Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 580

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,,

5 φοιτήτριες της Νομικής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἑβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ
9
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 580

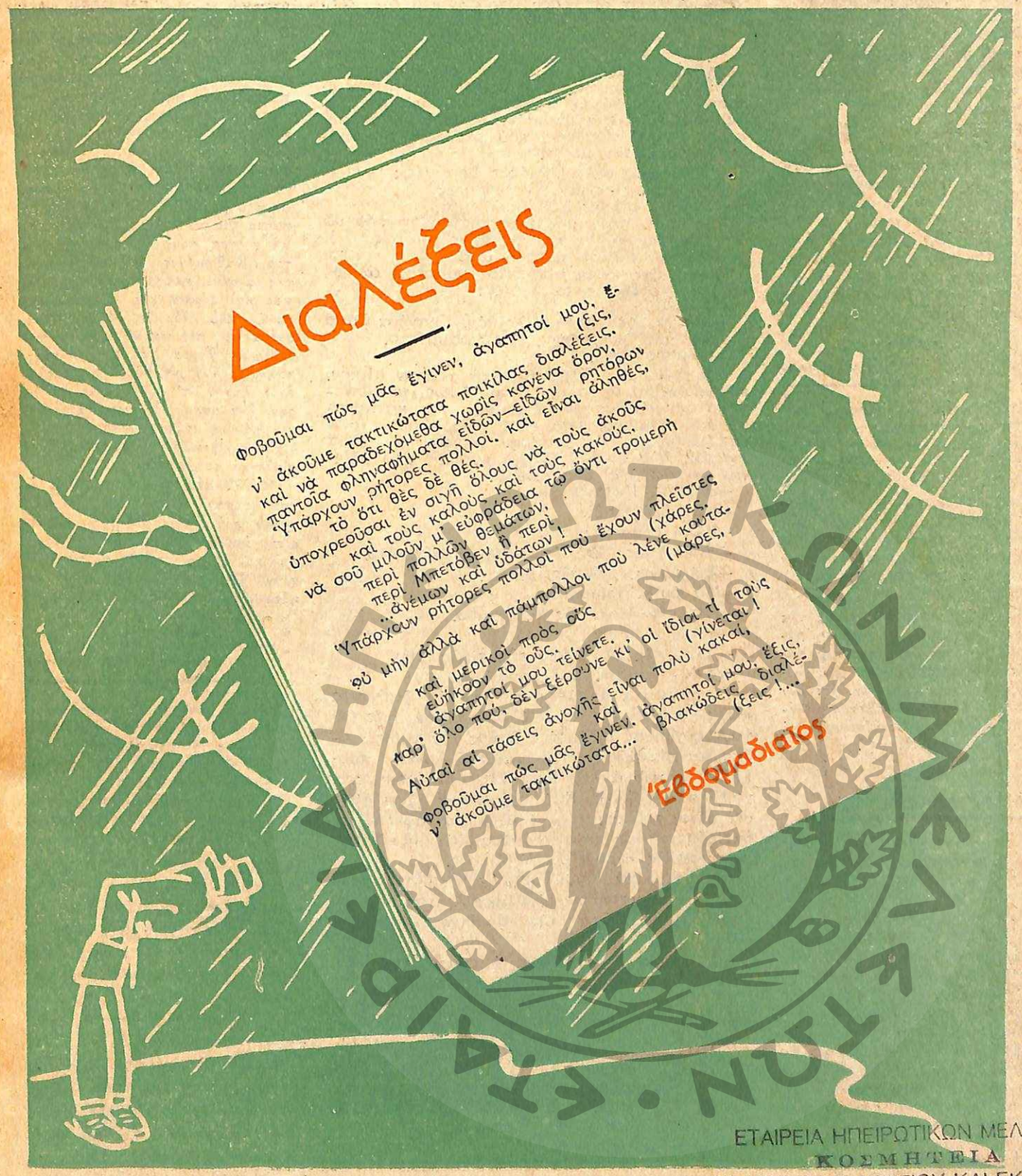

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Π. Τζόγκ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.81
ΑΡΙΘ. 35282

Λίγέμε

ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ

Μὲ πηγαῖον ἐνθουσιασμὸν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπεδέχθη τὴν γέννησιν τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ Διαδοχικοῦ Ζεύγους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ χαρμόσυνοι κανονιοβολισμοὶ ποὺ ἀντήχησαν διὰ ν' ἀναγγείλουν τὸ εὐτυχὲς γεγονός, εἶχαν βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς κάθε Ἑλληνικὴν ψυχήν.

Τὰ ἀθρόα συγχαρητήρια τοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Ἀντιβασιλέα Διάδοχον καὶ τὴν Ὑψηλὴν Σύζυγόν Του, ἀπέδειξαν διὰ πολλοστὴν φορὰν τὰ αἰσθήματα ἀγάπης, τὰ ὁποῖα τρέφουν οἱ Ἕλληνες πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν. Αἱ εὐχαὶ τοῦ Πανελληνίου θὰ συνοδεύουν τὴν νοεγέννητον Πριγκήπισσαν εἰς κάθε της βῆμα.

—⊞—

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

Δι' ἁρμοδίας ἀποφάσεως, «ἐπεβλήθη τελευταίως εἰς τοὺς πλοιοκτήτας τοῦ ἀτμοπλοίου «Πύλαρος» πρόστιμον δρχ. δέκα χιλιάδων (10.000) διότι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δρομολογίου τῆς ἀγόνου γραμμῆς Ἀνατολικῶν Κυκλάδων τῆς 18 Αὐγούστου 1938 τὸ ὡς ἀνωτέρω ἀτμόπλοιον δὲν προσήγγισεν εἰς Ληῶνα (Νάξου) ὅλως ἀδικαιολογήτως».

Μὲ τὰς παρεκτροπὰς αὐτὰς τῆς νέας «Πυλάρου», θ' ἀναζήση πάλιν τὸ γνωστὸν σύνθημα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς: «"Ολοι μὲ τὴν Πύλαρο!» Μὲ τὴν διαφάνα, ὅτι δὲν θὰ ἀποτελῇ τώρα πρόσταγμα ἐπιβιβάσεως, ἀλλὰ διαπίστωσιν ὅτι ὅλοι τὰ ἔχουν μαζί της!

—⊞—

ΟΥΑΙ ΚΙ' ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ'

Ἀπὸ τηλεγράφημα προερχόμενον ἐκ Καλαμῶν, ἐπληροφορήθημεν πρὸ ἡμερῶν ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν αὸ Ἰωάννης Ἀλλοίμονος ἐτραυμάτισε σοβαρῶς διὰ μαχαίρας τὸν Ἰωάννην Ντάκουρην».

Δὲν γνωρίζομεν τὰ κατὰ τὸν δράστην, ἀλλὰ θεωροῦμεν μοιραίαν τὴν πρᾶξιν του ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ἀναγνώσει τοῦ ἐπιθέτου του. Ἐν συνεχείᾳ, ὅμως, φρονοῦμεν ὅτι μετὰ τὸν ἀνωτέρω ἄθλον δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ γίνῃ μία μικρὰ προσθήκη εἰς τὸ μοιραῖον ὄνομα τοῦ ἀνδρός. Ἀλλοίμονον, τὸν λέγουν. Καὶ προτείνομεν νὰ προταχθῇ τούτου ἕνα «Οὐαί». Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ γίνεται ἀπὸ μέρους του μία μόνιμος καὶ σωτηρία... προειδοποίησις!

Λίγέμε

Ὅρκοι

Θ Α ἔχετε ἀσφαλῶς παρατηρήσει ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἡ ἁπλῆ ὑπόσχεσις ἑνὸς ἀνθρώπου πρὸς ἕναν ἄλλον ἀποτελεῖ εἶδος «ἄνευ ἀξίας». Μιὰ ἁπλῆ ὑπόσχεσις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τίποτε. Καὶ ὅταν μὲν πρόκειται περὶ πραγμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπισήμων, τὰ πάντα διορθώνονται διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ συμβολαιογράφου ἢ δι' ἁπλουστέρας ἕστω πράξεως ποὺ δεσμεύει ὁπωσδήποτε τὸν ὑποσχόμενον.

—Μοῦ δίνεις δέκα χιλιάδες δραχμές;

—Καὶ πότε θὰ μοῦ τὶς δώσῃς;

—Σὲ δυὸ μῆνες. Σοῦ ὁρκίζομαι..

—Περιττό. Κάνε μου ἕνα γραμμάτιο ποὺ νὰ λήγῃ σὲ δυὸ μῆνες καὶ τὶς ἔχῃς ἀμέσως.

—Μά, γραμμάτιο μεταξύ μας;

—Γιατὶ ὄχι; Δὲν πρόκειται οὔτως ἢ ἄλλως νὰ μοῦ τὰ δώσῃς τὰ λεπτά;

—Φυσικά.

—Ὡραῖα. Δὲν βλέπω, λοιπόν, κανένα λόγο γιὰ νὰ μὴν ὑπογράψῃς ἕνα γραμμάτιο.

—Τελοσπάντων..

Καὶ ἡ ὑπόθεσις λύεται κατὰ τρόπον αἴσιον. εἰρηνικὸν καὶ ἀσφαλῆ. Ὅταν, ὅμως, τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσον ἐπίσημα, ἡ κατάστασις ποὺ δημιουργεῖται εἶναι ἀπολύτως ἀνασφάλιστος καὶ εἰς ἔπακρον ἐπισφαλής. Εἶδα προχθὲς δύο σοβαρωτάτους κυρίους ποὺ ἔδιναν ραντεβοῦ σ' ἕνα σινεμά.

—Θάρθῃς, Γιῶργο.

—Ναί, βρὲ παιδί.

—Εἶναι βέβαιον;

—Ἀπολύτως. Στὸ ὑποσχέθηκα ἄλλωστε.

—Σύμφωνοι. Θάρθῃς, ὅμως;

—Μὰ παιδιὰ εἴμαστε;

—Πὲς στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

—Κύριε ἐλέησον!

—Ὄχι, πές στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

—Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!...

Συνηθέστατα ἀκούεται αὐτὸς ὁ διάλογος καὶ ἐπίσης συνηθέστατα ὁ ὑπὸ τόσον περιέργους συνθήκας διδόμενος ὅρκος τῆς τιμῆς... ἀθετεῖται οἰκτρῶς! Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρκου προκειμένου γιὰ ἁπλὲς ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις ἔχει χαθεῖ πρὸ πολλοῦ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει φθάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ θεωρῆται ἀφελὴς ὁ βασιζόμενος εἰς τοὺς «λόγους τῆς τιμῆς» ἢ τοὺς παρεμφερεῖς «προχείρους» ὅρκους.

—Νὰ φάω τὰ παιδιά μου!, ὁρκιζόταν προχθὲς ἕνας συμπολίτης σ' ἕναν φίλο του προκειμένου νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀληθινὴ ὑπόστασιν μιᾶς... ψευτιᾶς του.

Κι' ὅταν ὁ φίλος ἔφυγε, ὁ συμπολίτης, μᾶς ἐξωμολογήθη πλήρως τὸ ψέμμα του.

—Μὰ ἐσὺ εἶπες νὰ φᾷς τὰ παιδιά σου τοῦ παρετήρησε κάποιος.

—Κουτὸς εἶσαι, καϋμένε! Μπορῶ ποτὲ νὰ φάω τὰ παιδιά μου; Γιὰ νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο θὰ πρέπη νὰ ἔχω τρελλαθῆ προηγουμένως. Κι' ἄν, ὅ μὴ γένοιτο, τρελλαθῶ, δὲν θὰ εὐθύνομαι, φυσικά, ποὺ θὰ τὰ φάω!...

Νέοι καιροί, νέα ἤθη...

Δ. Γαλ.

Λίγέμε

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ

Εἰς τὴν Βουλγαρίαν εἶδε τὰς μαγίσσας ὁ συντάκτης ἑνὸς περιοδικοῦ καὶ μᾶς περιγράφει ὡς ἑξῆς τὰ κατ' αὐτάς:

«Ζοῦσαν ὅπως ἤθελαν καὶ δὲν ἔδιναν λογαριασμὸ γιὰ τὶς πράξεις τους. Αὐτὲς οἱ δέκα διαβολόγρηες προστάτευαν τὴ φυλὴ ἀπὸ τὶς κακοτυχίες καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ κάθε τόσο ἀφωσιώνονταν στὶς παράδοξες κι' ἐφιαλτικὲς ἱεροτελεστίες τους. Κάθε νύχτα, στὸ βρόχο τοῦ Διαβόλου, πάνω στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ ἄναβαν μιὰ μεγάλη φωτιὰ γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ μαγικὰ φίλτρα τους μέσα σὲ μιὰ χύτρα. Καθισμένες κυκλικὰ γύρω της ἔλεγαν ἀκατανόητες προσευχὲς καὶ ξόρκια καὶ ἔρριχναν στὸ νερό, ποὺ ἔβραζε, τὰ πιὸ ἄλλοπρόσαλλα πράγματα: μαλλιὰ γυναικῶν, χόρτα, ξύλα, χάντρες, κουμπιά, ἕνα μαχαῖρι, τὴν καρδιὰ ἑνὸς λαγοῦ, τ' αὐτιὰ ἑνὸς γαϊδάρου, ἕνα δαχτυλίδι, μιὰ καρφίτσα, μιὰ πάνινη κούκλα, λίγο κερί, ὅ,τι διάβολο χρειαζόντουσαν γιὰ τὰ ἐφιαλτικά του μάγια».

Πάλι καλὰ ποὺ αἱ μάγισσα ἐσταμάτησαν αὐτοῦ. Διότι μὲ τὴν φόραν ποὺ, ὅπως φαίνεται, εἶχαν, εἶναι ἀποῖας ἄξιον πῶς δὲν ἔρριψαν καὶ τὸν συντάκτην εἰς τὴν χύτραν. Ἐκτὸς ἂν δὲν τὸν εἶδαν, ὁπότε εἶναι μᾶλλον... ἀσυγχώρητοι.

—⊞—

ΕΑΝ ΚΑΙ ΕΦ' ΟΣΟΝ

Μὲ τὰ «δαγκώματα κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς φιλιοῦ» ἠσχολήθη τελευταίως ὁ χρονογράφος ἑνὸς περιοδικοῦ, καὶ κατέληξεν εἰσίως εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

«Ὅταν τύχῃ ὁ «Ἐκεῖνος» σας ἀνάμεσα στοὺς ὅρκους γιὰ τὴν ἀγάπη του, νὰ σᾶς ζητήσῃ ἕνα φιλί, σεῖς, πρὶν τοῦ παραδώσετε τὰ τρυφερὰ χειλάκια σας, ν' ἀπαιτήσετε ν' ἀφαιρέσῃ πρῶτα τὴν κοφτερή του ὀδοντοστοιχία ἢ νὰ φορέσῃ τοὐλάχιστον εἰδικὸν φίμωτρον. Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον δηλαδή, ἀποδίδετε κάποια σημασία στοὺς δυὸ κόκκινους λαχταριστοὺς καρποὺς σας, ποὺ λέγονται χείλη...»

Μὲ ὅλον τὸ θάρρος θὰ συστήσωμεν εἰς τὸν χρονογράφον νὰ μὴ προβαίνῃ εἰς παρομοίας συστάσεις. Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον, δηλαδή, ἀποδίδει κάποια σημασία στὰ περίεργα καὶ ἔξαλλα γραφόμενά του, ποὺ λέγονται ἀνοησίαι...

Ἡ Τραγωδία μιᾶς Μαζινώ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ ἀπόγευμα, εἶχαν πάει καὶ οἱ δυό τους, γιὰ τελυταία φορά, στὴν ἀκρογιαλιά. Ἤθελαν νὰ ἀποχαιρετήσουν τὴν θάλασσα ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσαν καὶ πού, κι' αὐτή, εἶχε βοηθήσῃ νὰ πλεχτῆ καὶ νὰ φουντώσῃ ἡ ἀγάπη τους. Τὸ φθινόπωρο ἐρχόταν γρήγορα ὅπως τώρα. Βιαζόταν νὰ παραδώσῃ τὴν θέση του στὸν χειμῶνα. Καὶ πῆγαν νὰ ἀνακατέψουν τὰ γάδια καὶ τὰ γέλια τῆς θάλασσας.

Δὲν τὴν βρῆκαν ὅπως τὴν εἶχαν γνωρίσῃ ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι στὴν Μύκονο Κάτι ὕπουλα κύματα ξεσποῦσαν κοντά τους. Ἐδῶ μαβιὰ καὶ ἐκεῖ μαῦρα. χρώματα εἶχαν θολώσῃ τὸ καταγάλανο χρῶμα της. Βαθειὰ στὸ πέλαγος τὸ νερὸ φαινόταν βαρύ, ἀκίνητο, πυκνὸ καὶ μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα κάτι σύννεφα, μαυρισμένα κι' αὐτά. σκέπαζαν τὸν ἥλιο ποὺ ἔγερνε. Κακὰ προμηνύματα. Κακὲς ἐλπίδες.

Στὸ παρακάτω τραπέζι δυὸ ἡλικιωμένοι διάβαζαν μὲ ἀπληστία τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα τους. Ἐκεῖνες τὶς μέρες, ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῆ ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. ἐξ αἰτίας τοῦ σουδητικοῦ προβλήματος.

Ὁ Τάκης γεμᾶτος ὄρεξη, κέφι, λίμα, ἀράδειαζε τοῦ κόσμου τὶς κουβέντες. Τῆς πέταξε μερικὰ πειράγματα, θύμωσε λίγο μὲ τὸ γκασσόνι. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Βουλίτσα του ἦταν σιωπηλή, σχεδὸν ἀμίλητη, ἄρχισε νὰ γίνεται ρωμαντικός. Μιλοῦσε καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ καρφίτα ποὺ φεύγοντας ἔμοιαζαν σὰν ἐργοστάσια ποὺ ἔπλεαν, μὲ τὰ καΐκια ποὺ ἀρμένιζαν στὸ πέλαγος, μὲ τὰ σύννεφα ποὺ τοῦ φαινόταν, σὰν λεοντάρια ἢ κεφαλάκια ἀγγέλων. Τέλος, βαρέθηκε. Ἐξήντλησε τὸν ρωμαντισμὸ του. Γύρισε νὰ ἰδῆ τὴν Βουλίτσα. Ἐκείνη εἶχε βάλη τὸ πόδι της νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἄμμο καὶ κυττοῦσε μηχανικὰ τὸ τακοῦνι ποὺ ἀποτυπωνόταν, χτυπῶντας καὶ βαθυλώνοντας τὴν ἄμμο.

—Μὰ δὲν μοῦ λές; τὴν ρώτησε ἀνυπόμονος. Τί κατσουφιασμένα μοῦτρα ἔγεις σήμερα; Σοῦ συμβαίνει τίποτα καὶ δὲν μοῦ τὸ λές;

—Τίποτα. Ἀπλοῦστατα. δὲν ἔχω τὸ δικό σου κέφι.

—Μόνο αὐτό; Πές καλλίτερα πῶς εἶσαι καὶ σὺ σωστὸ φθινόπωρο. Τὰ γείλη σου σφιντά. κλεισμένα. σὰν τὴν θάλασσα. Τὰ μάτια σου σκοτεινιασμένα σὰν τὸν οὐρανό. Καὶ τὸ μυαλό σου... Σίγουρα τὸ μυαλό σου κρύβει, ὅσα κρύβουν ὁ συννεφιασμένος οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα ποὺγουμε μπροστά μας.

Κάθισε ἀπότομα στὴν καρέκλα του, τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι, τὴν κοὺνησε μὲ δύναμη:

—Ἔλα, τῆς πρόσθεσε. Λέγε: Τί ἔγεις;

—Νά. ὁ καιρός... τὸ φθινόπωρο, καθώς εἶπες.

—Μήπως ἔγεις τίποτα μὲ τὸ σπίτι σου; Μὲ μένα; Μήπως ἀμφιβάλλεις πάλι ἄν σ' ἀγαπῶ; Μήπως ζήλεψες χωρὶς νὰ τὸ ξέρω;

—Οὔφ! καϋμένε! τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη τραβῶντας δυνατὰ τὸ χέρι της.

—Τὸ φθινόπωρο σ' ἐπείραξε στὰ νεῦρα;

—Ἴσως...

—Τότε. θὰ περιμένω νὰ σοῦ περάσουν. Θὰ παίζω μονάγος μου μὲ τὴν θάλασσα. Θὰ ρίζω μετρημένες τριάντα πέτρες, προσπαθῶντας νὰ κάνουν καμπῶλες στὸν ἀέρα καὶ νὰ γτυποῦν κάθε τόσο τὸ νερό καὶ ἄν ὡς ὅτου τελειώσω, δὲν ἔχουν περάσει τὰ νεῦρα σου. θά...

—Θά;... ρώτησε ἡ Βουλίτσα.

—Θὰ μὲ πιάσουν καὶ τὰ δικά μου, τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

—⊞—

Δὲν ἦταν ἀλήθεια πὼς εἶχε νεῦρα. Οὔτε μὲ τὸ σπίτι της τὰ εἶχε Οὔτε μὲ τὸν Τάκη.

Ἡ βαρειὰ ἀτμοσφαίρα τοῦ πρωϊμου φθινοπώρου τῆς σκανδάλιζε τὴν ψυχή, τῆς διήγειρε τὴν σκέψη. Καὶ θυμόταν. Τί: Ἕνα σωρὸ ἐπεισόδια, σκηνές. γεγονότα ποὺ, ἐνῶ μποροῦσαν νὰ εἶχαν γίνῃ σὲ δὺο τοὐλάχιστον χρόνια. ξετυλίχτηκαν μονάχα σ' ἕνα καλοκαίρι.

Γνωρίστηκε μὲ τὸν Τάκη στὴν Μύκονο μόλις εἶχε φθάσει. Τὴν δεύτερη ἀκριβῶς ἡμέρα. Βρισκόταν στὸν μικρὸ μῶλο ποὺ εἶναι τὸ φανάρι. Ἕνα ἀπότομο φύσημα τοῦ μελτεμιοῦ τῆς πῆρε τὴν μεγάλη ψάθα ποὺγε στὸ κεφάλι γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἔρριξε στὴν θάλασσα. Ἀνυπόμονη, ἀμήχανη. ζητοῦσε τρόπο νὰ τὴν πιάσῃ, καθὼς λικνιζόταν στὸ νερό. Ξαφνικά, νά! ὁ Τάκης μὲ τὴν βάρκα. "Εβαλε δυνατὰ τὰ γέλια μόλις εἶδε κι' αὐτὴν καὶ τὴν ψάθα. Καί:

—Τί μοῦ δίνετε, δεσποινίς, τῆς φώναξε, ἄν σῶσω, ἐκεῖνο ποὺ σκεπάζει τὠμορφο κεφάλι σας. Πέστε γρήγορα. Μοῦ χαρίζετε λίγη συντροφιά;

—Πιᾶστε πρῶτα τὴν ψάθα μου.

Ἐκεῖνος ἔσπρωξε τὴν βάρκα του, τράβηξε λίγο κουπί. ἔπιασε τὸ πλατύγυρο καπέλλο, ὕστερα πλησίασε τὸν μῶλο καὶ καθὼς ἔκανε μὲ τὸ ἕνα χέρι νὰ τῆς τὸ δώσῃ, μὲ τὸ ἄλλο τὴν τράβηξε ἐαφνικὰ καὶ θέλοντας καὶ μή, ἡ Βουλίτσα βρέθηκε πεσμένη μέσ' στὴν βάρκα ἀπότομα. πηδηντά.

—Δὲν σᾶς συγχαίρω καθόλου γιὰ τὸν τρόπο σας, τοῦ εἶπε κακοφανισμένη.

—Μά, θαρρῶ πὼς συμφωνήσαμε. δεσποινίς. Σᾶς ζήτησα λίγη συντροφιά. Καθὼς βλέπετε, εἶμαι μόνος, στὴν βάρκα. Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ πάω. Ἐνῶ τώρα... τώρα δὲν ξέρω ποῦ νὰ πρωτοπάω μαζί σας.

Κι' ἄρχισε νὰ τραβᾶ γρήγορα κουπί.

"Ετσι γνωρίστηκαν. Κι' ἔτσι τοὺς γνώρισε ὅλη ἡ στεριὰ καὶ ὅλη ἡ θάλασσα τῆς Μυκόνου. Τοὺς γνώρισε ἀκόμη καὶ ἡ νύχτα. Οἱ συναντήσεις τους ἦταν καθημερινές. Τὴν ἡμέρα στὰ μπάνια. Τὸ ἀπόγευμα στὸν περίπατο. Τὰ βραδάκια στὶς ἀκρογιαλιές. Τὶς νύχτες στὰ βραγιάκια. "Επλεξαν καὶ οἱ δυὸ τὸ εἰδυλλιό τους μὲ ὅλες τὶς ὁρμές. τὶς λαχτάρες. τὶς ἀνυπομονησίες τῶν 25 χρόνων τοῦ Τάκη. τῶν 19 τῆς Βουλίτσας. Τὰ κυματάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ οἱ μυστικοὶ ψίθυροι τῆς νύχτας τοὺς κράτησαν τὴν ἁρμονικώτερη μουσικὴ ὑπόκρουση στὰ λόγια τῆς ἀγάπης. στοὺς ὅρκους. στὶς διαβεβαιώσεις, στὶς ὑποσχέσεις στὶς ἐκμυστηρεύσεις. Τὸ γεμάτο φεγγάρι χειροκροτοῦσε. Ὁ Μύκονο μόλις εἶχε φθάσει. Τὴν δεύτερη ἀκριβῶς ἡμέρα. Βρισκόταν στὸν μικρὸ μῶλο ποὺ εἶναι τὸ φανάρι. Ἕνα ἀπότομο φύσημα τοῦ μελτεμιοῦ τῆς πῆρε τὴν μεγάλη ψάθα ποὺγε στὸ κεφάλι γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἔρριξε στὴν θάλασσα. Ἀνυπόμονη, ἀμήχανη. ζητοῦσε τρόπο νὰ τὴν πιάσῃ, καθὼς λικνιζόταν στὸ νερό. Ξαφνικά, νά! ὁ Τάκης μὲ τὴν βάρκα. "Εβαλε δυνατὰ τὰ γέλια μόλις εἶδε κι' αὐτὴν καὶ τὴν ψάθα. Καί:

—Κι' ὅμως...

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ Βουλίτσα ἔβλεπε. ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἦταν ὅπως τὰ εἶχε φαντασθῆ. Ὁ Τάκης δὲν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔβλεπε. Δὲν κυττοῦσε μόνο τὰ ἄλλα κορίτσια. μὰ τὰ φλερτάριζε. Δὲν τὰ φλερτάριζε μόνο, ἀλλὰ τὰ συνώδευε, εἶχε μαζί τους. κουφὰ ραντεβοῦ. ὅπως εἶχε καὶ μαζί της. Ρωτῶντας, ἔμαθε πολλά. Ἦταν ἕνας κοινὸς νέος, ποὺ μεταχειριζόταν μὲ τέχνη τὰ προσόντα ποὺ τοὔδωσεν ἡ φύση: τὰ μαῦρα του μάτια, τὰ πυκνὰ μαλλιά. τὸ παιδικὸ γέλιο. τὸ μεστωμένο ἀνδρικὸ του σῶμα. Εἶχεν ἀποστηθίσῃ τὰ λόγια τοῦ ἔρωτος. Εἶχε μάθει νὰ ὑποκρίνεται, σὰν πρώτης

Ἡ γραμμὴ Μαζινώ

τάξεως, ἠθοποιός. Καὶ τὰ κορίτσια τὸν ἀγαποῦσαν. Τὸν ἀγαποῦσαν,γιὰ νὰ χαροῦν καὶ νὰ γελάσουν στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ μετανοιώσουν καὶ νὰ κλάψουν στὸ τέλος.

Εἶχε τὸν τρόπο νὰ προσελκύῃ, νὰ πείθῃ. Ὀρκιζόταν πώς ἐρωτεύθηκε ὡρισμένο χάρισμα τοῦ κάθε κοριτσιοῦ. Τὰ μαλλιὰ τῆς μιᾶς, τὰ μάτια τῆς ἄλλης, τὸ γέλιο τῆς τρίτης. Στὴν Βουλίτσα εἶχε ἐρωτευθῆ τὴ μικρὴ βούλα ποὺ ἔκανε τὸ δεξὶ της μάγουλο σὰν γελοῦσε. Καὶ γιὰ τοῦτο, δὲν τὴν φώναζε μὲ τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ τὴν ἔλεγε Βουλίτσα...

—

Τὰ θυμόταν ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν κυρίευε μεγάλη μελαγχολία. Κάτι περισσότερο. Μιὰ ἀπελπισία.

Ἤξερη ὅλη τὴν οἰκτρὴ διαγωγὴ τοῦ Τάκη στὶς ἄλλες καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια ἀκόμη. Τὴν ἤξερε καὶ ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βρίσῃ,νὰ τὸν συγαθῆ, νὰ ἀποτραβηχτῆ, γιατί, παρ' ὅλα αὐτὰ, τὸν ἀγαποῦσε.

Αὐτὸς κορόϊδευε γιὰ ὅλα, κι' αὐτή, ἡ Βουλίτσα, τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινά. Αὐτὸς πουλοῦσε σ' ὅλες μὲ τὸ ἴδιο καντάρι αἰσθήματα, κι' αὐτὴ εἶχε ἀφοσιωθῆ σ' αὐτόν. Ἐκεῖνος γελοῦσε κι' ἔπαιζε, κι' αὐτὴ πονοῦσε, ἀνησυχοῦσε.

Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴ μπορῇ νὰ κάνῃ κι' αὐτὴ τὰ ἴδια ; Γιατί, ὅσο ἔβλεπε, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, πώς κανένα ἀξιέπαινο ἐλατήριο δὲν εἶχαν οἱ σχέσεις του μαζί της, γιατὶ αὐτὴ τόσο περισσότερο νὰ τὸν ἀγαπᾶ ; Ἔβλεπε τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης της σὲ ἕναν ποὺ δὲν τὸ ἄξιζε καθόλου, καὶ τρόμαζε. Τρόμαζε γιατὶ ὁ ἑαυτός της δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὴν ὁρμὴ τῆς καρδιᾶς της. Τὸν ἄφινε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν χαϊδέψῃ, νὰ τὴν φιλήσῃ. Καὶ ἂν κάποτε... κάποια στιγμή, ἐκεῖνος θὰ προχωροῦσε περισσότερο ἀκόμη, ἔβλεπε πώς δὲν εἶχε τὴν δύναμη ν' ἀντισταθῇ. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ. Δὲν θὰ μποροῦσε νά...

Θὰ ἦταν τότε μιὰ κατεστραμμένη ἐντελῶς ἄδικα, ἀνώφελα. Θὰ ἦταν μιὰ τρελλή. Ἕνα κουρέλι ξεσκισμένο ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ γάτου.

Θυμόταν, σκεπτόταν, καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν. Ἡ ἀγάπη της ἦταν δυνατώτερη ἀπὸ τὴν σκέψη της. Ὁ Τάκης ἔριχνε πέτρες στὴν θάλασσα. Τί τὸν ἔνοιαζε ;

Ξαφνικά, ἦρθε στ' αὐτιά της ἡ φωνὴ τοῦ ἑνὸς γέρου, ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι.

—Αὐτὴ ἡ γραμμὴ Μαζινὼ εἶναι ἀπόρθητη, ἔλεγε στὸν ἄλλο γέρο, τὸν συντροφό του.

—Ὁ Χίτλερ ὅμως, ἀπαντοῦσε ὁ ἄλλος, διαθέτει μεγάλα πολεμικὰ μέσα καὶ θὰ τὴν κυριεύσῃ.

—Ἀδύνατο ! Ἡ Τσεγοσλοβακία θὰ πολεμήσῃ σκληρά. Ἄκου μένα ποὺ σσοῦ λέω. Ἡ γραμμὴ Μαζινὼ εἶναι ἀπόρθητη.

Καὶ ἡ Βουλίτσα βυθίστηκε περισσότερο στὶς σκέψεις της.

—

—Ἐτοῦτη ἐδῶ ἡ πέτρα, φώναξε ὁ Τάκης, μὲ χαρά, εἶναι ἡ τριακοστή. Τέλος τῆς προθεσμίας ποὺ σοῦδωσα.

Τὴν ἔρριξε κι' αὐτήν καὶ πῆγε κοντό της σὰν νικητής. Ἄφησε νὰ τῆς μιλᾶ γλυκά, μὲ πάθος. Στὸ μεταξύ, εἶχε σκοτεινιάσῃ γιὰ καλά. Καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχε κατορθώσῃ, ἦταν νὰ τὴν κάνῃ μιὰ—δυὸ φορὲς νὰ χαμογελάσῃ. Διέταξε κι' ἔφεραν κάποιο ὀρεκτικό, ἐνῶ διαρκῶς τῆς μιλοῦσε λόγια ἀγάπης. Ὕστερα, διέταξε νὰ φέρουν μπῦρα καὶ φαγητό. Ἡ Βουλίτσα, δὲν ἠδρε τὴ δύναμιν νὰ σφῇ ἀντίρρησῃ. Πάλευε μὲ τὶς σκέψεις ποὺ εἶχε κάνει πρίν, μὲ τὰ λόγια τοῦ γέρου καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ Τάκη.

—Εἰς ὑγείαν σου Βουλίτσα, φώναξε ὁ Τάκης σηκώνοντας, ψηλὰ τὸ ποτῆρι του μὲ τὴν μπῦρα.

Ἡ Βουλίτσα δὲν ἀπήντησε. Τὸν ἄφισε νὰ πιῇ μόνος του. Ἄλλο ποτῆρι μπῦρα.

—Εἰς ὑγείαν τοῦ Τάκη σου, Βουλίτσα, τῆς εἶπε πάλι. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε οὔτε τώρα δὲν θὰ πιῆς στὴν ὑγεία μου ;

Ἡ Βουλίτσα δὲν ἄνθεξε. Πῆρε τὸ ποτῆρι της, ἐτσούγγρισε μαζί του καὶ ἤπιε.

Ἄλλη μπῦρα ὕστερα. Κι' ἄλλη. Πολλές. Τὸ μικρὸ κεφαλάκι τῆς Βουλίτσας δὲν ἄντεγε πιὰ στοὺς δαιμονισμένους χοροὺς πού γινόντουσαν μέσα. Οἱ σκέψεις της, οἱ γέροι, τὰ λόγια τοῦ Τάκη, ἡ μπῦρα...

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ὁ Τάκης εἶχε γίνει πιὸ παθητικός. Τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του. Τῆς ψιθύριζε στ' αὐτὶ λόγια ποὺ τὴν μεθοῦσαν πιὸ πολύ, καὶ ἀπὸ τὴν μπῦρα ποὺ εἶχε πιῆ. Τὴν πῆρε στὰ γόνατά του. Ἡ ἐπικίνδυνη στιγμὴ πλησίαζε. Ἡ Βουλίτσα δὲν εἶχε καθόλου δύναμη. Δὲν σκεπτόταν πιά. Δὲν ἔβλεπε. Ὁ Τάκης, τυφλωμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόθο, τὴν ἔσφιγγε δυνατώτερα κοντά του καὶ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του στὸ στῆθος της. Λίγο ἀκόμη καί νά... τὸ ξεσκισμένο κουρέλι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ γάτου.

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ περίεργη ἔκφραση. Τὰ μάτια της πέταξαν σπίθες. Ἄρχισε μὲ μανία νὰ τοῦ γτυπᾶ τὸ πρόσωπο. Τραβήχτηκε μὲ δύναμη μακρυά του :

—Ἡ γραμμὴ Μαζινὼ εἶναι ἀπόρθητη. τοῦ φώναξε. Φύγε !

Ὁ Τάκης δὲν μπόρεσε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ἔκπληξή του. Δὲν κατάλαβε καλὰ—καλά. Χαμογέλασε μηχανικά. Πῆρε ἐπίσης μηχανικὰ τὸ καπέλλο του, ὅταν τοῦ τῶδωσε στὸ χέρι ἡ ἴδια ἡ Βουλίτσα.

Κι' ἀπὸ τότε, κανείς, ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν εἶδε πιὰ τὸν ἄλλον.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

"Οταν οἱ τάφοι ..κάνουν χιοῦμορ

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀκόμη χρόνους, ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ γράφουμε πάνω στὰ μάρμαρα τῶν τάφων, τὰ χαρίσματα ἢ τὰ κατορθώματα τῶν προσφιλῶν μας νεκρῶν. Στὴν ἀρχαιότητα, ὅμως, στὴ μεταθανάτιο αὐτὴ ἐξύμνηση τῶν ἀρετῶν δὲν ἐδικαιοῦτο ὁ καθένας. Ὁ μέγας νομοθέτης τῆς Σπάρτης ἐπέτρεπε τὴν ἀναγραφὴ ἐγκωμίων μονάχα στοὺς τάφους τῶν πολεμιστῶν, ποὺ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Καὶ στὴ Γαλλία, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσαιῶνος, οἱ ἀστοὶ καὶ οἱ ἐργάται δὲν ἀπελάμβαναν αὐτῆς τῆς μεταθανατίου τιμῆς, παρὰ μόνον ὅταν οἱ προεστῶτες τῆς ἐνορίας ἐπείθοντο ὅτι πράγματι οἱ «μεταστάντες» εἶχαν διαπρέψει ἐν ζωῇ. Τὸ μέτρο αὐτό, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν ἦταν καθόλου ἄσκοπο. Ὑπάρχουν ἐπιτύμβιες πλάκες γεμᾶτες ἀπὸ ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται καὶ τόσο μὲ τὴν ἀλήθεια...

Ἡ σύνθεσις ἑνὸς ἐπιταφίου ἐπιγράμματος δὲ εἶναι καθόλου εὔκολο πρᾶγμα. Πρέπει μέσα σ' ἐλάχιστα λόγια, νὰ γραφοῦν τὰ χαρακτηριστικώτερα πράγματα, ποὺ νὰ δίνουν ἀνάγλυφα ὅλη τὴ δράση τοῦ μακαρίτη. Θὰ ἔχετε ἀκούσει βέβαια γιὰ τὸ περίφημο ἐπίγραμμα ποὺ βρέθηκε χαραγμένο στὸν τάφο τοῦ βασιλέως τῶν Ἀισυρίων Σαρδανάπαλου, τοῦ θρυλικοῦ αὐτοῦ ἀπογόνου τῆς Σεμιράμιδος ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν πιὸ ἀκόλαστον τρόπο:

«Πέρασα τὴ ζωή μου τρώγοντας, πίνοντας καὶ διασκεδάζοντας. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἀξίζουν τίποτα...».

Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ χαράχθηκε πάνω στὸν τάφο τοῦ ποιητοῦ Ραμπελαί, τοῦ ἀθάνατου πατρὸς τοῦ Γαργαντούα καὶ τοῦ Πανταγκρυέλ:

«Ὦ βασιλειᾶ τῆς μαύρης αὐτοκρατορίας, ὅπου δὲν χαιογελοῦν ποτέ! Δέξου σήμερα στοὺς κόλπους σου τὸν Ραμπελαὶ κι' ἂν μπορῇς μὴ σκάζῃς στὰ γέλια!».

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τοὺς τάφους τῶν ἐνδόξων κι' ἂς ἔρθουμε στοὺς ἄλλους, τῶν κοινῶν θνητῶν. Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Παρισιοῦ Πέρ Λασαίζ ὑπάρχει ἕνας τάφος μὲ τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴ ἐπιγραφή:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ γυναῖκα μου. Ἂς εἶναι καλά! Γιὰ τὴ δική της εὐτυχία καὶ γιὰ τὴ δική μου!».

Κι' αὐτὸ ἐδῶ:

«Ἐνθάδε ἀναπαύεται ὁ Ζοζέφ Ραντοῦ, ὁ γνωστὸς ἀλαντοπώλης. Ἡ χήρα του συνεχίζει τὰς ἐργασίας του στὸ ἴδιο κατάστημα τοῦ μακαρίτη».

ΜΙΣΕΛ ΝΤΕΡΟΥΑΓΙΕ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ

Σήμερα, ποὺ τὸ γραμμόφωνο ἔχει τελειοποιηθῆ τόσο πολύ, ἀξίζει νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὸ παρελθόν, νὰ θυμηθοῦμε τὰ πρῶτα του δειλὰ βήματα...

Πρόδρομος τοῦ φωνογράφου ὑπῆρξε τὸ παράξενο μηχάνημα τοῦ ἀββᾶ Μικάλ. Ἡ «ὁμιλοῦσες κεφαλὲς» τοῦ περίεργου ἀββᾶ, εἶναι τὸ πρῶτο μηχάνημα ποὺ κατώρθωσε ν' ἀποδώσῃ τεχνητὸ ἦχο φωνῆς.

Ὁ ἀββᾶς Μικὰλ γεννήθηκε στὸ 1730, ὅταν ἀκόμη δηλαδὴ ἡ ἐπιστήμη βρισκόταν στὰ σπάργανά της. Στὸ 1784 κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ δυὸ κεφάλια, τὸν Λουμπὲς καὶ τὴν Ἀννέτα ὅπως τάχε βαφτίσει,ποὺ κουρδιζόταν κι' ἔπαιζαν φλάουτο. Τὸ μηχάνημα ὅμως αὐτὸ ἐθεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του ὡς διαβολικό, καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, ὁ καϋμένος ὁ ἀββᾶς ἀναγκάστηκε νὰ τὸ καταστρέψῃ μοναχός του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως, ὁ ἀββᾶς παρουσίασε τελειοποιημένη τὴν ἐφεύρεσή του: τὸ κεφάλι ποὺ κατασκεύασε δὲν ἔπαιζε πλέον φλάουτο μόνο, ἀλλὰ ἐπρόφερε καθαρὰ τὴ φράση: «Ὁ Βασιλεὺς ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ του, καὶ ὁ λαὸς ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία τοῦ Βασιλέως του».

Ὁ ἀββᾶς ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεώς του στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία.

«Κατώρθωσα νὰ κατασκευάσω — ἔγραφε στοὺς ἀκαδημαϊκοὺς — δυὸ κεφάλια ποὺ προφέρουν πολὺ καθαρὰ τέσσερις φράσεις. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι τὸ ἔργο μου αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμη τελειοποιημένο. Ἡ ἐπικοινωνία μου μαζί σας, ὅμως, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ συμβάλῃ στὴν τελειοποίησή αὐτή. Ἴσως μάλιστα, νὰ κατορθώσετε σεῖς, μὲ τὴν ἐμπνευσμένη διάνοιά σας, νὰ ἐξαφανίσετε μερικὲς δυσκολίες ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κατανικήσω».

Τὸ μηχάνημα τοῦ ἀββᾶ Μικάλ, ἐννοεῖται, ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ σημερινὰ γραμμόφωνα.

«Τὸ μηχάνημά μου — ἔγραφε ὁ ἴδιος στὸ ὑπόμνημά του πρὸς τὴν Ἀκαδημία— ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν σωλῆνα ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὴν ἀρτηρία τοῦ λαιμοῦ, ἕνα κουτὶ μὲ δερμάτινο διάφραγμα ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὴ γλῶσσα, ἕνα ψεύτικο λάρυγγα, καὶ τέλος, δυὸ φυσερὰ ποὺ ἀντικαθιστοῦν τοὺς πνεύμονας».

Ἡ Ἀκαδημία ἔδωσε μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐφεύρεση τοῦ ἀββᾶ Μικάλ. Ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Καὶ ἡ «ὁμιλοῦσες κεφαλὲς» κατέστησαν γρήγορα διάσημο τὸν ἐφευρέτη τους. Ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ τὶς δῇ καί, κυρίως, νὰ τὶς ἀκούσῃ. Ὁ ἀββᾶς ὅμως εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: δὲν ἦταν καθόλου ρεκλαμαδόρος. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐφεύρεσίς του ἔμεινε σχεδὸν ἄγνωστη.

Εἶναι ἄγνωστη ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου τοῦ Μικάλ. Ἄγνωστη ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ τύχη τῶν ὁμιλουσῶν κεφαλῶν του... Καὶ μόλις σήμερα ἄρχισεν ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν ταπεινὸ ἀββᾶ καὶ νὰ τὸν θεωρῇ ὡς

ΦΩΤΟ-ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

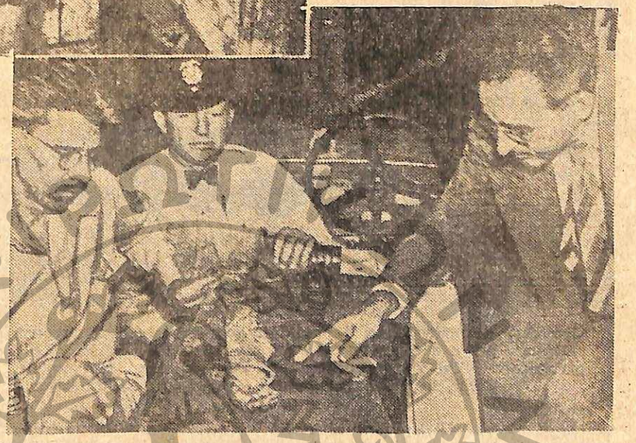

Κοντὰ στὶς Καναδικὲς Ἀκτὲς ἕνα ἁλιευτικὸ ἔκαμε πρό τινος μιὰ πολὺ μακάβρια ἀνακάλυψη.

Στὴν περιοχὴ ἐκείνη ὑπάρχουν ἄπειρες καρχαρίες, τεραστίου μεγέθους, καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπιθετικοί. Οἱ ψαράδες τοὺς ὀνομάζουν «λεοπαρδάλεις», καὶ τοὺς κυνηγοῦν, συστηματικά, γιατὶ δίνουν ἕνα λάδι πολὺ χρήσιμο στὴν ἰατρική.

Πρό τινος, ἕνας ἐργάτης, τεμαχίζοντας ἕναν καρχαρία, ἀνεκάλυψε μέσα στὸ στομάχι του ἕναν ὁλόκληρο ἀνθρώπινο θραχίονα. Τὸ χέρι, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἦταν δεμένο μὲ σκοινί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἔδωσε λαβὴν σὲ ὑπόνοιες περὶ ἐγκλήματος. Ὡστόσο οἱ ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν δὲν ἔδωσαν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ἄγνωστου χεριοῦ θὰ μείνῃ ἄλυτο.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ὁ παράξενος αὐτὸς πολεμιστὴς ποὺ ἔχει ὕψος ἀρχαίου ἀσπιδοφόρου, εἶναι ἁπλούστατα ἕνας Ἀμερικανὸς ἀστυνομικὸς τῆς «ὁμάδος» τῶν γκάγκστερς, δηλαδὴ τῆς ὁμάδος ποὺ ἔχει ὡς ἀποστολὴν νὰ καταδιώκῃ τοὺς γκάγκστερς. Φέρει θώρακα καὶ ἀσπίδα κατὰ τῶν σφαιρῶν, ἐπίσης δὲ καὶ μιὰ ἰδιόρρυθμη κρομετωπίδα γιὰ τὸν ἴδιο λόγο!

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητος

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ἑτοιμάζεται νὰ ἐκστρατεύση κατὰ τῆς ΕΥΡΩΠΗΣ!

ΟΤΑΝ πρὸ μηνὸς ἡ Εὐρώπη βρέθηκε στὸ χεῖλος νέας παγκόσμιας καταστροφῆς, καὶ τὰ περισσότερα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐκινητοποίησαν τοὺς στρατούς των, ὅλοι διερωτήθησαν: Τί ρόλο θὰ παίξη σὲ μιὰ νέα πολεμικὴ σύρραξη ἡ Ἀμερική;

Σημειωτέον ὅτι ἡ κατάστασις ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως ἔχει μεταβληθῆ τεραστίως ἀπὸ τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο ὡς σήμερα. Τότε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία κατώρθωσαν νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους ἕως ὅτου φθάση ἡ Ἀμερικανικὴ βοήθεια, σήμερα ὅμως τὰ πολεμικὰ μέσα ἐξελίχθησαν σὲ τέτοιο βαθμό, καὶ οἱ πρῶτες ἐπιθέσεις θὰ γίνουν τόσο κεραυνοβόλα, ὥστε εἶναι ἄγνωστον, ὅσοι ἀποδειχθοῦν τὴν πρώτη ὥρα ἀσθενέστεροι, ἂν θὰ βροῦν τὸν καιρὸ νὰ συμπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις των ἢ νὰ ἑτοιμασθοῦν καλλίτερα.

Τρεῖς-τέσσερες ὧρες μετὰ τὴν ρῆξι, ὅλοι οἱ στρατοὶ θὰ εὑρίσκωνται ἤδη ἐν πλήρει δράσει καὶ θὰ προβαίνουν εἰς πολεμικὰς ἐνεργείας ποὺ πολὺ πιθανὸν θὰ κρίνουν ὁριστικὰ τὴν τύχη τῶν ἐπιχειρήσεων.

Καὶ ἐγείρεται συνεπῶς τὸ ἐρώτημα: Θὰ προφθάσουν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἐπηρρεάσουν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν, ἢ θὰ ἔλθουν πολὺ ἀργά, κατόπιν ἑορτῆς, ὁπότε μόνοι των πλέον δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταβάλουν τὴν κατάστασιν;

Θὰ μποροῦσαν σὲ περίπτωση πολέμου τὰ Ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα νὰ βομβαρδίσουν Εὐρωπαϊκὲς πόλεις; Τὴν ἀπάντηση στὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὴν ἔδωσε προκαταβολικῶς ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Χάουαρντ Χιούζ, ποὺ ἔκανε μέσα σὲ 91 ὧρες καὶ 14 λεπτὰ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου. Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα στὸ κατόρθωμα τοῦ Χιούζ εἶναι ὅτι ἐπέταξε μέσα σὲ 16 ὧρες καὶ 36 λεπτὰ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη καὶ ὅτι χρησιμοποίησε γιὰ τὸ κατόρθωμά του ἕνα κοινὸ ἀεροπλάνο, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κατασκευάζουνται σήμερα κατὰ χιλιάδες ἀπὸ τὰ Ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια..

Τὸ μόνο ἐξαιρετικὸ ποὺ παρουσίαζε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Χιούζ, εἶναι ὅτι τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει τὰ καθίσματα ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς ἐπιβάτες καὶ τεῖχαν ἀντικαταστήσει μὲ ἐφεδρικὰ ντεπόζιτα βενζίνας ποὺ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διανύση 6.000 χιλιόμετρα, χωρὶς προσγείωση. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἦταν ἕνα πολὺ κοινὸ ἀεροπλάνο μὲ μοτὲρ καὶ βοηθητικὰ μηχανήματα τῆς σειρᾶς.

Ἡ μετατροπὴ τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοῦ ἀεροπλάνου σὲ βομβαρδιστικὸ εἶναι πολὺ ἁπλῆ, καθὼς ἀπέδειξαν οἱ δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερική.

Τὰ Ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια κατασκευάζουν σήμερα πολλοὺς τύπους ἀεροπλάνων ποὺ εἶναι ταχύτατα καὶ μποροῦν νὰ διανύσουν ἄνετα τὴν ἀπόστασιν τῶν 6.000 χιλιομέτρων.

Τὰ περίφημα «ἱπτάμενα φρούρια» διασχίζουν τὴν Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερικὴ μὲ μέση ταχύτητα 300 χιλιομέτρων καὶ ὁ ἴδιος τύπος, ἀλλὰ ὡς ἐπιβατικός, μπορεῖ νὰ αὐξήση τὴν μέση ταχύτητα σὲ 344 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὁ τελειότερος δὲ τύπος, τὰ γιγαντιαῖα ἀεροπλάνα Μπέϊνγκ Νο 314, μποροῦν νὰ διανύσουν 8.000 χιλιόμετρα μὲ μέση ταχύτητα 300 χλμ. καὶ 40 ἐπιβάτες.

Γενικά, ἡ μέση ταχύτης τῶν 300 χλμ. τὴν ὥρα καὶ ἡ συνεχὴς πτῆσις τῶν 6.000 χλμ. δὲν ἀποτελοῦν σήμερα πιὰ σπάνιες περιπτώσεις.

—⊞—

Ὅ,τι μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν τὰ ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα, μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν φυσικὰ καὶ τὰ βομβαρδιστικά. Ὑπάρχουν σήμερα τοὐλάχιστον δέκα διαφορετικοὶ τύποι ἐπιβατικῶν ἀεροπλάνων στὴν Ἀμερικὴ ποὺ θὰ μποροῦσαν εὐκολώτατα νὰ μεταταραποῦν σὲ βομβαρδιστικὰ καὶ νὰ διασχίσουν χωρὶς κανένα κίνδυνο τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, φθάνοντας στὴν Εὐρώπη.

Μία ἔμπνευσις

Τὸ Ἀμερικανικὸ ὅμως ἐπιτελεῖο εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη «Ἀμερικάνικη» ἔμπνευση.

Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης εἶναι φυσικὰ τεραστία, καὶ ἡ ποσότης βενζίνης ποὺ χρειάζεται κάθε ἀεροπλάνο γιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο αὐτὸ ταξίδι, σημαντική.

Σημαντικὸ ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ βάρος της, πρᾶγμα ποὺ μειώνει τὴν ποσότητα τῶν πυρομαχικῶν τὰ ὁποῖα θὰ μπορῇ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀεροπλάνο. Συνέπεια τῆς μειώσεως αὐτῆς εἶναι μείωσις τῆς μαχητικῆς ἀξίας τοῦ ἀεροπλάνου.

Οἱ Ἀμερικανοὶ λοιπὸν στρατιωτικοὶ ἐσκέφθησαν νὰ παρακάμψουν τὸ μειονέκτημα αὐτὸ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Ἀπεφάσισαν νὰ φορτώσουν τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ σὲ ἀεροπλανοφόρα πλοῖα. Ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ ἡ Ἀμερικὴ ἔχει παρὰ πολλὰ καὶ κατασκευάζει διαρκῶς περισσότερα ποὺ μποροῦν νὰ μεταφέρουν τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα πολὺ πιὸ κοντά μας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀεροπλανοφόρα αὐτὰ μποροῦν νὰ μεταφέρουν ἀπὸ 72 ἀεροπλάνα τὸ καθένα καὶ νὰ ἀναπτύξουν ταχύτητα 53 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι πέντε ἀεροπλανοφόρα τοῦ τύπου αὐτοῦ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὴν Εὐρώπη. Θὰ βρίσκουνται 48 ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους σὲ ἀπόσταση 3.500 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν γηραιά μας ἤπειρο καὶ θὰ φέρνουν μαζί τους 360 βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ πετάξουν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεση ἐπάνω ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς πόλεις καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πλωτή τους βάση. Οἱ ὁμαδικὲς αὐτὲς ὑπερατλαντικὲς πτήσεις δὲν ἀποτελοῦν πιὰ τολμηρὰ ὄνειρα. Τὸ κατόρθωμα τοῦ στρατηγοῦ Μπάλμπο καὶ ἡ τελευταία ὁμαδικὴ πτῆσις τεσσάρων Ἀγγλικῶν ἀεροπλάνων ποὺ ἐπέταξαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ὡς τὴν Ἰσμαηλία διανύοντα 6.900 χλμ., ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ ἐπικίνδυνες δοκιμές, ἀλλὰ γιὰ πραγματικὲς ἐπιδόσεις.

Τὰ ἀεροπλανοφόρα αὐτὰ θὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ πλωτὲς ἀποθῆκες πυρομαχικῶν! Δηλαδή, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, οἱ Ἀμερικανοὶ σκέπτονται νὰ ἐγκαταστήσουν ἐν ὥρᾳ πολέμου πολεμικὲς ἀποθῆκες καὶ ἀεροπορικὰ ἐξορμητήρια στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ!

Πλάϊ στὰ ἐξορμητήρια αὐτὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ τεράστιοι πλωτοὶ φάροι, ὅπως τοὺς ἐσχεδίασε ὁ μηχανικὸς Ἄνταμς,

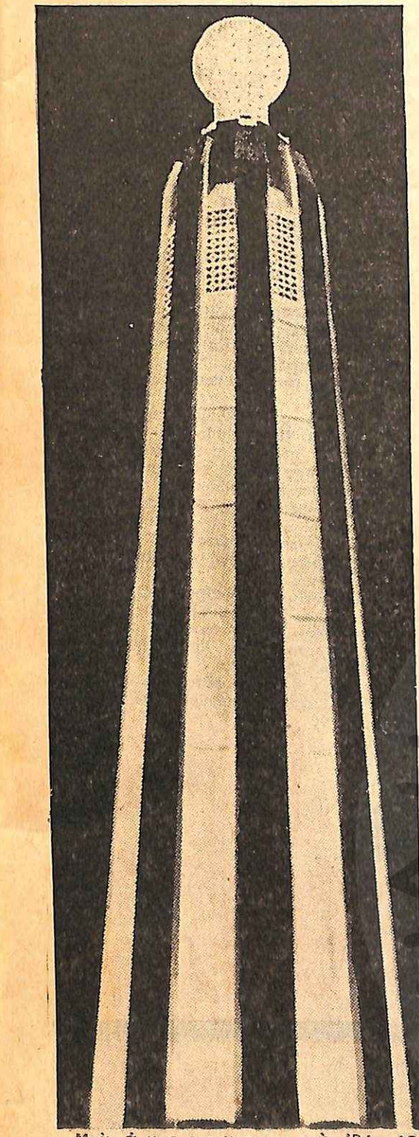

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἰδέα. Ὁ ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Ἄνταμς ἐσχεδίασε τὸν τεράστιο αὐτὸ φάρο καὶ προτείνει νὰ κατασκευασθοῦν παρόμοιοι πάνω σὲ πλεούμενες βάσεις στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐξόρμηση τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀεροπορικοῦ στόλου κατὰ τῆς Εὐρώπης.

οἱ ὁποῖοι θὰ φωτίζουν τὴν θάλασσα σὲ περιφέρεια 200 χιλιομέτρων. Προτείνει δὲ ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς νὰ τοποθετηθοῦν πολλοὶ φάροι κατὰ σειράν, ὥστε νὰ φωτίζεται ἡ ἐναέρια ὁδὸς Ἀπὸ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην, ὅπως περίπου φωτίζεται μὲ λαμπτῆρες ἡ ὁδὸς... Πατησίων!

—⊞—

Μιὰ ἄλλη σχετικὴ πρότασις, ἡ ὁποία ἔγινε καὶ στὸ παρελθόν, ἀλλὰ δὲν πραγματοποιήθηκε, ἦλθε πάλι τώρα στὴν ἐπικαιρότητα, μὲ πολλὲς ἐλπίδες πραγματοποιήσεως: κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα κατασκευῆς ὁλοκλήρων τεχνητῶν νησιῶν στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μὲ ἐργοστάσια ἠλεκτρισμοῦ, ἀποθῆκες πυρομαχικῶν καὶ τροφίμων, καταφύγια ὑποβρυχίων, ἀεροδρόμια, νοσοκομεῖα καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα πραγματικὸ νησί.

Φυσικά, τὰ τεχνητὰ αὐτὰ νησιὰ θὰ εἶναι πλωτά, δηλαδὴ θὰ στηρίζωνται πάνω στὸ νερὸ καὶ δὲν θὰ κτισθοῦν ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης.

Ὁ σκελετὸς ὅμως τῆς βάσεως θὰ εἶναι ὄχι μόνον ἐκτεταμένος, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ὀγκώδης, ὥστε, μολονότι δὲν θὰ φθάνῃ ὡς τὸν πυθμένα, θὰ στηρίζεται σὲ βαθύτερα στρώματα τῆς θαλάσσης, 25 — 40 μέτρα κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκίνητα, διότι ποτὲ δὲν φθάνει ὡς ἐκεῖ ὁ σάλος τῶν θυελλῶν καὶ τῶν καταιγίδων. Συνεπῶς τὰ νησιὰ θὰ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἀκίνητα ἢ σχεδὸν ἀκίνητα.

Ἕνα ἄλλο τεράστιο πλεονέκτημα ποὺ ἐμφανίζουν, εἶναι ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τὸ ὁποῖο θὰ παράγουν ἀπὸ τὴν κίνησι τῶν θαλασσίων ρευμάτων εἰδικὰ ἐργοστάσια, «κτισμένα» ἐπ' αὐτῶν.

—⊞—

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ ἀεροπλανοφόρα, τοὺς φάρους καὶ τὰ τεχνητὰ νησιά, μπορεῖ ἡ Ἀμερικὴ θαυμάσια νὰ ὀργανώση ἐναέριες ἐκστρατεῖες ἐναντίον τῆς Εὐρώπης. Ἀρκεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὴν συμμαχία τῆς Ἀγγλίας γιὰ νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιῇ τὰ ἀεροδρόμια τῆς Νέας Γῆς καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Νέας Γῆς καὶ Ἰρλανδίας δὲν εἶναι παρὰ 3.030 χιλιόμετρα.

Ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι φανερὸς ὁ σπουδαῖος ρόλος ποὺ μπορεῖ νὰ διαδραματίση ἡ Ἀμερικανικὴ ἀεροπορία στὴν περίπτωση ἑνὸς μελλοντικοῦ πολέμου. Καὶ ὁ ρόλος αὐτὸς γίνεται ἀκόμη σημαντικώτερος ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν τεραστία παραγωγικὴ ἱκανότητα ποὺ ἔχει ἡ Ἀμερικανικὴ βιομηχανία ἀεροπλάνων. Χιλιάδες ἀεροπλάνα θὰ πετάξουν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ τὴν κρίσιμη στιγμὴ γιὰ νὰ φέρουν τὸν θανατηφόρο τους χαιρετισμὸ στὴν παλιά μας ἤπειρο.

Ἂς εὐχηθοῦμε καὶ ἂς ἐλπίσουμε ὅτι ἡ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΟΛΟΙ

τὸ νέο ἀριστουργηματικὸ μας μυθιστόρημα

ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

Εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενο, καὶ ὠφείλεται στὴν περίφημη Ἀγγλίδα συγγραφέα

ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ·

τῆς ὁποίας ἡ «Ἑβδομάς» ἐδημοσίευσε στὸ παρελθὸν πλεῖστα ἀριστουργήματα, ὅπως τὸ «ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ», «Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΣΕΝΣΤΟΥΝ» κ. ἄ.

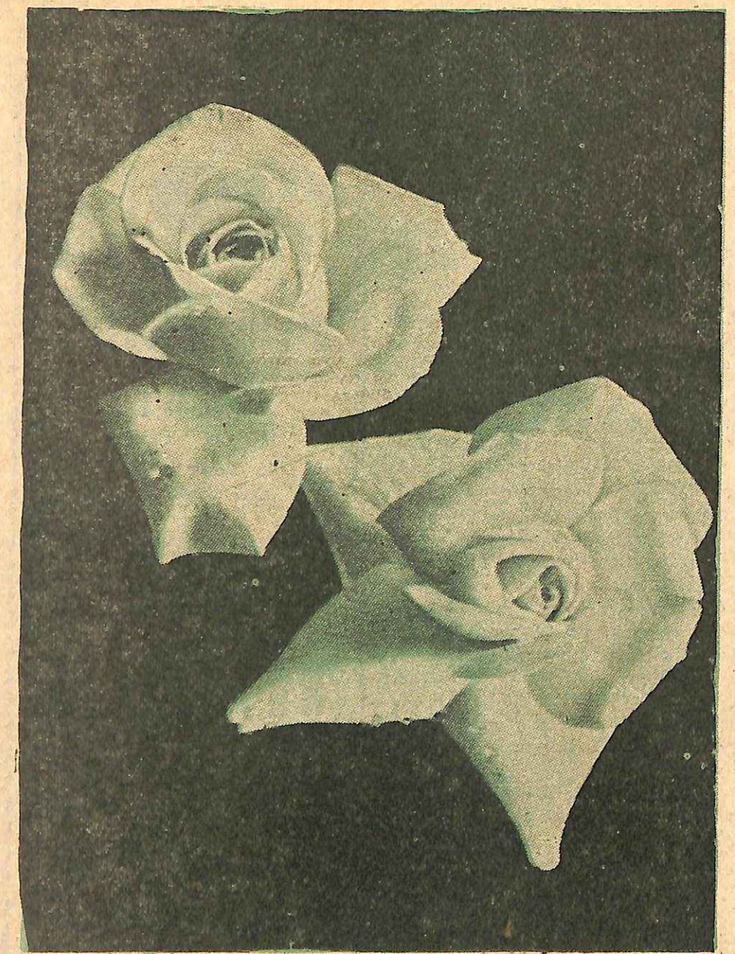

Λουλούδια τῆς Νύχτας

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανὴ Μαργέτη εἶναι δυὸ ἀδελφὲς ποὺ ἐργάζονται μαζὶ στὸ μπαλέττο τοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου «Κοσμικόν». Ἐκεῖ, ἡ Χρύσα, ἡ μεγαλείτερη, γνωρίζεται μὲ τὸν δημοσιογράφο Χρυσάνη καὶ γίνεται φιλενάδα του, ἐνῷ ἡ Φανὴ συνδέεται μ' ἕνα τρυφερώτατο αἴσθημα, μὲ τὸν πιανίστα τῆς ὀρχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, ὅμως, ὁ Χρυσάνης βαριέται τὴν Χρύσα καὶ θέλει νὰ κάνῃ ἐρωμένη του τὴν Φανή. Αὐτὴ ἀντιστέκεται ἀλλὰ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ κάποιο φίλο τοῦ Χρυσάνη, τὸν ἔμπορο κρασιῶν Γεωργόπουλο στὴν Βουλιαγμένη, ὁ δημοσιογράφος κατορθώνει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Φανὴ ἀπὸ τὴν παρέα της καὶ νὰ τὴν συνοδέψῃ ὥς τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τῆς ρίχνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνῃ δικιά του. Ἡ κοπέλλα ἀντιστέκεται ὅσο μπορεῖ ἀλλὰ δὲν θὰ κρατοῦσε πολύ. Εὐτυχῶς τὴν τελευταία στιγμὴ ἐπεμβαίνει ὁ Λεωνίδας ποὺ πηραφύλαγε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ διώχνει τὸν Χρυσάνη μὲ τὶς κλωτσιές. Ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ Λεωνίδας τὴν περνᾶ κοιμισμένος μὲ τὰ ροῦχα πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, στὸ χώλ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Φανῆς. Τὸ πρωῒ τοὺς ἐπισκέπτεται ἡ Χρύσα ἀναστατωμένη. Τὴν εἶχε παρασύρει, ὁ Γεωργόπουλος μὲ ναρκωτικὸ ὥς τὸ σπίτι του, ἀπ' ὅπου ξέφυγε κρυφά, πολὺ ἀνήσυχη γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ Φανὴ τὴν καθησυχάζει καὶ τῆς ἀφηγεῖται τὴν περιπέτειά της μὲ τὸν Χρυσάνη. Ἡ Χρύσα εἶναι εὐτυχισμένη ποὺ γλύτωσε ἡ ἀδελφούλα της ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ περιπέτεια. Ἡ Φανὴ καὶ ὁ Λεωνίδας τὴν ἀγκαλιάζουν καὶ μιὰ λέξη ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χείλη καὶ τῶν δυοῦν: «ἀδελφούλα μου...»

7ον

ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ κανεὶς μὲ τὶ λαχτάρα φτάσανε τὸ ἄλλο βράδυ ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανὴ στὸ θέατρο. Ὅλοι νομίζανε ὅτι ἤξεραν τὴν περιπέτειά τους, καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους βάραινε σὰν ἀπειλὴ τὸ ὄνομα τοῦ Χρυσάνη. Μπήκανε καὶ οἱ δυὸ τρέμοντας μὲς στὸ καμαρίνι τους, καὶ σὲ κάθε στιγμὴ φανταζόντουσαν πὼς θὰ δοῦν τὴ σιλουέττα του νὰ διαγράφεται στὸ κατῶφλι. Μάταια ὅμως : ὁ δημοσιογράφος δὲ φάνηκε καθόλου ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ παράσταση πῆγε πρίμα. καὶ τῆς Διαμάντη τὰ νεῦρα δὲν ξεσπάσανε σὲ καμμιὰ φοβερὴ σκηνὴ ἀπ' τὶς συνηθισμένες, ὅπως μποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ὕστερα ἀπ' τὰ χτεσινά. Μονάχα ἡ Μαίρη, ἡ μικρὴ μπαλλαρινούλα μὲ τ' ἀεικίνητα μάτια, σὲ μιὰ στιγμὴ θέλησε ν' ἀνοίξῃ συζήτηση:

—Μὰ γιὰ πέστε μου κορίτσια, ρώτησε τὶς δυὸ ἀδερφὲς, πῶς περάσατε χτὲς τὸ βράδυ ; Σᾶς εἶδα νὰ μπαίνετε σ' ἕνα ἀεροδυναμικὸ μαζὶ μὲ τὸ Χρυσάνη καὶ μ' ἕναν ἄλλο...

Ἡ Χρύσα ἀποκρίθηκε ἄτονα :

—Καλὰ περάσαμε.

Ἡ μικρὴ μπαλαρινούλα ἐπέμεινε :

—Ἤπιατε ;

—Ἤπιαμε καὶ γλεντήσαμε, ἔκανε ἡ Χρύσα, τὸ ἴδιο ξερά.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ Μαίρη δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτές. Ἡ «τύχη» τῶν δύο συναδέλφων της γέμιζε τὴν καρδιά της μὲ ζήλεια.

—Ποῦ πήγατε ; ρώτησε.

Τώρα ὅμως ἡ Φανὴ τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα :

—Οὔφ, καϋμένη Μαίρη! Ὄρεξη ἔχεις γιὰ κουβέντες... Πήγαμε, γλεντήσαμε, φάγαμε, ἤπιαμε... Τί σὲ νοιάζουν περισσότερες λεπτομέρειες;...

Ἡ Μαίρη ζάρωσε:

—Καλὰ ντέ... Δὲν εἴπαμε καὶ τίποτα... Ἐγὼ ἀπὸ ἐνδιαφέρον ρώτησα ἡ κακομοίρα... Σᾶς εἶδα νὰ μεγαλοπιανόσατε, καὶ φχαριστήθηκα.

—Ναί, ἄνοιξε ἡ τύχη μας... ἔκανε μὲ πίκρα ἡ Χρύσα.

—Κι' ὕστερα, μιλάω γιατὶ χθὲς τὸ βράδυ ὁ κακομοίρης ὁ Λεωνίδας ἔκανε σὰν τρελλὸς τὴν ὥρα ποὺ φύγατε...

—Κι' αὐτουνοῦ ἄνοιξε ἡ τύχη του...

πρόσθεσε μ' ἕνα ἀπερίγραπτο χαμόγελο ἡ Χρύσα.

Ἡ συζήτηση σταμάτησε ἐκεῖ.

Κατὰ τὴ μέση τῆς δευτέρας πράξεως, ἕνας μικρὸς ποὺ κουβαλοῦσε ἕνα μεγάλο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ καμαριναιοῦ.

—Ἡ δεσποινὶς Φανὴ Μαργέτη ; ρώτησε ὁ μικρός.

—Ἐγὼ εἶμαι... τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Φανή.

—Ἀπὸ τὸν κ. Νικολαΐδη... ἔκανε ὁ μικρός.

Κι' ἔφυγε.

Οἱ δυὸ ἀδερφὲς κυττάχτηκαν σαστισμένες.

—Ποιὸς Νικολαΐδης εἶν' αὐτός; ρώτησε ἡ Φανή.

—Ξέρω κι' ἐγώ ;... ἔκανε ἡ Χρύσα.

—Δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ ;

Ἡ Χρύσα χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Ἂν τὸν ἤξερα, θὰ μοῦστελνε ἐμένα λουλούδια, εἶπε.

Ἡ Φανὴ τὴν ἀγκάλιασε.

—Ζηλεύεις, ἀδελφούλα ; τῆς εἶπε τρυφερὰ καὶ παιχνιδιάρικα.

—Ἂν ζήλευα, δὲ θὰ προσπαθοῦσα μ' ὅλες μου τὶς δυνάμεις νὰ σὲ κρατήσω ψηλὰ καὶ στὸ θέατρο καὶ στὴ ζωή!... ψιθύρισε ἡ Χρύσα μὲ μιὰν ἄγρια ἀποφασιστικότητα. Τόχω βάλει πεῖσμα νὰ σὲ κάνω καλύτερη ἀπὸ μένα... Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει πὼς ἔχω παραμερίσει κάθε δικό μου ἐγωϊσμὸ μπροστὰ στὴ δική σου χαρά...

Ἡ Φανὴ τὴν ἀγκάλιασε πιὸ σφιχτά :

—Τὸ ξέρω, Χρύσα μου, τὸ ξέρω... Ἔτσι τῶπα γιὰ νὰ σὲ πειράξω... Μὰ ποιὸς εἶνε ἄρανε ὁ κ. Νικολαΐδης ;

—Κανένας ἄγνωστος θαυμαστής σου... Κατεργάρα, ἄρχισες νάχῃς καὶ θαυμαστὰς ποὺ σοῦ στέλνουνε λουλούδια...

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν εἶχα κανένα θαυμαστή... Οὔτε τὰ λουλούδια τους, οὔτε τ' αὐτοκίνητά τους οὔτε τὸ καλό τους...

Ὅταν τέλειωσε τὸ θέατρο, καὶ οἱ δυὸ μπαλαρινοῦλες βγήκανε ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτίτσα τῶν παρασκηνίων, στῆς Φανῆς τὴν ἀγκαλιὰ ἀναβαν πυρκαγιὰ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα. Ὁ Λεωνίδας, ποὺ τὶς περίμενε στὴ συνηθισμένη του γωνίτσα, ζύγωσε ἔκπληκτος :

—Τί λουλούδια εἶν' αὐτά ; ρώτησε τὴ Φανή.

—Ἀπ' τὸν κ. Νικολαΐδη, τοῦ ἀποκρίθηκε εὔθυμα ἐκείνη, ἔτσι. ἀπὸ διάθεση νὰ τὸν πικάρῃ.

—Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κ. Νικολαΐδης ; συνέχισε κάπως ἀνήσυχος ὁ Λεωνίδας.

—Ὁ φίλος μου... ἀποκρίθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Φανή.

—Μὴν τὴν ἀκοῦς, Λεωνίδα, εἶπε ἡ Χρύσα. Εἶνε μωρὸ καὶ ζητάει νὰ σὲ πεισματώσῃ... Οὔτε τὸν ξέρουμε αὐτὸν τὸν κ. Νικολαΐδη. Τὰ λουλούδια τάφερε κάποιος μικρὸς, ζήτησε τὴ Φανή, καὶ τῆς τάδωσε ἐκ μέρους τοῦ κ. Νικολαΐδη, ποὺ οὔτε ἐγὼ οὔτε ἐκείνη ἔχουμε ἰδέα ποιὸς εἶνε... Τὰ παρακάτω εἶνε ἀηδίες καὶ καμώματα.

Στὰ μάτια ὅμως τοῦ Λεωνίδα ἐξακολουθοῦσε νὰ διαγράφεται μιὰ ἀόριστη ὑποψία:

—Μὰ καλά, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ στείλῃ λουλούδια χωρὶς νὰ σὲ ξέρῃ ; ρώτησε τὴ Φανή.

Σ' αὐτὸ ἡ μπαλαρινούλα ἀποκρίθηκε μὲ μιὰν ἁπλῆ μὰ πολὺ σοφὴ κουβέντα :

—Τὰ λουλούδια, ἀγαπητέ μου, ποὺ στέλνονται σὲ μιὰ γυναίκα, δὲν ἔχουνε προορισμό τους νὰ συνεχίσουνε μιὰ σχέση, μὰ νὰ τὴν ἀρχίσουν... Ἅμα γνωρίσει κανεὶς μιὰ γυναῖκα, πολὺ σπάνια τῆς στέλνει λουλούδια.

—Εἶνε, σὰ νὰ λέμε, οἱ μυρωμένοι μεσάζοντες... μουρμούρισε μισοδυσαρεστημένος ὁ Λεωνίδας.

—Ποῦ τὸ διάβασες αὐτό ; τὸν ρώτησε ἡ Φανή.

—Σ' ἕνα κουτὸ ρομάντσο... τῆς ἀποκρίθηκε.

—Ἄ, νόμιζα... Γιατὶ ἐσὺ δὲν μπορεῖς ν' ἀραδιάσῃς οὔτε δυὸ λόγια τῆς προκοπῆς, τὸ ἴδιο ὅπως δὲ μπορεῖς νὰ γράψῃς δυὸ νότες ποὺ νὰ ὑποφέρωνται... τὸν πείραξε γελώντας ἡ θεατρινούλα.

Ὅσο τὸν ἔβλεπε νὰ δαιμονίζεται, τόσο τῆς ἀναβε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν δαιμονίζῃ περισσότερο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ τὸ κατάφερε τόσο καλά, ποὺ σὰν ἔφτασαν στὴ μπύρα, ὁ πιανίστας ἤτανε κυριολεκτικὰ μπαροῦτι.

Κάτσανε κι' οἱ τέσσερης — ἐκεῖνος, ἐκεῖνες καὶ τὸ μπουκέτο. Ὁ Λεωνίδας δὲ μιλοῦσε, κι' οὔτε ἀγγιξε τὸ φαΐ του, ὅπως δὲν ἄγγιξε καὶ τὴν μπύρα του, ποὺ ὁ ἀφρός της κατακάθησε σὲ λίγην ὥρα ὁλότελα. Ἡ Φανὴ κατάλαβε πὼς εἶχε παρατραβήξει τὸ σκοινί:

—Μά, στὰ σωστά σου τώρα, συλλογιέσαι ἀκόμα αὐτὸ τὸ μυστηριώδη κ. Νικολαΐδη ; τὸν ἐρώτησε.

Τώρα ἀνακατεύτηκε κι' ἡ Χρύσα, ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει τόση ὥρα.

—Θάχῃ πολὺ δίκηο ὁ Λεωνίδας νὰ θυμώσῃ... εἶπε τῆς ἀδερφῆς της. Μὲ τὶς σαχλαμάρες σου δὲν καταλαβαίνεις πὼς τοὔβαλες τὴν ἰδέα ;

Ἡ Φανὴ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲ φανταζόμουν ποτὲ ὅτι μποροῦσε νᾶνε τόσο κουτός... ψιθύρισε καθαρίζοντας ἕνα μεγάλο ροδάκινο.

Ὁ Λεωνίδας ἄναψε:

—Κουτὸς δὲν εἶμαι γι' αὐτό, εἶμαι γιατὶ σ' ἀγαπάω...

—Ὥστε τὸ παίρνεις στὰ σοβαρά ;

—Βέβαια καὶ τὸ παίρνω...

—Καὶ πῶς θὰ πιστέψῃς ὅτι σοῦ λέω ἀλήθεια ;

—Ἂν πετάξῃς αὐτὰ τὰ βρωμολούλουδα...

Μ' ἕνα παιδιάστικο κίνημα, ἡ Φανὴ ἀγκάλιασε τὰ τριαντάφυλλα καὶ βύθισε τὸ πρόσωπό της μέσα στ' ἄρωμά τους.

—Τὰ τριανταφυλλάκια μου ;... εἶπε. Ἀδύνατον...

—Τότε, λὲς ψέμματα, κι' αὐτὸς ὁ κ. Νικολαΐδης εἶνε ἐρωμένος σου... Σὲ σεβάστηκα ἐγώ, σ' ἔσωσα μὲ τὴ βία ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Χρυσάνη, κι' ἐσὺ γι' ἀντάλλαγμα ἔχεις δοθῆ σ' ἄλλονε, καὶ μοῦ ρίχνεις στὰ μοῦτρα τὴν περιφρόνησή σου καὶ τὴν κοροϊδία σου...

Πάλι ξανανακατεύτηκε στὴ συζήτηση, ποὺ κινδύνευε νὰ γίνῃ καυγᾶς, ἡ Χρύσα.

—Δὲν εἶνε σωστὸ μοῦ φαίνεται Φανὴ ν' ἀφήνῃς τὸ Λεωνίδα νὰ πιστέψῃ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀηδίες ποὺ πᾶς νὰ τοῦ βάλῃς καλὰ καὶ σώνει στὸ μυαλό, μόνο λίγες ὧρες μάλιστα ὕστερα ἀπ' τὰ χτεσινά, ποὺ σὲ πείσανε φαντάζομαι πόσο σ' ἀγαπάει... Εἶνε κουτὸ καὶ συχαμένο νὰ ἐκθέτῃς ἐσὺ ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό σου στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶς, χωρὶς ἄλλο λόγο ἀπὸ μιὰ σαχλὴ κοκεταρία...

Ἡ φωνὴ τῆς Χρύσας εἶχε γίνει αὐστηρὴ καὶ σοβαρή. Ἡ Φανὴ χαμήλωσε τὰ μάτια.

—Καλὰ ὅλα αὐτά, μὰ δὲν εἶνε λόγος μοῦ φαίνεται νὰ πετάξουμε τόσο ὡραῖα λουλούδια... ψιθύρισε σὰν παιδὶ πού τὸ μαλώνουνε.

Ἡ φωνὴ τῆς Χρύσας ἀκούστηκε δυνατὴ καὶ σχεδὸν ἄγρια:

—Πέταξέ τα!...

Πειθήνια ἡ Φανὴ πῆρε τὸ μπουκέτο ἀπ' τὴν καρέκλα, καὶ πέταξε τὶς μυρωμένες φλόγες του ὅσο μακρυὰ μποροῦσε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ζύγωσε τὸ τραπέζι τους ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ καπέλο στὸ χέρι.

—Ἡ δεσποινὶς Φανὴ Μαργέτη; ρώτησε.

— Ἐγὼ εἶμαι. Τί θέλεις; ἔκανε ἡ Φανὴ ποὺ προαισθάνθηκε ἀμέσως κάποιον κίνδυνο.

Ὁ ἄνθρωπος κυττάζοντας τὸ Λεωνίδα, στριφογύρισε μὲ καθαρὴ δυσφορία τὸ καπέλο δυό-τρεῖς φορὲς στὸ χέρι. Στὸ τέλος εἶπε:

— Κάποιος κύριος σᾶς περιμένει στὴ γωνία μέσα στὸ ταξί.

Ἡ Φανὴ κιτρίνισε.

— Κύριος;... Ποιὸς κύριος;..

Ὁ ἄνθρωπος ξανακύτταξε ἀνήσυχος τὸ Λεωνίδα, ξαναστριφογύρισε

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΚΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

τὸ καπέλλο στὰ χέρια του καὶ ἀποκρίθηκε:

—Ὁ κύριος Νικολαΐδης...

Ἀπότομα ἡ Χρύσα πετάχτηκε ὀρθή.

— Ἄκουσε δῶ ἄνθρωπέ μου... τοῦ εἶπε σιγὰ μὰ ἀποφασιστικά. Πές σ' αὐτὸ τὸν κύριο Νικολαΐδη, ὅποιος καὶ νἆναι, νὰ μὴ μᾶς ξαναενοχλήσῃ γιατί, δὲν ἔχει τίποτε νὰ μᾶς πῇ, ὅπως δὲν ἔχουμε τίποτα ν' ἀκούσωμε ἀπὸ αὐτόν. Νά, ἂν θές, μάζεψε κι' αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα ἀπ' τὰ χώματα καὶ δῶστα νὰ τὰ μυρίσῃ αὐτός, γιατὶ ἐμεῖς δὲ θέλουμε νὰ τὰ μυρίσουμε...

Ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας λίγες ἀκαθόριστες λέξεις. Τότε κι' ὁ Λεωνίδας, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε μείνει σιωπηλός, χτύπησε τὰ χέρια του, πλήρωσε τὸ γκαρσόνι καὶ σηκώθηκε.

— Φεύγουμε ἀπὸ τώρα; τὸν ρώτησε ἡ Χρύσα.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω, γιατὶ ἔχω κάποια βιαστικὴ δουλειά... τῆς ἀποκρίθηκε μασημένα. Λυπᾶμαι ποὺ δὲ θὰ σας συνοδέψω στὸ σπίτι σας. Καληνύχτα.

Κι' ἀπομακρύνθηκε σὰν τρελλός.

—Λεωνίδα... τοῦ φώναξε ἡ Φανή.

Μὰ ὁ Λεωνίδας εἶχε κι' ὅλας χαθῆ μέσα στὴ σκοτεινὴ δενδροστοιχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον.

Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ δυὸ ἀδερφὲς γυρίσανε μόνες στὸ σπίτι τους καὶ τόσο νωρίς. Ἡ Φανὴ ἦταν ἀμίλητη, κι' ἡ Χρύσα καταλαβαίνοντ α ς πόση λύπη ἔκλεινε αὐτὴ ἡ σιωπή, δὲν προσπαθοῦσε νὰ τὴν διακόψῃ μὲ καμμιὰ κουβέντα δική της.

Περπατῶν τ α ς σιγὰ - σ ι γ ά, φτάσανε οἱ δυό τους σ τ ὸ σπίτι τους. Ἡ Χρύσα ἔβγαλε τὸ κλειδί, καὶ μπήκανε μέσα. Τότε ἡ Φανή, π ο ὺ μὲ βία κρατοῦσε τόση ὥρα τὰ δάκρυά της, ἔπεσε σ τ ὸ κρεββάτ ι της κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἡ ἀδερφή της κάθησε δίπλα της καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

—Ἔλα τώρα.. Μὴν κάνῃς ἔτσι.. τῆς εἶπε.

Ἡ Φανὴ ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ βγάζῃ μιλιά.

—Μὰ ἀλήθεια, ποιὸς νἆνε ἄραγε αὐτὸς ὁ κ. Νικολαΐδης; συνέχισε ἡ Χρύσα.

Ἡ Φανὴ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της μ' ἕνα σπασμωδικὸ κίνημα, χωρὶς νὰ καταφέρῃ νὰ ἀπαντήσῃ.

—Δὲν τὸν ξέρεις καθόλου; ἐπέμεινε ἡ ἀδερφή.

Τώρα ἡ Φανὴ κατάφερε ν' ἀπαντήσῃ παρεμβάλλοντας ἀναγκαστικὰ ἀνάμεσα στὰ λόγια της τὶς διακοπὲς τῶν λυγμῶν:

—Σ' ὁρκίζομαι.. δὲν.. τὸν ξέρω..

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὴν προηγουμένην συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος, καὶ μετὰ τὸν στίχον 45 τῆς δευτέρας σελίδος (τῆς μετὰ τὴν περίληψιν), ἡ φράσις, ὀφείλει νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς ἑξῆς:

«Τοῦ φάνηκε τόσο ἐξαιρετική, τόσο σπουδαία, αὐτὴ ἡ ἁπλῆ διαβεβαίωση ἀπὸ τὴν μικρούλα ἐκείνη, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἀνάλογη μόρφωση, οὔτε ζοῦσε στὸ περιβάλλον ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μὲ τὸ παράδειγμά του τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του, τῆς ἀναποδογύρισε τὸ κεφάλι, καὶ τῆς φίλησε πολλὲς-πολλὲς φορὲς τὸ στόμα».

— Ἔλα τώρα μὴν κάνῃς ἔτσι τῆς εἶπε.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἔρως, εἶνε τὸ εὐγενικώτερο πάθος τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς. Αὐτὸς εἶνε ποὺ γιὰ νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐμπνεύσῃ στὸν ἴδιο βαθμὸ στὸν ὁποῖον αἰσθάνεται.

—Ζωὴ δὲν σημαίνει τὸ νὰ ἀναπνέῃ κανεὶς ἀλλὰ τὸ νὰ δρᾷ.

—Καὶ ἡ σκόνη, ἄμα συσσωρευθῇ μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ βουνά.

—Ἡ εὐγένεια εἶνε ὅπως τὸ τρεχούμενο νερό. Ἰσιώνει καὶ γυαλίζει καὶ τὰ πιὸ σκληρὰ χαλίκια.

—Ὅταν οἱ φίλοι σας εἶνε μονόφθαλμοι, κυττάζετέ τους ἀπὸ τὸ πλάϊ.

—Ὁ φιλάργυρος μιὰ μόνον σκέψη ἔχει. Νὰ ζήσῃ πτωχὸς γιὰ νὰ πεθάνῃ πλούσιος.

—Ὅλοι θέλουν νὰ λένε ἐξυπνάδες, μονάχα δὲν ξέρουν πῶς νὰ τὶς ποῦν.

—Ἡ ὀμορφιὰ εἶνε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στὰ ἔργα του.

—Ἡ πλήξη εἶνε ὁ τάφος ὅλων τῶν αἰσθημάτων.

—Ἡ ἐλπίδα εἶνε ἕνα δάνειο τὸ ὁποῖο κάμνει κανεὶς ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

—Τὸ νὰ ἐγκαταλείπεται κανεὶς ἔρμαιον στὸν ἴδιο του θυμὸ, εἶνε σὰν νὰ ἐκδικεῖται τὸν ἑαυτό του, γιὰ κάτι ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ ἄλλοι.

—Ὅλοι οἱ πόλεμοι τελειώνουν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου θὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσουν: ἀπὸ τὴν συμφωνία γιὰ τὴν εἰρήνη.

—Ἡ δυστυχία τῶν πτωχῶν εἶνε νὰ βλέπουν τὴν εὐτυχία στὰ πλούτη, ἐνῷ ἡ δυστυχία τῶν πλουσίων εἶνε νὰ μὴν τὴ βρίσκουν.

—Ἡ μανία ποὺ ἔχουμε νὰ ἐπικρίνουμε, μᾶς κάμνει νὰ μὴ βλέπουμε συχνὰ τὰ ὡραιότερα πράγματα.

—Ποτὲ οἱ γυναῖκες δὲν καίουν, δὲν σχίζουν, δὲν καταστρέφουν τὶς ἐπιστολὲς ὅπου τοὺς γράφουν ὅτι τὶς ἀγαποῦν. Ὅλη τους ἡ ζωὴ εἶνε ἐκεῖ μέσα, ὅλες τους οἱ ἐλπίδες, ὅλη τους ἡ ἀναμονή, ὅλα τους τὰ ὄνειρα...

—Ἀ Τί νεκρούπολις ποὺ εἶνε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά! Ἂν ἀνοίξωμε τὶς ἀναμνήσεις μας, πόσα μνήματα!

—Μιὰ γυναῖκα διαζευγμένη, εἶνε ἕνα βιβλίο διαβασμένο ἤδη.

—Ναί, ὅλα ἀλλάζουν, τὰ λουλούδια, οἱ τόποι, τὰ δένδρα, ὁ οὐρανός. Τὸ πρόσωπο ἀλλάζει μαζὶ μὲ τὰ χρόνια, καὶ ποτὲ δὲν εἶνε ἴδιο, τὸ χθὲς καὶ αὔριο. Τότε γιατὶ νὰ μὴν ἀλλάζουν καὶ τὰ αἰσθήματά μας ὅπως τὰ γοῦστα μας, τὰ φορέματά μας, ἢ τὰ πράγματα; Γιατὶ μᾶς φαίνεται κακὸ νὰ μεταβάλλεται ἡ ἀγάπη μας, ἀφοῦ τίποτα δὲν εἶνε αἰώνιο;

—Πόθος καὶ ζήλεια! Οἱ δυὸ πόλοι τῆς πίστεως τῶν συζύγων!

Γιὰ εὔθυμα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ "μπασμένο,,

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΚΟΝΤΟΥΛΑ. Λεπτοῦλα. Νοστιμοῦλα. Τόση—δά! Προχωρεῖ πρὸς τὸν διάδρομο τοῦ Τριμελοῦς σειστὴ καὶ κουνιστή, ἐνῷ ρίχνει βλέμμα μίσους πρὸς τὸν νέον ποὺ κατέχει τὸ ἐδώλιο.

—Ὀνομάζεσαι;

Σκέρτσο:

—Λευκία Ξούθου.

—Ἐγεννήθης;

Νάζι:

—Ἐν Πειραιεῖ.

—Κατοικεῖς;

Σκέρτσο:

—Ἐν Ἀθήναις.

—Ἐπάγγελμα;

Νάζι:

—Τὰ οἰκιακά.

—Ἐτῶν;

Ξηρόδηχας:

—Εἴκοσι δύο.

—Πῶς;

Ἐδῶ γίνεται ἡ ἀκόλουθος σκηνή: Σταματᾶ ἀπότομα τὸ σκέρτσο καὶ τὸ νάζι. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικροσκοπικῆς ὑπάρξεως γεμίζουν ἀγωνίαν. Περιφέρει μηχανικῶς τὰ βλέμματα στὴν αἴθουσα, κυττᾶ τὸν κατηγορούμενο γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συμπλέκει τὰ χέρια, ξεροκαταπίνει καὶ ἐπαναλαμβάνει μὲ φωνὴν ἐλάχιστα σκερτσόζα:

—Εἴκοσι δύο.

Ὅπου ἀκούεται σαρκαστικὸς μυκηθμὸς ἀπ' τὸ ἐδώλιο:

—Μμμμάλιστα!

Σηκώνει τὸ κεφάλι ὁ πρόεδρος:

—Τί λὲς ἐσύ;

—Τίποτε.

—Εἶπες κάτι.

—Ἄμπα!

Ἀλλὰ ὁ νέος τοῦ ἐδωλίου γαμογελᾶ κατὰ τρόπον ἐκνευριστικῶς μυστηριώδη. Τὸν βλέπει ἡ μικροσκοπικὴ ὕπαρξις, φρενιάζει, δαγκώνει τὰ χείλη, συμπλέκει τὰ χέρια, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο — κίτρινο ἀπὸ ὀργὴν—κι' ὁρκίζεται νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθεια χωρὶς φόβον καὶ πάθος. Λέγει λοιπὸν τὰ ἑξῆς:

—Μὲ ἐξύβρισε.

—Δηλαδή...

—Μὲ εἶπε λέξεις ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐπαναλάβω μπροστὰ σὲ κόσμο, κ. πρόεδρε. Εἶναι κακὸς καὶ μοχθηρός. Ἀπαίσιος. Ἦταν φίλος τοῦ τέως ἀρραβωνιαστικοῦ μου καὶ ἔβαζε διαρκῶς ζιζάνια.

—Λοιπόν;

—Τοῦ ἔλεγε διάφορες ψευτιὲς εἰς βάρος μου. Συκοφαντίες. Αὐτὸ κυρίως. Συκοφαντίες ποὺ ὁποιοδήποτε κορίτσι ἂν τὶς ἄκουε θὰ τὸν ἐσκότωνε.

—Δηλαδή;

—Νά... ἕνα σωρὸ πράγματα.

—Ἀκριβῶς;

—Ἀχ, κ. πρόεδρε! Γιατὶ ἐπιμένετε σ' αὐτὸ τὸ «ἀκριβῶς;» Γιατὶ ἡ συκοφαντικὴ ἐκστρατεία ποὺ ἀνέλαβε αὐτός, ὁ κακοήθης εἶναι τέτοιας φύσεως, ὥστε καλλίτερα νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνεται ἐνώπιον τόσου μεγάλου ἀκροατηρίου. Ἂς προσπαθήσωμε, λοιπόν, νὰ τὰ ποῦμε μεταξύ μας.

Ἦταν ἐναντίον τοῦ γάμου τοῦ φίλου του ὁ φίλος. Γιατὶ ἀνήκει στὴν τάξιν τῶν ἐθελοντῶν ἐκείνων φίλων, ποὺ προσπαθοῦν, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ προστατέψουν τοὺς φίλους των ἀπ' τὸ μεγάλο ὀλίσθημα—τὸν γάμον. Ἔχετε δῆ ὅτι ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι, φανατικοὶ ἰδεολόγοι, ποὺ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ γένους τῶν ἀρρένων; Μυστήριοι! Εἶναι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα!

—Αὐτὴν θὰ πάρῃς;

—Ποιάν «αὐτήν»;

—Αὐτὴ τὴν κοντοστοῦπα;

—Στυλιανέ!

—Καλὰ σοῦ λέω!

—Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μιλᾶς ἔτσι

—Μὲ εἶπε λέξεις ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὶς πῶ κ. πρόεδρε...

γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Ἄκουε, Στυλιανέ; Μπορεῖ νὰ εἴμαστε φίλοι, ἀλλὰ στὰ ἰδιαίτερά μου δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀνακατεύεσαι κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο!

—Παίρνεις προῖκα;

—Νὰ μὴ σὲ νοιάζει!

Εἶπε ὁ ἀρραβωνιασθεὶς ὅτι μ' αὐτὸ τὸ ὕφος θ' ἀπέτρεπε κάθε περαιτέρω ἀναιτιν στὰ ἰδιαίτερά του καὶ δὴ στὰ αἰσθήματά του. Ἀλλὰ ποῦ! Ὁ φίλος ἔπαιρνε ἄλλα γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ δριμύτερος.

—Νίκο...

—Τί συμβαίνει;

—Εἶναι ἀφιλη.

—Νὰ μὴ σὲ νοιάζει!

—Εἶναι ἄψιλη.

—Ἔτσι μ' ἀρέσει.

—Εἶναι μπασμένη.

—Τὸν κακό σου τὸν καιρό!

Ἔπαυε πάλι πρὸς στιγμὴν ὁ ἐπίμονος φίλος κι' ἡσύχαζε ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ ἡ φοβερὴ μυῖγα ἐπανήρχετο ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅσες φορὲς τὸ ἔφερνε ἡ περίστασις

—Εἶναι μεγάλη.

—Ἄφισέ με!

—Εἶναι... ξέρεις πόσο χρονῶν;

—Βρὲ ἀδερφέ, θὰ μ' ἀφίσῃς ἥσυχο;

—Εἶναι τριανταπέντε χρονῶν!

—Πῶς;

—Τριάντα-πέντε!

—Εἶναι εἴκοσι-δύο, κακοηθέστατε!

—Τριάντα-πέντε!

Ἐπέμενε ἡ μυῖγα. Ἐπέμενε ὁ ἀρραβωνιαστικός. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ μικροσκοπική του μνηστὴ εἶχε διανύσει αἰσίως τριανταπέντε Ὀκτωβρίους. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ μυῖγα δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ βάλῃ κάτω. Εἶχε συγκεντρώσει στοιχεῖα, ἐπῆγε ὁ ἄθλιος καὶ ἔβγαλε πιστοποιητικὸν τῆς Δημαρχίας, ὅπου, φεῦ!... ἔτος γεννήσεως τῆς μικροσκοπικῆς ὑπάρξεως ἐφέρετο τὸ φοβερὸν 1903. Τὸ εἶδε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς καὶ ὠχρίασε.

—Χίλια ἐννηακόσα τρία;

—Ἀμέ;

—Δὲν εἶναι δυνατόν!

—Ἀστειεύεσαι; Ἐπειδὴ τὴν βλέπεις ἔτσι; Ἐπειδὴ εἶναι κοντὴ καὶ μπασμένη; Γιὰ πρόσεξε τὰ μοῦτρα της. Γιὰ πρόσεξε τὶς ζάρες στὰ μάτια της. Γιὰ πρόσεξε τὰ δόντια της. Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι τὴν ἐδήλωσαν δυὸ χρονῶν. Ἤγουν κρύβει καὶ δυὸ χρόνια τὸ μητρῶο!

—Ὤ, φρίκη!

Τί ἐπιχείρημα κεραυνοβόλον ἦταν αὐτό; Ὁ κακοήθης φίλος ἐθριάμβευσε. Πάγος χύθηκε στὴν καρδιὰ τοῦ ἐρωτευμένου ἀρραβωνιαστικοῦ. Ἄρχισε τὴν γκρίνια. Καὶ ἀπὸ γκρίνια σὲ γκρίνια ἔφθασαν σὲ καυγάδες. Κι' ἀπὸ καυγάδες σὲ καυγάδες ἔφθασαν στὴ ματαίωσι τοῦ ἀρραβῶνος. Ὁπότε ἔμαθε κάποτε ἡ κοπέλλα τὸν πληροφοριοδότην τῆς ἡλικίας της, ἐνέσκηψε ἕνα ἀπόγευμα στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Καὶ ἐκεῖ ἔγινε κακό.

—Τί ἔχεις μὲ τὴν δεσποινίδα,

—Τίποτε.

—Πῶς τίποτε;

—Κύριε πρόεδρε, τὴν ἡλικία της εἶπα. Συκοφαντία εἶναι; Ἰδοὺ τὸ πιστοποιητικόν.

Καταβάτει τὸ πιστοποιητικόν. Γίνεται παπαρούνα ἡ κοπέλλα. Προφανῶς δὲν ἐπερίμενε τόση κακοήθειαν. Ἀλλὰ τὸ χαρτὶ προκαλεῖ κατάπληξιν. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν κατάπληξη, θώωσιν τοῦ κατηγορουμένου. Ὤ, πῶς ἐβλαστήμησε τὸ μικροσκοπικὸν θῆλυ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε τὴν κακὴν ἔμπνευση νὰ ὑποβάλῃ τὴν κατηραμένην αὐτὴν μήνυσιν.

Δ. Ψ'ΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
Σοβαρὲς Κουβέντες

Κουβέντες τοῦ Βάθρακα

Κουρελογραφία

Ἀδερφάκι διευφθυντή,

Δὺν εἶσ' ἐν τάξει, πατοῖδα, καὶ στὸ λέω ἄνευ πάθος καὶ δισταγμό. Ἀνθίστηκες γιὰ ποιὸ πρᾶμα σοῦ ξηγιέμαι; Γιὰ τὴν κουρελογραφία, ἀδερφάκι. «Ἡ κουρελογραφία — ἔγραφε τὰ προχτὲς ἡ φημερίδα—εἶναι μιὰ καινούργια τέχνη ποὺ ἐμφανίζει ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Σωτηρία Ἰατρίδου, ἡ ὁποία κατασκευάζει ὁλόκληρους πίνακας ἀπὸ κουρέλια».

Μὰ δὲν τρέπουνται νὰ τὶς γράφουνε αὐτὲς τὶς τρίχες, ρὲ φίλε; Κι' ἐσὺ τὸ παραδέχτηκες,ρέ; Ποιὰ κουρελογραφία ἀνακάλυψε ἡ Σωτηρία; Κι' ἄματις βρῆκε ἐλόγου της τὰ κουρέλια, ἐμεῖς τί κάναμε; Παίζαμε ἀμπαρρίζα ἢ πίναμε χαμαίμηλον;

Τὸ ὁποῖον, ἀδερφέ μου, νὰ ξηγηθῆς διάψευσι τρελλὴ καὶ νὰ γράψῃς πὼς τὰ κουρέλια εἶναι χτῆμα μας καὶ κανένας δὲ μπορεῖ νἄχῃ παρτίδες μὲ δαῦτα. Κι' ἄματις σοῦ φέρει ἀντίρρησι ἡ Σωτηρία, νὰ τῆς πῆς νὰ σοῦ κάνῃ κουστούμι μὲ κουρέλια κι' ὄχι πίνακα! Ἄντε, ντέ! Πέστης το, ντέ! Κι' ἄματις τὸ φτιάξῃ νὰ μοῦ τρυπᾶς τὴ μύτη μὲ νταβανόπροκα!

Γειὰ χαρὰ

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

—⊞—

Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὰ δόντια σας πρέπει...

....νὰ ἔχετε συμπληρώση τὸ 73ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας.

....νὰ εἶσθε ἐγγαστρίμυθος.

....νὰ φορῆτε πῖλον ἐκ φυτικῆς σόδας ἢ ἀποστειρωμένης ναφθαλίνης.

....νὰ παρακολουθῆτε ταὐτοχρόνως μαθήματα ζίου-ζίσσου καὶ ἅρπας.

....νὰ τρώγετε ἡμερησίως 8—18 μερίδες πατσᾶ νυκτός.

....νὰ βαδίζετε ὑποβρυχίως.

....νὰ ἔχετε πραγματοποιήση παγκόσμιον ρεκὸρ εἰς τὸν Μαραθώνιον.

....νὰ χρησιμοποιῆτε μασσέλαν ἐκ χρυσοῦ.

Μοντέρνοι στίχοι

Ὄνειρο

Τοῦ κ Γκήγα Ρόλφη

ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΩΤΗ

Εἶναι νύχτα κι' ἔχει ἄστρα.
Ἀργοπέφτουνε τὰ κάστρα,
ποὺ γυαλίζουν ἀπὸ πάστρα
καὶ μοῦ κάνουνε χαλάστρα.
Εἶναι νύχτα καὶ βαρὺς ὁ οὐρανός...
Ἕνας κόκκορας μεγάλος καὶ τρανὸς
ἔχει βγῆ σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ κοτέτσι.
Γιὰ σταθῆτε! Οἱ μαγγιῶροι εἶναι λέτσοι!
Κοκορέτσι!
Ἔτσι κι' ἔτσι...

ΣΤΡΟΦΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τώρα ἔχει ξημερώσει.
Τὴν Ρωσσία κατοικοῦνε πλεῖστοι Ρῶσσοι.
Ἄ! Ἰδοὺ κι' ὁ Τίνο Ρόσι,
ποὺ τὴν φήμη του τὴν ἔχει ὀχυρώσει,
καὶ τὸ ἔργον του σαφῶς ὁλοκληρώσει...
Καὶ μετά,
μία μάσκα τὸ καπέλλο της πετᾶ
ἀλλὰ πέρτει μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἀπόχη.
Πρωτοβρόχι;
Ὄχι. Ὄχι!...

ΣΤΡΟΦΗ ΤΡΙΤΗ

Στάσου. Στάσου. Στάσου. Στάσου.
Κύτταξε στὴ γῆ μπροστά σου.
Ὠρωπός.
Σκοπός.
Ἀλλοδαπός.
Ἀλλὰ τόσε πάλι ὅταν...
Δὲν τὸν εἶδες;... Θὰ κοιμόταν...
Κι' ἔχει φύγει.
Ἕναν μέτριο βραστὸ μὲ ὀλίγη
νὰ ζητᾶς στὸν καφενέ.
Τί περίφημα τὰ ἔργα τοῦ Ὀνέ!
Δι' ἰδέαι του καιναί.
Κοιναί.
Κεναί.
Ναί. Ναί.

ΓΚΗΓΑΣ ΡΟΛΦΗΣ
(Ἐκ τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου παρὰ τὸ Δαφνί).

—⊞—

Σοφὰ λόγια

«Τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαραν».
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ
ΚΑΙΣΑΡ ΒΟΡΓΙΑΣ

—⊞—

«Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ».
ΣΠ. ΧΑΡΑΜΗΣ

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

«Προσφυγοπούλα»

Σιὸρ ντιρεττόρο μου τσῆ «Ἑβδομάς»,

Τ' ἤτανε, τζόγια μου, ἐφτὸ τὸ ξέρασμα ποὺ μᾶς ἔδωκε πάλε, ἐκεῖος ὁ Μιζραχῆς, τὸ ρεντίκολο τῆς Περσίας καὶ τοῦ ρέστου τοῦ Λεβάντε;

Δὲν τοὔφτανε, ψυχούλια μου, τὸ ρεζιλῆκι τοῦ «Ντόκτορα Ἐπαμεινώντα», ἐκεῖας τσῆ μιρακολόζας ταινίας ποὺ ἀσπεκουλάραμε πέρσι καὶ μᾶς ἄπῆρε καὶ μᾶς ἀσήκωσε ὁ διάολος;

Περκέ, τζόγια μου τσῆ γυρίζουνε ἐφτὲς τσῆ μπαρτζολέττες; Τσοῦ βάνει κανένας ποῦχει ἀφορμὲς νὰ μᾶς τελειώσῃ; Ἄλληνα αἰτία, ἐγώ, βεραμέντε, δὲν ἀβρίσκω. Βαρτὸς εἶναι ὁ σιὸρ Μιζραχῆς, βαρτὸς ὁ σιὸρ Δημήτρης ὁ Μπόγρης, βαρτὴ ἡ σινιόρα Σοφία ἡ Βέμπο. Ὅλοι βαρτοὶ εἶναι, ψυχούλια μου! Ἐφτὸ νὰ ψάξετε νὰ τὸ βρῆτε. Καὶ τόμου καὶ τ' ἀνακαλύψετε νὰ μοῦ στεῖλτε τὸ ρεσενιεμέντο στὸ Τζάντε, γιὰ ν' ἀριδάρω στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τσοῦ γεμίσω ὅλους πιστολίες! Ναῖσκε, τζόγια μου! Θὰ γιομόσω τὸ πιστολέττο μου, κι' ὅποιανα πάρῃ ὁ Χάρος! Καὶ πάνω σ' ὅλα τοῦτα δὲν ἀσηκώνω οὔτε μόττο. Οὔτε μόττο, τζόγια μου! Στὸ λόγο τσῆ ὀννοριτάς μου!

Μὲ τιμὴ κι' ὑπόληψι

ΤΖΑΝΝΕΤΟΣ

—⊞—

Ἀποφθέγματα μεγάλων ἀνδρῶν

Κι' ἡ γηΐνη σφαῖρα, φίλοι,
σᾶς τὸ λέω μὲ φωνάς,
εἰς τὸ βάθος εἶναι... κοίλη.
(Πάρτε... ζῶνες!)

ΠΡΟΜΠΟΝΑΣ

Πῶς θὰ ἤθελα, Θεέ μου,
νὰ γεννιόμουν εἰς τὴν Σύρον!

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

Τρώγετε πολὺ συχνά,
φίλοι, τρώγετε πολλάκις.
Τρώγετε!...

ΚΑΡΑ-Ι-ΣΚΑΚΗΣ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄσσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ἡ ἄγνωστη ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Μιὰ συναρπαστικὴ θεατρικὴ καμπάνια τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ἀς γυρίσωμε δεκαπέντε χρόνια πίσω. Κι' ἂς κάμωμε μιὰ γνωριμία μὲ τὴν δεσποινίδα Κατίνα Καρύδη. Τὴν βλέπετε καθὼς κατεβαίνει τὶς μαρμάρινες σκάλες τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, στὸ ὁποῖον στεγάζονται σήμερα τὰ δικαστήρια. Τότε ἐστέγαζε τὸ Ἀρσάκειο καὶ καθὼς καταλαβαίνετε, ἡ χαριτωμένη μικρὴ μὲ τὴ μικρὴ ποδίτσα, τὸ λευκὸ γιακᾶ καὶ τὴν πέτσινη σάκκα ὑπὸ μάλης, ἦταν Ἀρσακειάς. Οἱ κομψεύόμενοι νεαροὶ ποὺ ἔκαναν καστέρι ἔξω ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖο ἠλεκτρίζοντο μόλις ἐνεφανίζετο ἡ μικρή. Προσπαθοῦσαν νὰ τῆς πιάσουν κουβέντα, τῆς πετοῦσαν πειράγματα, τὴν ἔπαιρναν τὸ κατόπι: Κόπος χαμένος. Ἡ ὁμορφοῦλα ἦταν οὐχὶ ἀκατάδεκτη ἀλλὰ ἀδιάφορη. Στὶς μικροεπιθέσεις ἀπαντοῦσε μὲ μιὰ περιποιητικὴ γκριμάτσα, μ' ἕνα μορφασμὸ ποὺ ἔφερνε σὲ δύσκολη θέση τοὺς θρασεῖς ἐρωτιδεῖς. Ἡ νεαρὰ δεσποινὶς δὲν τὰ σήκωνε αὐτά. Ὅσο ζιζάνιο ἦταν μέσα στὴν τάξη, τόσο σοβαρὴ παρουσιάζονταν ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο της. Μαθήτρια σπουδαία. Ἀντίληψις μεγάλη, γρήγορη, καταπληκτική. Οἱ δάσκαλοί της τἄχαναν, στὸ σπίτι της ἐθεωρεῖτο τέρας ἐπιμελείας.

Ἦταν τόσο μελετηρὴ ὥστε νὰ τῆς συνγωροῦν ὅλες τὶς διαβολιές, τὶς ἀτελείωτες φάρσες ποὺ σκάρωνε ὁλόενα στὴν τάξη της καὶ τὸ φοβερὸ πατριοντὶ ποὺ σήκωνε καμμιὰ φορὰ μὲ τὰ κατορθώματά της.

1924. Ἡ δεσποινὶς Καρύδη διπλωματοῦχος ἀπὸ καιρὸ ἤδη τοῦ Ἀρσακείου, ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ θαυμασία τέχνη ποὺ τὴν λένε: Θέατρο. Ὡς τότε τὸ ἀγνοοῦσε τελείως. ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ὕπαρξή του. Δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση σ' αὐτό, μάλιστα δὲν τῆς πολυάρεσε καὶ νὰ παρακολουθῆ ἔστω παραστάσεις; Ζωηρὴ πάντα, ἀνήσυχη. πάντοτε ἀεικίνητη καθὼς ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ πῶς ὑπῆρχαν — καὶ εὐτυχῶς γι' αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ σήμερα —ἄνθρωποι ποὺ μποροῦν ἐπὶ δυό-τρεῖς ὧρες νὰ κλείνωνται σὲ μιὰ σάλλα καὶ νὰ ἀκούουν τοῦ κόσμου τὶς «ψευτιές».

Ἡ μανία της ἐξεδηλώθη ἀργότερα, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, χωρὶς κανένα σοβαρὸ προηγούμενο, χωρὶς κανένα ἀπροσδόκητο γεγονὸς ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε ἴσως τὴν ἐξαφνικὴ ἀπόφασή της. Μιὰ φίλη της ἔτυχε νὰ ἐγγραφῆ σὲ κάποιο Ὠδεῖο, γιὰ νὰ παρακολουθήση μαθήματα ἀπαγγελίας. Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, εἶχε πάρει τόσο πολὺ στὰ σοβαρὰ τὶς καλλιτεχνικὲς ἀσχολίες της, ὥστε νὰ κορδώνεται μπροστὰ στὶς φιλενάδες της, μ' ἕνα τουπὲ ποὺ ἐδαιμόνιζε τὰ ἄλλα κορίτσια.

— Ἀ! Ἡ ἀπαγγελία! ἔλεγε κομπάζοντας. Δὲν εἶναι τῆς καθεμιᾶς νὰ μάθῃ ἀπαγγελία. Πρέπει νἄχῃς ταλέντο, πρέπει νὰ τῶχῃς μέσα σου!...

Φαντάζεσθε πόσο ἐπείραζε τὶς φιλενάδες της αὐτὴ ἡ ἐξημμένη καυχησιολογία. Ἐκείνη ὅμως ποὺ ἦταν ἡ περισσότερο πικαρισμένη ἀπ' ὅλες ἦταν ἡ δεσποινὶς Κατίνα Καρύδη. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς ἐγωϊσμοὺς καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ἀπεφάσισε καὶ αὐτὴ νὰ μάθῃ... ἀπαγγελία. Γιὰ νὰ εἶναι μάλιστα ἡ ἐπικράτησίς της ἀναμφισβήτητη, δὲν γράφτηκε σὲ κανένα Ὠδεῖο ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν στὴν ἐπαγγελματικὴ σχολὴ θεάτρου ἡ ὁποία τότε μόλις εἶχεν ἀρθῆ.

Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἐγγραφὴ τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει ἄρδην. Ἡ πρώην Ἀρσακειὰς εἶχε βέβαια συντρίψει στὸν κύκλο της τὴν ξιπασμένη φιλενάδα της. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀπέκτησε ἕνα πάθος γιὰ τὸ θέατρο, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ τὸ μαντέψῃ ἢ νὰ τὸ προΐδῃ. Δασκάλοι καὶ συμμαθητὲς ἔμειναν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γοητευμένοι μὲ τὴν χαριτωμένη κοπέλλα ποὺ ἐρχόταν νὰ μάθῃ μόνο ἀπαγγελία κι' ἔπειτα νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι της. Ἔπειτα, ἀπ' τὰ πρῶτα μαθήματα φανερώθηκε καὶ τὸ θεατρικὸ ταλέντο της, πηγαῖο, πλούσιο, θερμό, σπουδαῖο. Ἡ Κατίνα Καρύδη ἔγινε τὸ ἄστρο τῆς σχολῆς. Οἱ πάντες ἐμάντευαν καὶ προέλεγαν τὴν μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ θὰ εἶχε στὴ σκηνή. Ὁ Φῶτος Πολίτης, μὲ τὴν διαίσθηση ποὺ ἔχει κάθε ὁλοῦς γνώστης τοῦ θεάτρου προεφήτευσε τὸ λαμπρὸ μέλλον τῆς νεαρᾶς μαθητρίας του.

Στὸ μεταξὺ καὶ ἡ δις Καρύδη δὲν ἔμενε ἀδιάφορη γιὰ τὸ θέατρο. Σιγὰ-σιγὰ ἡ θεία αὐτὴ τέχνη τὴν ἐμάγευε.

Οἱ προϊστῆες δὲν ἄργησαν νὰ ἐπληθεύσουν. Στὴν πρώτη ἐπίδειξη τῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς ἐθριάμβευσε ὡς Μπόρσα στὸν «Ἔμπορο τῆς Βενετίας». Καὶ ὁ θρίαμβος ὅπως ἦταν φυσικὸ μέθυσε τὴν εὐτυχῆ μαθήτρια. Τότε πῆρε καὶ τὴν μεγάλη ἀπόφαση: Νὰ μείνῃ στὸ θέατρο.

Ἡ οἰκογένειά της ὅμως ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶχεν ὑποθέσει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κοριτσίστικου καπρίτσιου, τὰ χρειάσθηκε. Νὰ μείνῃ στὸ θέατρο ἡ Κατίνα, νὰ γίνῃ θεατρίνα, γυναῖκα τοῦ παλκοσένικου! Γιὰ τὸ Θεό, πῶς μποροῦσε νὰ συμβῆ μιὰ τέ-

Μιὰ ὡραία φωτογραφία τῆς Κας Ἀνδρεάδη.

τοια καταστροφή.

Πλουσία οἰκογένεια, μὲ ἄριστη θέση στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τοῦ 1925, εἶχε γιὰ τὸ θέατρο τὶς ἴδιες καθυστερημένες θέσεις, ἀντιλήψεις ποὺ ἔτρεφε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τάξις, στὴν ὁποία ἀνήκει, γιὰ τὸ θέατρο καὶ τοὺς ἠθοποιούς. Ἄρχισε λοιπὸν ἡ ἀντίδρασις. Ἐπίμονη, πεισματώδης, λυσσαλέα σχεδόν. Τοῦ κάκου, Ἡ νέα εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασή της καὶ δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ κανένα τρόπο.

Παντρεμένη...

Ἡ πάλη μεταξὺ τῆς μικρῆς ἀντάρτισσας καὶ τῆς οἰκογενείας της βρισκότανε στὸ κατακόρυφο ὅταν μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια ἔριξε στὸ κρεββάτι τὴν ἀτίθασση νέα. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσή της, ἡ οἰκογένεια φάνηκε πιὸ ἐνδοτικὴ καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σχολή. Δὲν ἐγκατέλειψε ὅμως τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἀφοῦ εἶχεν ἐξαντλήσει ὅλα τὰ ἄλλα μέσα κατέφυγε στὸ ἀποφασιστικώτερο, τὸ πιὸ ριζικό: Τὸν γάμο.

Ἡ δεσποινὶς μὲ τὰ μεγάλα καλλιτεχνικὰ ὀνειρα δέχθηκε αὐτὴ τὴ λύση καὶ γιατὶ ἀγαποῦσε τὸν μέλλοντα σύζυγό της ἀλλὰ καὶ γιατὶ πίστευε ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἐλυτρώνονταν ἀπ' τὶς οἰκογενειακὲς ἀντιδράσεις. Πραγματικά, ὁ σύζυγός της, ὁ κ. Τάκης Ἀνδρεάδης, βουλευτὴς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δικηγόρος ἄριστος, πολιτισμένος ἄνθρωπος, καλλιεργημένος μὲ εὐρεῖες ἀντιλήψεις, καὶ μόρφωση φιλολογικὴ δὲν ἀντέδρασε ἀπότομα στὶς ἐπιδιώξεις τῆς γυναίκας του. Ἐπίστευε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἐγκατέλειπε τὰ ὄνειρά της, θὰ γιατρεύονταν ἀπὸ τὸ μεγάλο της πάθος. Εἶχεν ὅμως γελασθῆ. Ἡ κυρία Ἀνδρεάδη ἐπέμενε καὶ στὸ τέλος κατενίκησε καὶ τὶς συζυγικὲς ἀντιρρήσεις. Τὸν μεθεπόμενο χρόνο, τὸ 1927, τὸ ζεύγος ταξίδεψε στὴν Εὐρώπη. Ταξίδι ἀναψυχῆς ποὺ ἔλαβε ὅμως γρήγορα τὸν χαρακτῆρα ἀποδημίας γιὰ καλλιτεχνικοὺς λόγους.

Στὴ Βιέννη ἡ κ. Ἀνδρεάδη ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ μείνῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα στὴ σχολὴ τοῦ μεγάλου σκηνοθέτη Μάξ Ράϊνγαρτ. Ὁ ἄνδρας της βέβαια ἀντέτεινε στὴν ἀρχή, στὸ τέλος ὅμως ὑπεχώρησε καὶ πάλι.

Οἱ σπουδές της ὑπῆρξαν θαυμάσιες. Στὶς ἐπιδείξεις τῆς σχολῆς ἐθριάμβευε.

Ὁ Ράϊνχαρτ ἔσπευσε νὰ τῆς προτείνῃ μόνιμη θέση στὸ «Ζόζεφ Τεάτερ» ποὺ τὸ διηύθυνε κι' ἡ κ. Ἀνδρεάδη ἦταν ἕτοιμη νὰ δεχθῆ ὅταν ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν πρῶτο δάσκαλό της, τὸν Φῶτο Πολίτη, ποὺ τὴν καλοῦσε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ παίξῃ στὸ Ἐθνικὸ θέατρο», ὅπου ἐσημείωσε πραγματικοὺς θριάμβους.

Οἱ περιωρισμένοι ὅμως ὁρίζοντες τοῦ «Ἐθνικοῦ θεάτρου» τὴν ἔπνιγαν. Ἤθελε νὰ δοκιμασθῆ στὸ ἐλεύθερο θέατρο καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κρατικὴ σκηνή. Συνεργάσθηκε μὲ τὴν Κοτοπούλη, γιὰ μιὰ σαιζὸν κι' ἔπειτα ἔκαμε δικό της θίασο. Στὴν ἀρχὴ βγῆκε τουρνὲ στὴν ἐπαρχία, ὕστερα γύρισε στὴν Ἀθήνα, καὶ ἔδωσε τὴν πρώτη καλλιτεχνική της μάχη μὲ τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης, ὡς πρωταγωνίστρια καὶ θιασάρχις πιά, στὸ γνωστὸ θέατρό της, τῆς πλατείας Κυριακοῦ. Ἀπὸ τότε συνεχίζει τὴν καλλιτεχνική της προσπάθεια ποὺ παρουσιάζει μιὰ ἀδιάκοπη ἀνιοῦσα, μιὰ συνεχῆ ἐπιτυχία.

Ἡ ἐργατικότης της

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναδρομὴ αὐτὴ στὸ παρελθόν, στὰ πρῶτα δηλαδὴ καλλιτεχνικὰ βήματα τῆς κ. Ἀνδρεάδη—ποὺ εἶναι μιὰ ἄγνωστη πλευρὰ τῆς ζωῆς της—ἄς ἔλθουμε σ' αὐτὴν τὴν ἴδια.

Οἱ ἀναγνῶστες ποὺ ξέρουν τὴν ἠθοποιὸ ἀλλὰ ἀγνοοῦν τὴν γυναῖκα ἄς μάθουν πρῶτα ἀπ' ὅλα πῶς ἡ κ. Ἀνδρεάδη εἶναι ἕνας ξεχωριστός, ἀλλοιώτικος τύπος. Ἔχει ἕνα σωρὸ προτερήματα καὶ προσόντα ποὺ λείπουν ἀπ' τοὺς περισσότερους συναδέλφους της—μικροὺς καὶ μεγάλους—καὶ κανένα ἀπ' τὰ ἐλαττώματά τους.

Ἡ μόρφωσή της εἶναι ἀσυνείθιστη γιὰ μιὰ γυναῖκα, προπάντων γιὰ μιὰ Ἑλληνίδα ἠθοποιό. Ξέρει θαυμάσια γερμανικά, γαλλικὰ καὶ ἀγγλικά, παρακολουθεῖ μὲ πάθος τὴν ξένη καὶ τὴν ἑλληνικὴ φιλολογία, πρὸ πάντων τὴ θεατρική. Διαβάζει πολύ, διαβάζει μόλις οἱ ἐπαγγελματικές της ἀσχολίες τὴν ἀφήσουν λίγα λεπτὰ εὔκαιρη, διαβάζει μὲ ἀπληστία. Ἡ ἐργατικότης της εἶναι χωρὶς προηγούμενο: Ἐργάζεται δεκαοκτὼ ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο, συνεχῶς, μὲ πολὺ μικρὰ διαλείμματα. Πέρυσι ὁ γιατρός της τῆς συνέστησε νὰ ἀναπαυθῆ ὁπωσδήποτε. Πράγματι δέχθηκε νὰ πάῃ γιὰ λίγες ἡμέρες στὴν Αἰδηψό. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔμενε ἥσυχη. Ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ στείλῃ τηλεγράφημα στὸν κ. Ποριώτη καὶ νὰ τὸν καλέσῃ κοντά της γιὰ νὰ συνεργασθοῦν ἐπάνω στὴν κωμῳδία τοῦ Σαίξπηρ τὸ «Πολὺ κακὸ γιὰ τίποτα», ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ—κι' ἔπαιξε—στὴν ἀρχὴ τῆς καλοκαιρινῆς σαιζόν. Στιγμὴ δὲν μένει ἥσυχη. Ἂν δὲν παίζει θὰ κάνῃ πρόβες, ἄν βρίσκεται στὸ σπίτι της θὰ μεταφράζῃ, θὰ διορθώνῃ μεταφράσεις, θὰ διαβάζῃ ξένα ἔργα ἡ ἑλληνικὰ ἢ θὰ μελετᾷ ὁτιδήποτε ἄλλο. Δὲν ξέρει τί θὰ πῇ ξεκούρασμα, ἀναψυχή. Συχνὰ ἡ ἴδια λέγει:

— Ὑπάρχει ὡραιότερη ἀναψυχὴ ἀπὸ τὸ νὰ δίνῃς ὅλες σου τὶς ὧρες σὲ κεῖνο ποὺ σὲ ἐνδιαφέρει;

Καὶ πραγματικὰ τὸ θέατρο γεμίζει ὁλόκληρη τὴ ζωή της, εἶναι ὁ μεγάλος κύκλος μέσα στὸν ὁποῖον ὑπάρχει ὅ,τι τὴν ἐνδιαφέρει, ὅ,τι τὴν ἀπασχολεῖ.

Ἡ θεληματικότης της εἶναι ἀπίστευτη. Κυριολεκτικὰ ἀτσαλένια θέλησι ποὺ σὲ ξαφνιάζει. Ἄλλωστε καλλίτερη ἀπόδειξη ἀπὸ τὸν δεκαετῆ ἀγῶνα της ἐναντίον συγγενῶν κοινωνικῶν δυσκολιῶν, ἀντιδράσεων κάθε λογῆς δὲν ὑπάρχει. Πάλαιψε μ' ὅλα αὐτὰ καὶ νίκησε, ὅπου ὁποιοσδήποτε ἄλλος—ἄνδρας πιά, ὄχι γυναῖκα—θὰ εἶχε λυγίσει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Οἱ δυσκολίες ποὺ συνήντησε ἦταν ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ τσακίζουν. Κανεὶς δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι της ὅπου τὴν περίμενε μιὰ ἀπολύτως ἄνετη καὶ εὐτυχισμένη ζωή.

Κι' ὅμως τὸ μόνο ποὺ δὲν σκέφθηκε ποτὲ ἦταν ἡ λιποταξία. Γιατὶ τὸ θέατρο δὲν εἶναι γι' αὐτὴν ἐπάγγελμα, δὲν εἶναι κὰν ἀσχολία λίγο ἢ πολὺ ἐρασιτεχνική: Εἶναι πάθος μανία, ἔρωτας ἱερὸς καὶ ἄσβεστος.

Ἡ Κα Κατερίνα Ἀνδρεάδη ἀπολαμβάνει κοντὰ στὴν θάλασσα, τὶς λίγες στιγμὲς ἀναπαύσεως ποὺ κλέβει τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴ δουλειά της.

Ἔξω ἀπ' τὴ σκηνὴ

Ὅταν γράψαμε παραπάνω ὅτι δὲν ἔχει κανένα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα πολλῶν συναδέλφων της, ἐννοούσαμε ὅτι ἡ κ. Ἀνδρεάδη: Δὲν κοτσομπολεύει, δὲν βωμολογεῖ, δὲν ραδιουργεῖ, δὲν σοῦ πλέκει τὸ ἐγκώμιο ὅταν εἶσαι μπροστὰ γιὰ νὰ σοῦ ψάλῃ τὸν ἀναβαλλόμενο μόλις ἀπομακρυνθῆς. Ἀπὸ τὸ στόμα της ἀκοῦς χίλια καλὰ λόγια γιὰ ὅσους ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μαζί της. Ποτὲ πρόστυχους ὑποψιγμοὺς, ποτὲ δηλητηριώδη σχόλια ἐναντίον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ἂν ἔχῃ κάποιο παράπονο, ξέρει νὰ τὸ λέῃ ὀρθὰ-κοφτά, κατάμουτρα.

Στὰ παρασκήνια της δὲν θ' ἀκούσετε σκάνδαλα, φασαρίες, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πατιρντὶ ποὺ δημιουργεῖται σωνήθως γύρω ἀπ' τὰ γυναικεῖα μέλη κάθε θιάσου καὶ τῶν δόν-ζουὰν τῶν παρασκηνιων.

Ἡ κ. Ἀνδρεάδη δὲν ξενυχτᾶ στὰ κέντρα, ὅπου συνηθίζουν ἄλλες κυρίες τοῦ Θεάτρου νὰ ξημερώνωνται. Γυρίζει στὸ σπιτάκι της, γιὰ νὰ ριχθῆ καὶ κεῖ στὴ δουλειά. Δὲν καπνίζει, δὲν πίνει, δὲν βρίζει, δὲν βλαστημάει, δὲν παίζει χαρτιά. Τῆς ἀρέσει πολὺ ὁ κινηματογράφος πρὸ πάντων ὁ Ἀμερικανικός, ἡ Νόρμα Σήρερ, ἡ Ἔλεν Χέϋζ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἠθοποιοὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἀποτελοῦν τὴν προτίμησή της.

— Θὰ θέλατε νὰ παίξετε στὸν κινηματογράφο; τὴν ρωτήσαμε κάποτε.

— Γιὰ τὸ Θεό! Πῶς σᾶς ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Μοῦ φθάνει τὸ θέατρο καὶ μοῦ πέφτει μάλιστα πολύ...

Στὴν ἐκλογὴ τῶν ἔργων δὲν προσέχει νὰ ὑπάρχῃ μεγάλος ρόλος γιὰ τὴν ἴδια. Παίζει ὁποιοδήποτε ρόλο. Ἄλλη πρωταγωνίστρια, θιασάρχις πρὸ πάντων, δὲν θὰ δεχότανε νὰ ἐμφανισθῆ γρηᾶ ὅπως ἡ κ. Ἀνδρεάδη στὰ «Παράσημα τῆς γρηούλας» ἢ ὑπηρέτρια στὸ «Σπίτι τῆς Κυρίας Σάρπ».

Οἱ συνεντεύξεις της

Μὲ τοὺς δημοσιογράφους εἶναι εὐγενεστάτη, καλομίλητη,, ὅπως μ' ὅλους, ἀνεξαιρέτως, ποὺ τὴν πλησιάζουν. Ἀλλὰ πολὺ δύσκολη στὶς ἀπαντήσεις της.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἀγωνίσθηκε ἐπὶ διήμερον γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ δυὸ «ἀναμνήσεις» τῆς συμπαθοῦς πρωταγωνιστρίας.

Τὰ μυστικά της

— Τὴ μεγαλείτερη χαρὰ καὶ τὴν μεγαλείτερη λύπη ποὺ ἔννοιωσα στὴ ζωή μου; Καὶ ποῦ νὰ τὶς βρῶ; Εἶνε τόσο πολλές!

— Τὶς ζωηρότερες θὰ τὶς θυμᾶστε ἀσφαλῶς!

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 48)

Κοσμοπολιτικὰ διηγήματα

Δὲν εἶχε μαντέψει ποιός ἦταν

Τοῦ Ζὼρζ Μπελανζέ

Ὁ ΜΕΓΑΛΟΣ παρισινὸς οἶκος ραπτικῆς, ὅπου ἡ Λεϊλὰ ἐργαζόταν ὡς μενεκέν, τὴν εἶχε διαλέξει ἀνάμεσα σ' ὅλας τὰς συναδέλφους της γιὰ νὰ τὴν στείλῃ στὴν Νέα Ὑόρκη, νὰ ἐπιδείξῃ σὲ μιὰ νυκτερινὴ ἐορτὴ ποὺ θὰ γινόταν στὸ Ρὶτζ—Κάρλτον, ὅλες τὶς τελευταῖες παριζιάνικες «κρεασιόν».

Καὶ τώρα ἡ μικρούλα μανεκὲν ταξίδευε μὲ τὴν «Ἀκουϊτάνια», τὸ μεγάλο ὑπερωκεάνειο ποὺ θὰ τὴν μετέφερε στὴν Ἀμερική.

Πόσο ἦταν εὐχαριστημένη, ἡ Λεϊλά... Μιὰ ἦταν ἡ στενοχώρια της μονάχα: γιατὶ νὰ μὴν ταξιδεύῃ κι' αὐτὴ στὴν πρώτη θέση, ὅπως τόσες ἄλλες κοπέλλες;... Ἄ! Πόσο ἦταν ὄμορφα στὴν πρώτη θέση!.. Σὰν ὄνειρο τῆς εἶχε φανῆ τῆς καϋμένης τῆς Λεϊλᾶς, τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ κατέβῃ στὴν καμπίνα της, τῆς δευτέρας θέσεως...

Τὸ μεγάλο βαπόρι ξεκίνησε τέλος. Ἡ θάλασσα, εὐτυχῶς, δὲν τὴν ἐπείραζε τὴν Λεϊλά. Κι' ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ στὸ ἀναγνωστήριο, νὰ γράψῃ κανένα γράμμα στὶς φίλες της, ὅπου νὰ τοὺς περιέγραφε τὶς πολυτέλειες ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια της.

Ἐκάθησε στὸ μικρὸ γραφειάκι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ἔξαφνα, καθὼς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ βουτήξῃ τὴν πέννα στὸ μελάνι, ἀντίκρυσε ἕναν νέο ποὺ καθόταν ἀπέναντί της καὶ ποὺ τὴ κύτταζε χαμογελώντας.

Ἡ Λεϊλὰ χαμήλωσε ἀμέσως τὸ βλέμμα της. Πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά της... Τί κομψὸς ποὺ ἦταν αὐτὸς ὁ νέος. Ἤξερε ἀπὸ ἀνδρικὰ κοστούμια ἡ Λεϊλά. Τὸ κοστοῦμι του ἀσφαλῶς θὰ τὸ εἶχε ράψει στὴν Ἀγγλία.

Ξανασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ συνήντησε πάλι τὸ βλέμμα του. Αὐτός, τότε, γέλασε καὶ τῆς εἶπε μὲ ἐλαφρῶς ἀγγλικὴ προφορά:

—Σ' ἕνα βαπόρι, ὅλοι γίνονται φίλοι ἐπὶ μιὰ βδομάδα. Θὰ σᾶς ἦταν δυσάρεστο νὰρθῆτε νὰ ἰδοῦμε μαζὶ τὰ κύματα πῶς σπᾶνε ἐπάνω στὰ πλεύρα τοῦ βαποριοῦ;

Αὐτὴ ἐδέχθηκε.

—Πᾶμε νὰ φορέσουμε τὰ πανωφόρια μας, συμβούλευσε τότε αὐτός. Θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω τὸ δικό μου ἀπ' τὴν καμπίνα μου.

—Ποῦ εἶνε ἡ καμπίνα σας; ρώτησε ἡ Λεϊλά.

—Στὸ κατάστρωμα «Β», ἀπάντησε αὐτός.. Ἔφθασα ἀμέσως!

—Πόσο ἀργήσατε!.. εἶπε αὐτὴ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο συναντήθηκαν πάλι.

Καὶ τότε σκέφτηκε ὅτι στὸ κατάστρωμα «Β» δὲν εἶχε δῆ καμπίνες:

—Γιὰ πέστε μου, τοῦ εἶπε, εἶσθε βέβαιος ὅτι ἡ καμπίνα σας εἶνε στὸ κατάστρωμα «Β»;

—Βεβαιότατα!

—Περίεργο πρᾶγμα... ψιθύρισε αὐτή. Μοῦ εἶχε φανῆ πὼς στὸ κατάστρωμα «Β» ἦταν μόνο τὸ σαλόνι τῆς α΄ θέσεως.

—Ὑπάρχουν, ἐν τούτοις, καὶ μερικὲς καμπίνες «Λοὺξ» ἀπήντησε αὐτὸς χαμογελώντας.

Καὶ πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν ἔσυρε στὴν ἄκρη τοῦ καταστρώματος.

Δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά του ὅταν ἔκλεισε τὸ μπάρ.

—Ἔχω λίγο οὐΐσκυ στὴν καμπίνα μου, τῆς εἶπε. Θέλετε νὰ ἔλθετε μιὰ στιγμή; Θ' ἀφήσουμε τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Ἡ Λεϊλὰ δὲν ἀρνήθηκε.

Σὲ λίγο βρίσκονταν σὲ μιὰ πολυτελεστάτη καμπίνα.

—Ὠ! ψιθύρισεν αὐτή. Τί καλὰ ποὺ εἴσαστε ἐδῶ..

Δὲν ἤπιε πολύ. Χόρεψαν μ' ἕνα γραμμόφωνο ποὺ εἶχε ὁ νέος καὶ κάποια στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του κάπως περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

—Εἶνε ἀργά... Πρέπει νὰ πηγαίνω... ψιθύρισε.

Πρὶν φύγῃ, ὡστόσο τὸν ἐρώτησε πῶς τὸν ἔλεγαν.

—Μέριλ, ἀπήντησε αὐτός.

—Μέριλ... τί;

—Πέννερ.

Ἐπανέλαβε τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τῆς χαραχθῆ βαθειὰ στὴν μνήμη της.

—Ἐμένα μὲ λένε Λεϊλά... εἶπε κατόπιν.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο συνηντῶντο τακτικὰ μὲ τὸν Μέριλ.

Αὐτὸς ἐρχόταν τὸ πρωῖ κάπως ἀργά. Ἔλεγε ὅτι ἀργοῦσε νὰ ξυπνήσῃ. Καὶ εἶχε γίνει ἀπαραίτητη ἡ συντροφιά του στὴ νέα.

Ἕνα πρωΐ, ὡστόσο, δὲν ἦρθε στὸ ραντεβοῦ τους. Ἡ Λεϊλὰ ἀνησύχησε. Γῆγε στὴν καμπίνα του. Ἐκτύπησε τὴν πόρτα, μὰ δὲν τῆς ἀπήντησε κανείς.

Ἄνοιξε, τότε, τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν μιὰ βαλίτσα. Μιὰ πολυτελεστάτη βαλίτσα... Κι' ἐπάνω της εἶχε γραμμένο τὸ ὄνομα: «Μ. Π. Λεονάρ».

—Ὥστε... ὥστε δὲν μοῦ εἶπε τὸ ἀληθινό του ὄνομα... συλλογίσθηκε ἡ νέα.

Τὸ ὄνομα αὐτό, Λεονάρ, κάτι τῆς θύμιζε.

—Μήπως εἶνε ὁ κατασκευαστὴς τῶν κονιὰκ Λεονάρ; ἀναρωτήθηκε. Ἀλλὰ ὄχι... Δὲν εἶνε δυνατόν. Θὰ εἶνε μᾶλλον κανένα πλουσιόπαιδο ποὺ ταξιδεύει χάριν ἀναψυχῆς.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν τὸν συνήντησε, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἐπίσκεψη ποὺ εἶχε κάνει στὴν καμπίνα του.

—Στὴν ἀρχή, μάλιστα, νόμισα πὼς εἶχα κάνει λάθος, τοῦ εἶπε. Εἶδα

Τὴν ἔσυρε στὴν ἄκρη τοῦ καταστρώματος.

στὴν βαλίτσα σας, γραμμένο ἕνα ὄνομα ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τὸ ὄνομα ποὺ μοῦ εἴχατε πῆ προχθές.

Αὐτὸς δὲν ἀπήντησε. Ἀρκέσθηκε νὰ χαμογελάσῃ.

—

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες δόθηκε ἕνας μεγάλος χορὸς στὸ πλοῖο.

Ἡ Λεϊλὰ φόρεσε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τουαλέττες τῆς συλλογῆς της καὶ πῆγε στὸ σαλόνι. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἀντίκρυσε τὸν Μέριλ.

Ἦταν ὄρθιος, ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο, καὶ κύτταζε μελαγχολικὰ τὰ ζευγάρια ποὺ ἐχόρευαν.

Τὸν πλησίασε καὶ πέρασε τὸ μπράτσο της κάτω ἀπ' τὸ δικό του.

Ἄξαφνα ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του :

—Ποιὸς εἶνε αὐτός ; τὸν ρώτησε δείχνοντάς του ἕναν ψηλὸ ξανθὸ νέο ποὺ χόρευε.

—Εἶνε ὁ Λεονάρ.

—Ἔ ; Πῶς ; τὸν ρώτησε αὐτὴ κατάπληκτη.

—Ἔ, νὰ λοιπόν, εἶπε αὐτὸς πονηρά. Ἔμαθες, τέλος πάντων, τὸ μυστικό μου!

—Μὰ.. δὲν καταλαβαίνω..

—Καὶ ὅμως εἶνε ἁπλούστατο. Ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ὁ Λεονάρ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Μέριλ! Ἡ βαλίτσα ποὺ εἶδες στὴν καμπίνα μου εἶνε δική του...

Αὐτὴ θέλησε νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ χορό.

—Σ' ἀγαπῶ τόσο... τοῦ ψιθύρισε σιγά.

Αὐτὸς ὅμως παρέμεινε ἀκίνητος. Καὶ κυττάζοντάς την στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

—Εἶσαι βεβαία πὼς θὰ ἐξακολουθοῦσες νὰ μ' ἀγαπᾶς ἐὰν σοῦ ἐφανέρωνα ὅτι δὲν δικαιοῦμαι νὰ χορέψω στὴν ἴδια αἴθουσα ποὺ χορεύει ὁ Λεονάρ, ὅτι... ἀνῆκω στὴν ὑπηρεσία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ;..

Ἡ Λεϊλὰ χλώμιασε. Ὥστε.. ὥστε ἦταν ἕνας ὑπηρέτης ;... Ἦταν φοβερὸ αὐτό...

Δὲν θέλησε ὅμως νὰ δείξῃ ἔτσι ἀπότομα ὅτι τῆς ἔκανε ἐντύπωση τὸ «μυστικό» του καὶ σὲ μιὰ στιγμή :

—Μὲ συγχωρεῖς... τοῦ εἶπε. Πάω νὰ βάλω λίγη πούντρα...

Καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖ ἔκλαψε. Ὕστερα ὅμως τὸν συλλογίσθηκε. Τὸν λυπήθηκε...

Ἐπῆγε καὶ τὸν ξαναβρῆκε. Ἐμέθυσε. Κι' ἔμεινε μαζί του ὡς τὸ πρωΐ.

—

Ἡ ζωὴ τῆς Λεϊλᾶς ἦταν πιὰ μαρτυρική. Γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Μέριλ, ὅσο κι' ἂν ἔνοιωθε περιφρόνηση γιὰ τὴν ταπεινὴ κοινωνική του θέση.

Τὸν ἀγαποῦσε ὅσο τίποτο στὸν κόσμο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν περιφρονήσῃ κι' ἂν ἦταν ἀκόμη ὑπηρέτης.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, κάθε βράδυ ἦταν μαζί... Τέλος, ὁ Μέριλ τῆς ἀνήγγειλε ἕνα ἀπόγευμο ὅτι θὰ ἔφευγε τὴν ἑπομένη γιὰ τὴν Γαλλία.

Χωρίστηκαν βαθειὰ λυπημένοι κι' οἱ δυό...

—

Ὅταν βρέθηκε μόνη στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου της, ἡ Λεϊλὰ ἔκλαψε πικρά.

—Καλύτερα ἔτσι... ψιθύρισε. Δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ ποτέ ! Ποτέ !

Ἄξαφνα ἀκούστηκε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ Λεϊλὰ ἔτρεξε.

Πῆρε τὸ ἀκουστικό. Ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Μέριλ.

Καὶ σὰν σὲ ὄνειρο ἄκουσε μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου τὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου της :

—Ἄκουσε, Λεϊλά μου.. Ἐγὼ εἶμαι.. Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ἕνα τελευταῖο ἀντίο γιατὶ τὸ βαπόρι θὰ φύγῃ τὰ χαράμματα... Ν τ ά ρ λ ι γ κ, γράψε μου στὸ Λονδῖνο, στὴν ἔπαυλη Πιρόσβενορ. Θὰ χαρῶ τόσο πολὺ ὅταν λάβω ἕνα γράμμα σου ὅπου θὰ μοῦ ἀναγγέλῃς ὅτι ἔρχεσαι κι' ἐσὺ στὸ Λονδῖνο... γιὰ νὰ μὴ χωρισθοῦμε ποτὲ πιά... Πρόσεξε ὅμως ν' ἀπευθύνῃς τὸ γράμμα σου στὸ πραγματικό μου ὄνομα : γράψε στὸν φάκελλο. Μέριλ Π. Λεονάρ, γιατὶ ἂν παραλείψῃς τὸ μικρό μου ὄνομα ὑπάρχει κίνδυνος ὁ ἀδελφός μου, ποὺ ὀνομάζεται Λεονὰρ Π. Λεονὰρ καὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι ἰδιαίτερος γραμματεὺς, ν' ἀνοίξῃ κατὰ λάθος τὸ γράμμα. Περιμένω μὲ ἀγωνία, λοιπόν, ἀγάπη μου πρῶτα ἕνα γράμμα σου κι' ἔπειτα πολὺ γρήγορα τὴν ἀγαπημένη μου Λεϊλά...

...Ἡ Λεϊλὰ ἔκλαιγε' καὶ τώρα καθὼς ἔκλεινε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἀπὸ τὰ μάτια της κυλοῦσαν μὲν δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χορᾶς....

ΖΩΡΖ ΜΠΕΛΛΑΝΖΕ

Ὕπνος

— —

Θὰ μᾶς δοθῆ τὸ χάρισμα καὶ ἡ (μοῖρα
νὰ πᾶμε νὰ πεθάνουμε μιὰ νύχτα
στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρί- (δας ;
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε, σὰν παιδά- (κια
γλυκά. Κι' ἀπάνωθέ μας θὲ νὰ φεύ- (γουν.
στὸν οὐρανό, τ' ἀστέρια καὶ τὰ ἐγ- (κόσμια.
Θὰ μᾶς χαϊδεύει ὡς ὄνειρο τὸ κῦ- (μα.
Καὶ γαλανὸ σὰν κῦμα τ' ὄνειρό (μας
)ὰ μᾶς τραβάει σὲ χῶρες ποὺ δὲν (εἶναι.
Ἀγάπες θἆναι στὰ μαλλιά μας οἱ (αὖρες,
ἡ ἀνάσα τῶν φυκιῶν θὰ μᾶς μυ- (ρώνει,
καὶ κάτου ἀπ' τὰ μεγάλα βλέφαρά (μας,
χωρὶς νὰν τὸ γροικοῦμε, θὰ γελά- (με.
Τὰ ρόδα θὰ κινήσουν ἀπ' τοὺς (φράχτες
καὶ θἄρθουν νὰ μᾶς γίνουν προ- (σκεφάλι.
Γιὰ νὰ μᾶς κάνουν ἁρμονία τὸν ὕ- (πνο,
θ' ἀφήσουνε στὸν ὕπνο τους ἀηδό- (νια.
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε, σὰν παιδά- (κια
γλυκά. Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ χω- (ριοῦ μας,
ἀγριαπιδιές, θὰ στέκουνε τριγύρω
καί, σκύβοντας, κρυφὰ θὰ μᾶς μι- (λοῦνε
γιὰ τὰ χρυσᾶ καλύβια, γιὰ τὸν ἥ- (λιο
τῆς Κυριακῆς, γιὰ τὶς ὁλάσπρες (γάστρες,
γιὰ τὰ καλὰ τὰ χρόνια μας ποὺ (πᾶνε.
Τὸ χέρι μας κρατώντας ἡ κυρού- (ρούλα,
κι' ὅπως ἀργὰ θὰ κλείνουμε τὰ μά- (τια,
θὰ μᾶς δηγιέται, ὠχρή, σὰν παρα- (μύθι
τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ φεγγά- (ρι
θὰ κατεβεῖ στὰ πόδια μας λαμπά- (δα
τὴν ὥρα ποὺ στερνὰ θὰ κοιμηθοῦμε
στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρί- (δας,
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε, σὰν παιδά- (κια,
ποὺ ὅλη τὴ μέρα ἐκλάψαν καὶ ἀπο- (στάσαν.

Κ. Καρυωτάκης

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αἰσθηματικὸς διάλογος τοῦ κ Χρήστου Κ. Χαιροπούλου

(Ἐκεῖνος ἔχει φοβερὰ δαιμονιστῆ γιατὶ στὸ τσαντάκι Ἐκείνης, ἔχει ἀνακαλύψει ἕνα θερμὸ ἐρωτικὸ γράμμα. Ἐκείνη δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι σκοτώνεται γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της. Ἐκεῖνος καταστρέφει τὶς μεντζεσόλες του κόβοντας βόλτες ἀπάνω—κάτω στὸ δωμάτιο, καὶ συμπληρώνοντας ἔτσι χιλιόμετρα ὁλόκληρα καταγανακτισμένης πορείας. Στὸ τέλος, Ἐκεῖνος σταματάει τὶς βόλτες, εἴτε γιατὶ λυπᾶται ἐπὶ τέλους τὶς μεντσεσόλες του, εἴτε γιατὶ θέλει νὰ ἔχῃ κάποια θετικώτερη ἐξήγηση μαζί της).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν τί σημαίνει αὐτό ;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ καταπληκτικὴ ἀ π ά θ ε ι α) : Ποιό ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξαλλος) : Ἂν ἐξακολουθήσῃς αὐ-

τὸ τὸ ὕφος, σ' ὁρκίζουμαι πὼς θὰ γίνῃ φόνος...

ΕΚΕΙΝΗ : Θἆνε ὁ πιὸ ἀδικαιολόγητος φόνος τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θἆνε ἀδικαιολόγητο νὰ σὲ σκοτώσω ὕστερα ἀπ' αὐτό ;

ΕΚΕΙΝΗ : Ὕστερα ἀπὸ ποιό ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πρόσεξε, γιατὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅριά της... Ὅπως κι' ἡ ἀναίδεια...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ εἰρωνικώτατο χαμόγελο) : Ὥστε λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀναιδὴς χωρὶς ὅρια, κι' ἐσὺ ὁ ὑπομονητικὸς χωρὶς ὅρια... Δὲν ξέρω γιὰ τὴν ἀναίδειά μου, νομίζω ὅμως πὼς ἡ ὑπομονή σου ἔχει ὅρια, καὶ μάλιστα πολὺ στενά...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὅση ὑπομονὴ καὶ νἆχα, ἡ ἀναίδειά σου θὰ τὴν εἶχε ἐξαντλήσῃ...

ΕΚΕΙΝΗ : Μὰ γιὰ στάσου, βρὲ παιδί μου.... Τί σοῦ συμβαίνει ; Ποιὰ μυίγα σὲ τσίμπησε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἕτοιμος νὰ καταπιῇ στὸ θυμό του ἕνα λόχο πεζικοῦ) : Αὐτὸ τὸ γράμμα μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ποιὸς τὄγραψε ;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τοὺς ὤμους της) : Κάποιος...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ πῶς βρέθηκε στὸ τσαντάκι σου ;

ΕΚΕΙΝΗ : Θὰ μπῆκε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μασσάει σίδερα) : Θὰ σὲ σκοτώσω ! Θὰ σὲ πνίξω ! Θὰ σὲ σουβλίσω!

ΕΚΕΙΝΗ : Διάλεξε τί ἀπὸ ὅλα θὲς νὰ μὲ κάνῃς, γιατὶ ὅλα μαζὶ εἶνε ἀδύνατον...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ σὲ σφάξω !

ΕΚΕΙΝΗ : Πάρε μαχαῖρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀφρίζει) : Ὥστε μὲ κοροϊδεύεις ;

ΕΚΕΙΝΗ : Εἶνε νὰ μὴν σὲ κοροϊδεύω ; Ἔχεις σφάξει ποτέ σου κοτόπουλο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τὸ κοτόπουλο δὲ μοῦ φταιξε, ἐνῷ ἐσὺ μὲ ἔχεις φέρει σὲ ἀπόγνωση...

ΕΚΕΙΝΗ : Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα μικρὸ ἀσήμαντο γράμμα ποὺ βρῆκες στὸ τσαντάκι μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνεμίζει τὸ γράμμα) : Μικρὸ ἴσως, κάθε ἄλλο ὅμως παρὰ ἀσήμαντο... (Διαβάζει). «Χρυσό μου...» (διακόπτει τὸ διάβασμα). Ἐσὺ' εἶσαι τὸ χρυσό του βέβαια...

ΕΚΕΙΝΗ : Πάρα κάτω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει τὸ διάβασμα) : «Θυμᾶμαι τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὺ περάσαμε μὲ τὰ χείλια ἑνωμένα προχτὲς τὸ βράδυ...» (Ξαναδιακόπτει τὸ διάβασμα). Ὁρίστε! Περάσατε στιγμὲς μὲ τὰ χείλια ἑνωμένα....

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε ψύχραιμα) : Πάρα κάτω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαβάζει) : «Θἄθελα λοιπὸν νὰ ξαναζήσουμε τὶς ὄμορφες ἐρωτικὲς στιγμές μας. Θὰ σὲ περιμένω αὔριο στὸ ἴδιο μέρος. Ἡ λατρεία σου». (Ξαναανεμίζει τὸ γράμμα). Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος ; Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ λατρεία σου ;

ΕΚΕΙΝΗ : Πρῶτα - πρῶτα, ποιὸς σὲ βεβαιώνει ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπευθύνεται σ' ἐμένα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἂν ἀπευθύνεται σὲ κανέναν ἄλλον, τότε τὸ τσαντάκι σου εἶνε γραμματοκιβώτιο...

ΕΚΕΙΝΗ : Πὲς ὅτι εἶνε μιᾶς φίλης μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου ;

ΕΚΕΙΝΗ : Πὲς ὅτι ἡ φίλη μου εἶνε παντρεμένη, ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν ζηλεύει, ὅτι τὸν ἀπατᾶ καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα στὰ χέρια της εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ μιὰ τορπίλλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λιγάκι μαλακωμένος) : Καὶ στὰ δικά σου χέρια δὲν εἶνε ;

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀγκαλιάζει) : Ὄχι, γιατὶ ἔχω δίπλα μου ἕναν ἄντρα λογικό, ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ πιστέψῃ ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν γελοποιήσω στὰ μάτια τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνιγμένος μέσα στὰ ἀρώματα τῶν μαλλιῶν της) : Δηλαδή.. Τὸ πιστεύω καὶ λίγο.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά) : Σοῦ ἔχω δείξει μοῦ φαίνεται πολλὲς φορὲς ἂν σ' ἀγαπῶ καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ κάνω πάλι ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση ἐπειδὴ συνέβη νὰ βρῇς ἕνα γραμματάκι στὴν τσάντα μου, ποὺ οὔτε σὲ μένα ἀπευθύνεται ὀνομαστικά, οὔτε ὑπογραφὴ ἔχει καμμιά... Ἐσεῖς οἱ ἄντρες ὅταν ἀγαπᾶτε, νομίζετε ὅτι ἡ γυναίκα σᾶς ἀνήκει σὰν ἀντικείμενο... Ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ ἔχῃ μυστικά, ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ τὰ μυστικὰ κάθε ἄλλο παρὰ εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς προσβάλλουν... Γι' αὐτὸ βρίσκετε πολὺ φυσικὸ νὰ σπρώξετε τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ ὅταν αὐτὴ κάνει τὸ μπάνιο της, ἢ νὰ μπῆτε μέσα στὴν κάμαρά της χωρὶς νὰ χτυπήσετε τὴν ὥρα ποὺ ἡ κοκετταρία της ἐπιβάλλει νὰ μὴν σᾶς δεχθῇ, ἢ ἀνοίγετε τὰ πακέτα της, τὸ τσαντάκι της, ἢ τὴν πουντριέρα της, ἀπὸ φόβο μήπως κρύβεται ἐκεῖ μέσα κανένας ἐραστὴς αὐτοπροσώπως... Μάθε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶνε Ἱερὰ Ἐξέτασις, καὶ οὔτε ὁ ἐρωτευμένος Τορκουεμάδας... Δὲν ἔχει δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου πάνω στὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, κι' οὔτε εἶνε δίκαιο ἡ ἀγάπη νὰ μεταβάλλεται σὲ τυραννία καὶ σὲ βάσανο... Γιατὶ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς βασανιστὰς καὶ τοὺς τρομοκράτας, τοὺς φοβᾶται κανείς : Δὲν τοὺς ἀγαπάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος) : Δὲν πιστεύω τώρα νὰ μὴν μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ ;

ΕΚΕΙΝΗ : Πάντως ἡ ἀγάπη μου ὑπέστη κάποιον κλονισμό...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ ὁ κλονισμὸς εἶνε ἀνεπανόρθωτος ;

ΕΚΕΙΝΗ : Νομίζω ὄχι... Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν πρώτη φορὰ μᾶς φαίνεται ἀσήμαντο, ἂν ἐπαναληφθῇ, δὲν ἀποκλείεται νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτη καταστροφή... Μὴν ξεχνᾶς, φίλε μου, ὅτι τὸ πριόνι σιγὰ - σιγά, κόβοντας ἀπὸ λίγο, μπορεῖ νὰ ρίξῃ κάτω ἕναν αἰωνόβιο καὶ τεράστιο κορμὸ δέντρου.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὲς νὰ πῆς δηλαδή, ὅτι ἂν συνεχιστοῦν οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζήλειας μου, δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ μὲ συχαθῇς ;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἴσως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλάει πολύ) : Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου... Πρὶν ἀπὸ ὅλα στὸν κόσμο, μοῦ χρειάζεται ἡ ἀγάπη σου...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν φιλάει) : Τὴν ἔχεις... Ἀλλὰ δὲν θὰ ξανανοίξῃς τὸ τσαντάκι μου... Δὲν εἶνε ἔτσι ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν γνήσιος βλάξ) : Στ' ὁρκίζομαι...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Οταν οἱ ἐστεμμένοι.. θεατρίζωνται

Τὸ γιατὶ πηγαίνει καὶ τί κάμενι στὸ θέατρο ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρουμε, τὸ βλέπουμε κάθε μέρα. Ὡστόσο δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἐστεμμένους. Δὲν βλέπει κανεὶς εὔκολα ἕναν Βασιλέα στὸ θέατρο. Θὰ σᾶς δώσουμε σήμερα τὴν εἰκόνα μερικῶν ἀπὸ τοὺς ἐστεμμένους στὸ θέατρο, ὅπως τοὺς περιγράφουν οἱ αὐλικοί των:

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ ἦταν μεγάλος φίλος τοῦ θεάτρου. Ἐπήγαινε τακτικώτατα στὶς πρεμιέρες τῶν νέων ἔργων ποὺ παιζόταν στὰ μεγάλα θέατρα τῆς Βιέννης, ἔμενε δὲ προσηλωμένος στὴν παράσταση σὰν ἕνας κοινὸς ἀστός. Χειροκροτοῦσε θερμότατα καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ἔργο δὲν εἶχε ἐπιτυχία, γιὰ νὰ προλαμβάνῃ, καθὼς ἔλεγε, τὶς ἀποδοκιμασίες.

Ἂν οἱ θεαταὶ ἔδειχναν ὅτι εἶχαν ἀρχίσει νὰ πλήττουν, ὁ Ἰωσὴφ καθόταν μπροστὰ στὸ θεωρεῖο καὶ ἔδειχνε μὲ χειρονομίες καὶ νοήματα πὼς τὸ ἔργο τοῦ ἄρεσε...

—

Ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα ἀγαποῦσαν κι' αὐτοὶ τὸ θέατρο, δὲν ἦσαν ὅμως τόσο ἐνθουσιώδεις σὰν τὸν Φραγκῖσκο Ἰωσήφ.

Ὅταν βρισκόνταν στὸ θέατρο ἦσαν πολὺ σοβαροί, καὶ σπάνια χειροκροτοῦσαν.

—

Ὁ Κάϊζερ ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἐστεμμένους ποὺ ἤξερε νὰ κρίνῃ ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Ἔκρινε ὀρθότατα καὶ ἠθοποιοὺς καὶ ἔργο. Στὰ καλὰ ἔργα χειροκροτοῦσε μ' ἐνθουσιασμό, ὅταν ὅμως ἔβλεπε κανένα κακὸ ἔργο, τότε σηκωνόταν κι' ἔφευγε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος.

—

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος ἦταν προσεκτικώτατος στὸ θέατρο.

Ὅταν παιζόταν καμμιὰ κωμωδία γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του, ἂν ἦταν φυσικὰ καλή.

Ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς τοὺς ἤξερε μὲ τὄνομά τους, καὶ σπανίως συμβουλευόταν τὸ πρόγραμμα.

Συχνὰ ἀπηύθυνε στοὺς παρακαθημένους του — τὴ Βασίλισσα Ὄλγα, ἢ τὸν Διάδοχο Κωνσταντῖνο — παρατηρήσεις γιὰ τὸ ἔργο ἢ τοὺς ἠθοποιούς.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος στὸ θέατρο φοροῦσε φράκο μὲ τὸν ἀστέρα τοῦ Μεγαλοσταύρου μόνο. Ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ θέατρο φοροῦσε μιὰ ρεμπούμπλικα κανελλιὰ καὶ ἕνα παλτὸ τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

—

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος στενοχωριέται φοβερὰ στὸ θέατρο.

Σπανίως κυττάζει στὴν σκηνή. Ἀπασχολεῖται σχεδὸν διαρκῶς μὲ τὰ θεωρεῖα καὶ τὴν πλατεία.

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

'Ανέκδοτα

Ὁ Λίστ δὲν ἦταν μονάχα μεγάλος μουσουργός, ἀλλὰ καὶ ἕνα πνεῦμα πολὺ πικάντικο. Σωστὸ πειραχτήριο. Κάποτε γινότανε λόγος γιὰ ἕναν πιανίστα ποὺ ἦταν περισσότερο γνωστὸς γιὰ τὴν καλή του καρδιὰ καὶ τὰ φιλάνθρωπά του αἰσθήματα παρὰ γιὰ τὴν τέχνη του.

— Εἶναι πολὺ καλός, τοῦ εἶπαν καὶ πρὸ πάντων πολὺ μετριόφρων.

— Ναί, ἀπαντᾶ ὁ Λίστ, ἔχοντας στὸ νοῦ του αὐτὸς τὸν μουσικό, καὶ ὄχι τὸν φιλάνθρωπο, — ἐφαρμόζει ἀπολύτως τὸ χριστιανικόν— «μὴ γνώτω ἡ δεξιὰ τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά».

●

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Λαμπίς ποὺ ἦταν ἕνα σπινθηροβόλο πνεῦμα ὅλο χιοῦμορ, βρισκότανε στὶς τελευταῖες του στιγμές. Κάποιος φίλος του, ποὺ εἶχε χάσει πρὶν λίγο καιρὸ τὴν γυναῖκα του, τοῦ λέγει κλαίοντας, νὰ μὴν ξεχάσῃ νὰ τῆς δώσῃ τὰ χαιρετίσματά του μιὰ καὶ θὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ.

Καὶ ὁ Λαμπὶς, ἀδιόρθωτος:

— Δὲν πᾶς καλλίτερα νὰ τὴν βρῇς ἐσὺ στὴ θέση μου;...

●

Ὁ Μπλόχ συναντᾶ τὸν Λεβύ:

— Φαίνεσαι χαρούμενος σήμερα, Λεβύ. Τί συμβαίνει;

Ὁ Λεβὺ τρίβει τὰ χέρια του:

—Καὶ βέβαια ποὺ εἶμαι χαρούμενος. Φαντάσου ὅτι ἀσφαλίστηκα συγχρόνως ἐναντίον τῆς φωτιᾶς καὶ ἐναντίον τοῦ γαλαζιοῦ.

Ὁ Μπλόχ ξύνει τὸ κεφάλι του, σκεφτικός.

— Καλὰ γιὰ τὴ φωτιά, λέει στὸ τέλος. Τὸ καταλαβαίνω... Μὰ τὸ γαλάζι, εὐλογημένε, πῶς θὰ τὸ κάνῃς νὰ πέσῃ!..

Γιὰ νὰ γίνῃ στὰρ

Πουλοῦσε ρολόγια

μὲ δόσεις

Ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὴ μικροῦλα Νάν Ζερμόν, τὸ διαβολοθήλυκο αὐτὸ τῶν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ποὺ κατώρθωσε νὰ παραβιάσῃ τὶς πόρτες τῶν στούντιο μὲ τὴν κατεργαριά του; Ἂν δὲν ἀκούσατε ἀσφαλῶς θ' ἀκούσετε πολὺ γρήγορα τ' ὄνομά της. Γιατὶ τώρα, ἡ Νάν προ-

Ἕνα γοητευτικὸ πορτραῖτο τῆς Νάν Ζερμόν.

αλείφετα: γιὰ μεγάλη βεντέττα.

Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ μέσα στὸ στούντιο, ἡ Νάν σκέφθηκε νὰ γίνῃ ἐμπορος ρολογιῶν. Γέμισε, λοιπόν, μιὰ τσάντα μὲ γυναικεῖα ρολογάκια τοῦ χεριοῦ καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μπῇ στὸ στούντιο, γιὰ νὰ τὰ πουλήσῃ μὲ δόσεις στὶς φιγκυράντ. Τῆς ἔδωκαν τὴν ἄδεια. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἡ Νάν βρισκόταν διαρκῶς μέσα στὰ στούντιο.

Θὰ πῆτε τώρα ὅτι ἡ περίπτωσις δὲν εἶναι καὶ τόσο πρωτότυπη! Καὶ ὅμως εἶναι. Γιατὶ ἡ Νάν δὲν ἦταν φτωχή. Θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ γράψῃ στοὺς γονεῖς της, νὰ τῆς στείλουν ὅσα λεπτὰ ἤθελε. Ἡ Νάν, ὅμως, προτίμησε νὰ κερδίσῃ τὴ ζωή της μόνη της, μὲ τὴν ἀξία της, χωρὶς τὴν ὑποστήριξη κανενός!

Ἄρχισε ἀπὸ φιγκυράντ. Κι' ὕστερα τῆς ἔδωκαν διάφορα μικρὰ ρολόγια. Καὶ στὸ τέλος, κατώρθωσε νὰ πετύχῃ δυὸ μεγάλα πράγματα: Πρῶτα τὴ συγκατάθεση τῶν γονέων της, οἱ ὁποῖοι τώρα τῆς στέλλουν ὅσα λεφτὰ θέλει καὶ ὕστερα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Λουὶ Ζουβέ, τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ καὶ σκηνοθέτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ τὴ μορφώνει γιὰ νὰ τὴν κάνῃ βεντέττα πρώτου μεγέθους.

Πολὺ γοήγορα, ἡ Νάν Γκρεμὸν θὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμο. Γιατὶ εἶναι πράγματι ἕνας διάβολος.

ΤΕΡΕΖ ΝΤΕΛΡΗ

'Ιστορίες

Ὡς γνωστόν, οἱ Σκωτσέζοι εἶναι μεγάλοι τσιγκούνηδες. Νὰ μιὰ ἀκόμη σχετικὴ ἱστορία:

Ἕνας κουρεὺς τῆς Γλασκώβης, προσλαμβάνει ἕνα νέο ὑπάλληλο καὶ τὸν συμφωνεῖ.

— Τὸ καλοκαῖρι θὰ πληρώνεσαι ὀλιγώτερο παρὰ τὸν χειμῶνα.

— Καὶ ὅμως, ἀπαντᾶ αὐτός, τὸ καλοκαῖρι οἱ πελάτες κόβουν ἐπίσης τὰ μαλλιά τους.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι δὲν φοροῦν παλτὸ γιὰ νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς τὸ κρατᾷς!

●

Στὸ Παρίσι δὲν εἶναι σπάνιο νὰ φάγῃ κανεὶς στὸ ἑστιατόριο ἀλογίσιο κρέας γιὰ μοσχάρι. Μονάχα ὅτι πρέπει νὰ τὸ δηλώσουν στὸν κατάλογο.

Ἐντούτοις συμβαίνει καὶ νὰ μὴ τὸ δηλώσουν.

Μιὰ μέρα ἕνας πελάτης παρήγγειλε στὸ ἑστιατόριο μιὰ μοσχαρίσια μπριζόλα. Τοῦ τὴν ἔφεραν καὶ ὁ πελάτης τὴν ἔφαγε. Ἀφοῦ πλήρωσε τὸ γκαρσόνι τὸν ρωτᾶ:

— Ἦταν ὡραία ἡ μπριζόλα κύριε, καὶ πολὺ δυναμωτικὴ αὔ;...

— Ναί, αἰσθάνομαι μέσα μου τὴν δύναμη ὀκτὼ τουλάχιστον ἵππων!

●

Ἕνας μικρὸς λοῦστρος πλησιάζει στὸ καφενεῖο ἕναν κύριο πολὺ ἄσχημο καὶ τοῦ προτείνει νὰ τοῦ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια.

— Ὄχι! λέγει αὐτός.

— Θὰ σᾶς τὰ κάμω καθρέφτη, κύριε!

— Ὄχι!

— Θὰ μπορεῖτε νὰ βλέπετε μέσα τὸ πρόσωπό σας!

— Ὄχι, ἐπέμενεν ὁ ἄλλος.

Καὶ ὁ λοῦστρος κυττάζοντάς του κατὰ πρόσωπο:

—Καταλαβαίνω καλὰ γιατὶ δὲν θέλετε.

ΚΑΡΤΕΡΙ

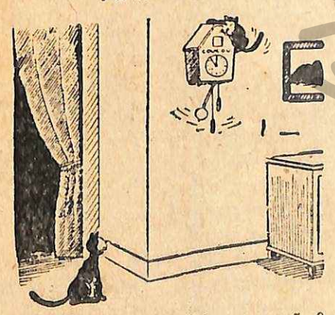

Ἡ μιὰ γάτα στὴν ἄλλη, προτοῦ βγῇ ὁ κοῦκος τοῦ ρολογιοῦ:

—Βάστα λίγο ἀκόμη, ψιψίκο, εἶναι παρὰ πέντε...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

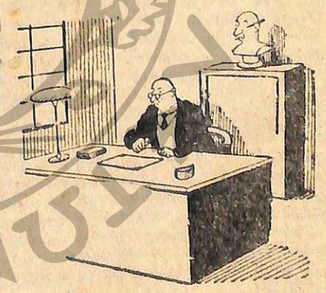

—Περίεργο πρᾶμμα! Ποῦ νὰ ἔχω βάλει, ἄραγε, τὴν πέννα μου!

Μιὰ συζυγικὴ ἀπιστία

Διήγημα τοῦ Ρομπέρ Ντιεντοννὲ

ΔΥΟ χρόνια μετὰ τὸν γάμο τους ἡ Τερέζα Νιζὲλ μάθαινε ξαφνικὰ ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε μιὰ φίλη.

Ἡ Τερέζα δὲν εἶχε νοιώσει ποτέ της ὥς τότε σφοδρὸ αἴσθημα γιὰ τὸν σύζυγό της. Εἶχαν πανδρευθῆ μὲ συνοικέσιο. Οἱ γονεῖς εἶχαν κανονίσει μεταξὺ των τὶς διάφορες λεπτομέρειες καὶ οἱ συμβολαιογράφοι εἶχαν κάνει ἕνα συμβόλαιο ποὺ προέβλεπε γιὰ ὅλα. Ὁ Μάρκος Νιζὲλ εἶχε συμβιβασθῆ μὲ τὴν φιλενάδα ποὺ εἶχε ὡς ἐργένης, δίνοντάς της ἕνα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ τσὲκ καὶ τὴν ἀκόμη πιὸ ἱκανοποιητικὴ ὑπόσχεση ὅτι θὰ ξαναγύριζε γρήγορα κοντά της.

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

—

Ἕξη μῆνες μετὰ τὸν γάμο του ἐδήλωσε στὴν γυναῖκα του ὅτι οἱ δουλειές του τὸν ἀπασχολοῦν τόσο πολύ, ὥστε τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ἔρχεται τὸ μεσημέρι γιὰ φαΐ στὸ σπίτι. Πήγαινε κι' ἔτρωγε στῆς φίλης του.

Ἡ Τερέζα δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν ἑλκύση. Τὴν ἔβρισκε σὰν ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ εἶχε γνωρίσει ὡς τότε καὶ ποὺ δὲν παρουσιάζαν κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἡ Τερέζα παραπονιόταν γιὰ τὴν τεμπέλικη καὶ μονότονη ζωὴ ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ κάνη, χωρὶς ὅμως νὰ καταβάλη καὶ καμμιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀλλάξη τὴν κατάσταση.

—Ἂν πλήττης ἀπὸ μοναξιά, τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της, κάνε ἕνα παιδί. Ὁ ἄνδρας σου δὲν μπορεῖ ν' ἀφίση τὴν δουλειά του γιὰ νὰ σοῦ κάνη ἐσένα ὅλη μέρα συντροφιά.

—

Ἡ Τερέζα ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ χάση τὴν πολύτιμη ἡσυχία της καὶ νὰ κλεισθῆ μέσα στὸ σπίτι ποὺ δὲν τὴν τραβοῦσε καθόλου. Προτίμησε νὰ πιάση καινούργιες φιληνάδες, νὰ βγαίνη ἔξω ὅλα τὰ βράδυα, πότε μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ πότε μόνη της καὶ νὰ δημιουργήση σιγὰ-σιγὰ ἕναν κύκλο ἐντελῶς ξένο καὶ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε στὸ πατρικό της σπίτι. Μιλοῦσε μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο γιὰ τὶς ἐρωμένες καὶ τοὺς ἐρωμένους ποὺ εἶχαν οἱ καινούργιοι της γνωστοί καὶ εὕρισκε ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα ποὺ ἄκουγε πολὺ αὐτονόητα. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἑαυτό της ὅμως, φοβόταν ἀκόμη νὰ ξανοιχθῆ καὶ ὅταν ἔμαθε τὶς σχέσεις τοῦ συζύγου της ἔκλαψε λιγάκι. Ὄχι βέβαια ἀπὸ ἀπελπισία, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε πληγωθῆ ὁ ἐγωϊσμός της. Ἀπόφυγε ὅμως νὰ τοῦ δημιουργήση σκηνὲς ἢ νὰ δείξη στοὺς ἄλλους ὅτι εἶχε πειραχθῆ. Διηγόταν τὸ πάθημά της σὰν κάτι πολὺ φυσικό.

—Ξέρεις τί σοῦ μένει νὰ κάνης, τῆς ἔλεγαν οἱ γνωστοί της.

Ἀλλὰ ἡ Τερέζα, εἴτε ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ θάρρος, εἴτε γιατὶ δὲν αἰσθανόταν μεγάλη κλίση πρὸς τὸν ἔρωτα, δὲν ἀποφάσιζε νὰ κάνη ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔμενε. Δὲν ἤθελε ὅμως πάλι νὰ τὴν πάρουν οἱ ἄλλοι γιὰ δειλὴ ἢ γιὰ κουτὴ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ἐφεύρη μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια καὶ νὰ φροντίση νὰ τὴν διαδόση γιὰ ἀληθινή.

—

Τὴν διηγήθηκε στὶς πιὸ στενές της φιληνάδες, στὴν ἀρχὴ συγκεκαλυμμένα, ὕστερα μὲ περισσότερες λεπτομέρειες, σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ τὴν λέη καὶ πάρα ἔξω, νὰ τὴν στολίζη διαρκῶς μὲ καινούργιες σκηνὲς καὶ ἄφινε τοὺς ἄλλους νὰ καταλάβουν ὅτι ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη

—Ἂν σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ μὲ πίστευες...

ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει φίλο. Ἡ μεγάλη της φαντασία καὶ ἡ μικρὴ πεῖρα ποὺ εἶχε, τὴν ἔκαναν νὰ διηγῆται τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ ἐξευτελιστικὰ γι' αὐτὴν πράγματα. Ὅταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες της φίλες, τὴν ρωτοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παραστράτημά της, ἐφεύρισκε τὶς πιὸ ξετσίπωτες σκηνὲς ἐρωτικῶν ὀργίων, ἀνάπολοῦσε μὲ ἕνα προσποιητὸ πάθος τὶς ἡδονικὲς στιγμὲς ποὺ περνοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της καὶ γενικὰ δὲν ἄφινε ξετσιπωσιὰ καὶ ἀδιαντροπιὰ ποὺ νὰ μὴ τὴν φορτώνεται ἐπάνω της.

—

Τὰ σκάνδαλά της εἶχαν ἀρχίσει πιὰ νὰ γίνουνται κοινὸ μυστικό. Οἱ ἀξιοπρεπέστερες ἀπὸ τὶς φίλες της εὕρισκαν κάθε εἶδους πρόφαση γιὰ νὰ τὴν ἀποφεύγουν καὶ πολλοὶ σύζυγοι εἶχαν ἀπαγορεύσει στὶς γυναῖκες τους νὰ τὴν συναναστρέφονται.

Τελευταῖος — ὅπως συμβαίνει πάντοτε σὲ τέτοιες περιπτώσεις — πληροφορήθηκε καὶ ὁ σύζυγός της τὶς σχέσεις της. Γύρισε στὸ σπίτι του ἀποφασισμένος νὰ ἐξηγηθῆ ψύχραιμα μὲ τὴν γυναῖκα του. Μόλις ἄρχισε ὅμως ἡ συζήτηση ἀρπάχτηκε, γιατὶ ἡ Τερέζα τοῦ πέταξε κατάμουτρα τὶς δικές του ἄνομες σχέσεις. Καὶ ὅταν ὁ θυμός του εἶχε φθάσει πιὰ σὲ σημεῖο σωστοῦ παροξυσμοῦ, ἡ γυναῖκα του, ἐνθουσιασμένη ποὺ εἶχε πετύχει τὸν σκοπό της, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀνόητε! Ἂν σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ μὲ πίστευες.

Χρειάσθηκε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ πιστέψη πὼς ὅσα τοῦ εἶχαν μεταβιβάσει ἦταν δικές της φαντασιοπληξίες. Καὶ ὅταν ὅμως τὸ πίστεψε, δὲν φάνηκε καθόλου ἐνθουσιασμένος.

—Καὶ νομίζεις, ἄμυαλη, τῆς εἶπε, ὅτι ἅμα βγῶ τώρα ἔξω στὴν Κοινωνία καὶ εἰπῶ: «Ξέρετε. Ἡ γυναίκα μου δὲν ἔχει φίλο. Ἔτσι τὰ ἔλεγε ὅλ' αὐτά, γιὰ γοῦστο», νομίζεις ὅτι δὲν θὰ γελάσουν ὅλοι εἰς βάρος μου, γιὰ τὸ πάθημά μου καὶ γιὰ τὴν ἀφελῆ μου κουταμάρα;

—Τί θὰ ἔκανες ἂν εἶχα στ' ἀληθινὰ φίλο;

—Ξέρω κι' ἐγώ; Ἴσως θὰ σὲ σκότωνα.

—Καὶ θὰ διορθωνόταν ἔτσι ἡ κατάστασις;

—Ἐν μέρει ναί.

Ἡ Τερέζα τράβηξε τότε πρὸς τὸ γραφεῖο, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπὸ μέσα καὶ πρὶν ὁ ἄνδρας της προλάβει νὰ τὴν κρατήση, ἔρριξε δύο πιστολιὲς στὸ ταβάνι, φωνάζοντας: «Βοήθεια, βοήθεια».

—Εἶσαι τρελλή, τῆς εἶπε ὁ ἄνδρας της.

—Καθόλου, τώρα θὰ ἰδῆς.

—

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε ἔξω φρενῶν νὰ ἰδῆ τί εἶχε συμβῆ, ἀλλὰ ἡ Τερέζα τὴν καθησύχασε, λέγοντάς της ὅτι ἦταν μιὰ ἀβλεψία. Ὅταν ξανάφυγε ἡ ὑπηρέτρια, κουνώντας δύσπιστα τὸ κεφάλι της, ἡ Τερέζα εἶπε στὸν ἄνδρα της:

—Τώρα εἶναι ὅλα ἐν τάξει. Ἡ ὑπηρέτρια θὰ διηγηθῆ παντοῦ φυσικὰ ὅτι θέλησες νὰ μὲ σκοτώσης. Τὸ δράμα πῆρε τὸν κανονικό του δρόμο καὶ μπορεῖς νὰ μὲ συγχωρήσης πιά. Ἔλα! Φίλησέ με!

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναίκα καὶ καλλιτέχνις

ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ

ΕΙΝΕ μιὰ πολὺ θετική, νέα, κυρία. Ὅταν συζητεῖτε μαζί της νομίζετε πὼς συζητεῖτε μὲ τὴν ἰδιαίτερη γραμματέα ἑνὸς μεγαλοβιομηχάνου ἢ μὲ τὴν διευθύντρια καμμιᾶς μεγάλης ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ μὲ καμμιὰ δημοσιογράφο ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος. Ντύνεται πάντοτε πολὺ σοβαρὰ προτιμώντας τὰ ταγιὲρ ἢ τὰ σπόρ. Εἶνε ἔξυπνη. Δίνει τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου τὸ μυαλὸ ἐργάζεται διαρκῶς. Μπορεῖτε νὰ συζητήσετε μαζί της γιὰ ὁ,τιδήποτε θέμα θέλετε. Ἔχει γνώμη γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα, ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα κατέχει ἐκεῖνα ποὺ τὴν ἀφοροῦν προσωπικῶς. Δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι ξέρει τί θέλει καὶ ὅτι ἔχει πλήρη ἐπίγνωση τῆς ἀξίας της. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰσπράττει 150.000 λίρες Ἀγγλίας γιὰ κάθε φίλμ ποὺ γυρίζει. Εἶνε ἴσως ἡ μόνη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ποὺ δὲν ἔχει «μάνατζερ» ἀλλὰ κανονίζει μόνη της ὅλες τὶς ὑποθέσεις. Οἱ διευθυνταὶ τῶν ἑταιριῶν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε εὔκολο νὰ διαπραγματευθῆ κανεὶς μαζί της. Δὲν ξέρει οὔτε ὑστοικὲς κρίσεις, οὔτε δάκρυα, οὔτε τὴν ἐνδιαφέρει ἂν τὸ ὄνομά της θὰ γραφῆ στὸ πρόγραμμα μὲ μικρότερα ἢ μεγαλύτερα γράμματα. Τὸ μόνο παράπονο ποὺ ἔχουν μαζί της εἶνε ὅτι δὲν ὑποχωρεῖ ποτέ.

Ξέρει πόσο ἀξίζει καὶ ἀπαιτεῖ νὰ τὸ πληρωθῆ.

—

Ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση ποὺ ταιριάζει σε μιὰ γυναῖκα τοῦ εἴδους της. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, μὲ φαρδεῖς ὤμους καὶ τὰ ὡραῖα της πόδια εἶνε μακρυὰ—πολὺ μακρυὰ λένε μερικοί. Ἡ μύτη, ἐλαφρὰ γυρισμένη πρὸς τὰ ἐπάνω, δείχνει ὁλη της τὴν ἐνεργητικότητα. Ἔχει ὡραῖα καστανὰ μάτια ποὺ φωτίζουν ὁλόκληρη τὴν φυσιογνωμία της τὴν ἀξιαγάπητη καὶ συμπαθητική.

Τὸ πρόσωπό της δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡραῖο. Καὶ εἶνε ἴσως καὶ αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀφορμὲς γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ ἐπάλαψε πραγματικὰ ὥς ὅτου κατορθώσει νὰ ἐπιβληθῆ. Χρειάσθηκε μεγάλη δύναμη χαρακτῆρος γιὰ νὰ ἀντισταθῆ στὶς ἀναποδιὲς ποὺ βρέθηκαν στὸν δρόμο της.

Οἱ κριτικοὶ τῆς φάνηκαν πάντοτε πολὺ αὐστηροί, σχεδὸν σκληροί. Κάθε καινούργια της ἐμφάνιση συνοδευόταν ἀπὸ πικρὰ σχόλια ποὺ ἔφθαναν πολλὲς φορὲς νὰ εἶναι ἐντελῶς προσβλητικά. Οἱ αὐστηρὲς αὐτὲς κριτικὲς ἀντὶ νὰ τὴν ἀποθαρρύνουν τὴν ἔκαναν νὰ συλογίζεται μὲ ποιὸ τρόπο θὰ διορθώση τὰ ἐλαττώματα ποὺ τῆς εὕρισκαν. Ξενυχτοῦσε μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ὄχι ὅμως ἀπὸ φιλαρέσκεια ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀνακαλύψη καὶ ἡ ἴδια τί τῆς ἔλειπε καὶ τί ἔπρεπε ἀκόμη νὰ διορθωθῆ.

—

Οἱ γονεῖς τῆς Κλωντὲτ εἶνε Γάλλοι καὶ ἡ ἴδια ἔχει γεννηθεῖ στὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας της, τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶνε Σωσεῖν ἦταν στὴν ἀρχὴ οἰκονομικῶς ἄνεργος. Ὕστερα ἀπὸ διάφορες ἀτυχίες ὅμως ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν μικρὴ Κλωντὲτ ποὺ ἦταν τότε μόλις 6 ἐτῶν. Εἶχε μεγάλη κλίση στὸ σχεδίασμα καὶ πολὺ γοῦστο, γι' αὐτό, ὅταν μεγάλωσε κάπως εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνη σχεδιάστρια μοντέλλων. Ἀλλὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ συμπτώσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων μιὰ σχολικὴ γιορτὴ ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο, τὴν ἔκαναν νὰ σκεφθῆ, σοβαρὰ τὴν θεατρικὴ καρριέρα.

Χρειάσθηκε μεγάλη προσπάθεια καὶ ἀκόμη πιὸ μεγάλη ὑπομονὴ ὥς ὅτου νὰ τὸ κατορθώση. Μερικοὶ φίλοι της τὴν βοήθησαν πολὺ σ' αὐτό, τὴν σύστησαν στοὺς θεατρικοὺς κύκλους, φρόντισαν νὰ πάρη μερικὰ μαθήματα δραματικῆς καὶ γενικὰ ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ τὴν ἐνισχύσουν στὴν προσπάθειά της. Καὶ ἡ Κολμπὲρ ρίχτηκε μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμὸ στὴν μελέτη, παρακο-

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ μὲ δυο γοητευτικοὺς παρτεναίρ της

λουθοῦσε ὅσο μποροῦσε τὸ παίξιμο ἄλλων ἠθοποιῶν, μελετοῦσε διάφορα θεατρικὰ ἔργα καὶ ἄλλα βιβλία σχετικὰ μὲ τὴν καινούργια της καρριέρα.

Ἀλλὰ οὔτε ὁ ζῆλος της οὔτε ὁ ἐνθουσιασμός της στάθηκαν ἱκανοὶ γιὰ νὰ προλάβουν τὴν τύχη ποὺ δὲν τῆς φάνηκε καθόλου εὐνοϊκὴ στὴν ἀρχή.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ παρουσιάσθηκε στὴν σκηνή, σὲ ἕνα μικρὸ θεατράκι, ἔπαθε ἕνα πρωτοφανὲς τράκ. Ἐνῶ εἶχε μελετήσει τὸ μέρος της θαυμάσια καὶ τὸ ἤξερε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά, τὸ ξέχασε ἄξαφνα μόλις ἀντίκρυσε τὸ ἀκροατήριον, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ οὔτε λέξη. Τὸ ἔργο παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἐξ αἰτίας της. Ἀργότερα, σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση, τὴν ἔπιασε μιὰ νευρικὴ κρίσις γέλιου σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τραγικώτερα σημεῖα τοῦ ἔργου.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἀτυχήματα ἡ καρριέρα της δὲν φαινόταν καὶ τόσο ἐνθουσιαστική. Κάθε ἄλλη γυναῖκα θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ἴσως. Ἡ Κλωντὲτ, ὅμως, εἶχε τὴν δύναμη νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της.

Ὅταν πρωτόπαιξε σὲ φίλμ ἔπεσε ἀπάνω σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσυνάρτητα σενάρια ποὺ ἔχουν ποτὲ γραφεῖ. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τσακωθῇ πολλὲς φορὲς μὲ τὸν ρεζισέρ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δηλώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὅτι τὸ καλύτερα ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν ν' ἀλλάξουν ἐπάγγελμα γιατὶ στὸν κινηματογράφο δὲν θὰ κατάφερναν τίποτα.

Κάθε φορὰ ποὺ συναντᾶ ἡ Κολμπὲρ σήμερα τὸν Φρὰνκ Καπρά, τὸν ζντάξιο τότε καὶ περίφημο τώρα ρεζισὲρ, θυμᾶται μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι τοὺς πρώτους τους καυγάδες.

Σήμερα γυρίζουν μαζὶ πολλὰ φίλμ. Μὲ τὸν Καπρὰ γύρισε καὶ τὸ φίλμ στὸ ὁποῖο χρωστάει ἡ Κολμπὲρ τὸν πρῶτό της μεγάλο θρίαμβο, τὴν «Νύχτα εὐτυχίας». Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Καπρὰ δὲν καμαρώνει λιγώτερο γιὰ τὸ φίλμ αὐτὸ ποὺ τὸ θεωρεῖ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄν ὄχι τὸ καλύτερό του.

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ἐντελῶς πρωτότυπο τστύλ» ποὺ τῆς ἐξασφάλισε τὸν πιὸ μεγάλο θρίαμβο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔγινε διάσημη καὶ οἱ ταινίες στὶς ὁποῖες πρωταγωνιστεῖ πραγματοποιοῦν τεράστιες εἰσπράξεις ποὺ ξεπερνᾶνε ἀκόμη καὶ τὰ φίλμ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο ἢ τῆς Μαρλέν Ντῆτριχ.

Δὲν ἔχει ἴσως τὴν δραματικὴ δύναμη τῆς Μύριαμ Χόπκινς ἢ τῆς Μπέττυ Νταῖβις, ἀλλὰ εἶνε ὑπέροχη, εἶναι πρωτότυπη. Οἱ διάλογοί της εἶναι γεμᾶτοι ζωή, κάθε της λέξη προφέρεται μὲ ἕνα τρόπο ἐντελῶς ἰδιαίτερο ποὺ χρωματίζει καὶ ἀνεβάζει καταπληκτικὰ τὴν θεατρική της τέχνη.

Ἀποφεύγει τὶς ὑπερβολικὲς σκηνὲς παίζει ἁπλᾶ μὲ ἀφέλεια ἐντελῶς φυσική. Ὅσοι ὅμως τὴν γνωρίζουν καλὰ βεβαιώνουν ὅτι ἡ ἀφέλειά τους αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη της ἠθοποιΐα καὶ ὅτι ἐργάστηκε χρόνια πολλὰ καὶ μὲ ἀφάνταστη ὑπομονὴ καὶ θέληση ἀκριβῶς γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὴν φαινομενικὰ φυσική της ἀφέλεια.

—

Ὅσο γιὰ τὴν ἰδιωτική της ζωὴ ἐὶν ἔχει κανεὶς νὰ πῇ κι' πολλὰ πράγματα. Εἶνε τόσο ἀφωσιωμένη στὴν δουλειά της ὥστε δὲν τῆς μένει καιρὸς γιὰ ἰδιωτικὴ οὔτε καὶ γιὰ οἰκογενειακὴ ζωή. Ἔχει παντρευθῆ γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ γιατρὸ, τὸν Δρα Πρέσσμαν, ἀλλὰ καὶ ὁ γάμος της αὐτὸς ἔχει ὡριμάσει, καθὼς λέει, γιὰ τὸ διαζύγιο.

Ἀποφεύγει τὴν ἐπιδεικτικὴ ζωή, ποὺ εἶναι τόσο συνηθισμένη στὸ Χόλλυγουντ, γιατὶ τὴν βρίσκει ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν πραγματικῶν καλλιτεχνῶν. Ἡ ἐπιδεικτικὴ ζωὴ εἶναι κατὰ τὴν γνώμη της ἀπαραίτητη γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν μὲ τὴν τέχνη τους μονάχα καὶ ποὺ χρειάζονται γι' αὐτὸ συνεχῆ διαφήμιση. Ὅταν ὅμως ἕνας ἠθοποιὸς μπορεῖ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐκτίμηση τοῦ Κοινοῦ μὲ τὸ παίξιμό του μπορεῖ νὰ ζήσῃ, γιὰ τὸν ἑαυτό του ἀποτραβηγμένος στὴν πιὸ μεγάλη ἀφάνεια. Ἡ ἰδιωτική του ζωὴ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορη γιὰ τὸν κόσμο.

Τὸ μόνο πάθος ποὺ ἔχει στὴν ζωή της εἶνε τὰ ταξίδια. Τῆς ἀρέσει νὰ ξεκινάῃ μόνη, ξαφνικά, πότε γιὰ τὸ Μεξικό, πότε γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, παίρνοντας μαζί της μόνον τὰ πιὸ ἀναγκαῖα πράγματα.

Ἅμα τὴν πιάσει ἡ μανία τοῦ ταξιδιοῦ εἶνε ἱκανὴ νὰ διαλύσῃ καὶ τὰ συμβόλαιά της γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ μοναδικὸ καὶ τόσο ὡραῖο πάθος της.

Στὰ ταξίδια της χρησιμοποιεῖ κατὰ προτίμησιν τὰ πιὸ πρωτόγονα μεταφορικὰ μέσα ἀποφεύγοντας τὰ ὑπερπολυτελῆ ἐξπρὲς ἢ τὰ δωδεκακύλινδρα ἀεροδυναμικὰ αὐτοκίνητα. Ἡ μεγάλη της συμπάθεια εἶναι ἕνα πολὺ παλιὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει καὶ τὸ ὁποῖο νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀλλάξῃ οὔτε μὲ τὴν πιὸ μοντέρνα Ρόλλς- Ρόϋς.

Αὐτὴ εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ, ἡ πρώτης γραμμῆς βεντέττα ποὺ ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα εἰσοδήματα στὸ Χόλλυγουντ.

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ

κ. Δ. ΨΑΘΑ

Η ΘΕΜΙΣ

ΕΧΕΙ ΝΕΥΡΑ

ΣΚΙΤΣΑ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΕΡΩΣ

Ἕνα δραματικὸ διήγημα τοῦ Ζὰν Ντερὸς

ΔΕΝ θᾶταν πάνω ἀπὸ ἕξη βδομάδες ποὺ ἀγαπιόντουσαν. Ἀσφαλῶς ὄχι. Πέντε βδομάδες ἦταν μόνο. Κι' ὅμως...

Ὁ Ζὰκ Μεριὸ ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Μολονότι ἦταν πλέον ἕνα μεγάλο παλληκάρι, χειροδύναμο μάλιστα τόσο, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ ἕναν ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα, στὸ βάθος ἦταν τρομερὰ δειλός.

Καί, γιὰ νὰ καταπολεμάῃ τὴ δειλία του αὐτή, ὁ Ζὰκ Μεριὸ κατάφευγε σὲ πονηρίες. Ἄ, ἦταν ἐπικίνδυνος ὁ Ζὰκ Μεριό.

—

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε βόλτες πάνω-κάτω. Φαινόταν νευρικός. Κι' εἶχε τὸ λόγο του, διάβολε. Ἡ Λίζα ἀργοῦσε...

Ἡ Λίζα, ἦταν ἡ μικρὴ Μπλαιρέ, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του.

Ἀπὸ τόσο δὰ κοριτσάκι τὴν ἤξερε ὁ Ζὰκ- Κι' ὅμως, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα μονάχα, στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ, εἶχε τολμήσει νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ τὴ συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι της.

Ἡ Λίζα εἶχε δεχθῆ. Καί, κάτω ἀπὸ μιὰ μυγδαλιὰ εἶχαν ἀλλάξει τὸ πρῶτο φιλί.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ φιλιοῦ αὐτοῦ, ὅσο κι' ἂν ἔκαιγε τὸν νέο, τὸν ἔκανε νὰ λυσσᾶ.

Θαρροῦσε πὼς ἔνοιωθε ἀκόμη, ὁ Ζάκ, τὸ λεπτὸ κορμὶ τῆς φιλενάδας του ἐπάνω στὸ στῆθος του. Τὸ κεφαλάκι της ἔφτανε ὡς τὸ πηγοῦνι του. Κι' ἡ μυρουδιὰ τῶν μαλλιῶν της πῶς τὸν μεθοῦσε.

Ἡ Λίζα εἶχε ἕνα δικό της τρόπο ν' ἀγκαλιάζῃ. Μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ Ζὰκ θὰ τὴν ἀνεγνώριζε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἄλλες κοπέλλες, ἀπὸ τὴν κλίση τοῦ κορμιοῦ της κι' ἀπὸ τὴν μεθυστικὴ εὐωδιὰ τοῦ δέρματός της ποὺ τὸν τρέλλαινε.

—Ἀργεῖ... Θὰ τἄβρουμε ὅμως σὰν ἔρθῃ... μουρμούρισε ὁ νέος.

Λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ κακό του. Δειλὸς καθὼς ἦταν, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ζητήσῃ νὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του στὸ σπίτι της. Εἶχαν δώσει λόγο, ὡστόσο.

Ναί, τοῦ εἶχε δώσει λόγο κι' ἡ Λίζα, καὶ τώρα τὸν πατοῦσε τὸν λόγο της.

Ποιὸς θὰ τὸ φανταζόταν, ἔ;

—Ἄ, ὄχι! Δὲν κάνω λάθος! ἔλεγε ὁ Ζὰκ μὲ χαμηλὴ φωνή.

Τὴν ἀρραβωνιαστικιά του τὴ συναντοῦσε τέτοια ὥρα πάντα, σὰν νύχτωνε, στὸ ἴδιο μέρος, τρεῖς φορὲς τὴν βδομάδα, τὴν Τρίτη, τὴν Πέμπτη καὶ τὸ Σάββατο.

Ὁ Ζὰκ ὅμως βασανιζόταν ὁλοένα ἀπ' τὴν ἀγάπη του. Σὰν νύχτωνε, τσάκαγε ἀπὸ τὸ χτῆμα. Τραβοῦσε σ' ἐρημικοὺς δρόμους, ξαναζῶντας μὲ τὴ φαντασία τὶς στιγμὲς τῆς ἀγάπης του. Ἔτσι, τὴν προηγουμένη, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ ἐρειπωμένο ἐρημοκκλῆσι τοῦ χωριοῦ, εἶχε ἀντικρύσει δυὸ σκιὲς ποὺ στέκουνταν ἀκίνητες στὸ φεγγαρίσιο φῶς.

Δυὸ ἐρωτευμένοι θὰ ἦταν, βέβαια...

Δὲν εἶχε, φυσικά, τὸ μονοπώλιο τοῦ ἔρωτος. Ὡστόσο, ἡ εὐτυχία τῶν δύο αὐτῶν ἀγνώστων τοῦ θύμισε τὴ δική του τὴν εὐτυχία, καί, φροντίζοντας νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν τοὺς πλησίασε.

Κι' ἔξαφνα... Μὲ ναί... Ἡ στάσις ποὺ εἶχε πάρει ἡ ἄγνωστη τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση. Τοῦ φαινόταν σὰν ν' ἀνεγνώριζε τὴν κλίση αὐτοῦ τοῦ κορμιοῦ, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κρατοῦσε τὸ κεφάλι της... τὴν κίνηση τοῦ χεριοῦ της καθὼς ἐχάϊδευε τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της...

Δὲν εἶναι ἀφύσικο, βέβαια, νὰ τύχῃ νὰ μοιάζουν δυὸ γυναῖκες. Νὰ ἔχουν ὅμως τὴν ἴδια ψυχοσύνθεση, ὥστε νὰ ἔχουν τὶς ἴδιες κινήσεις, τὶς ἴδιες χειρονομίες, ἔ, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!

Ἡ γυναίκα ποὺ, χωρὶς νὰ φαντάζεται βέβαια τὴν παρουσία του κεῖ κοντά, παραδιδόταν ἔτσι σ' ἕναν ἄνδρα, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι παρὰ ἡ Λίζα.

Ὅποιος ἄλλος νὰ ἦταν στὴ θέση τοῦ Ζὰκ — ρωμαλέος μάλιστα ὅπως ἦταν αὐτὸς — θὰ ὁρμοῦσε πάνω στὸν ἀντίζηλό του. Ὁ Ζὰκ ὅμως ἦταν πονηρός, ὅπως εἴπαμε. Ἤξερε νὰ κρύβῃ τὰ σοναισθήματά του. Γι' αὐτὸ ἀποτραβήχθηκε χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο, καὶ περίμενε νὰ συναντήσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀργοπορία τῆς Λίζας τὸν ἔκανε τώρα ἔξω φρενῶν.

Ἡ νέα, τέλος, ἐφάνηκε.

Ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

—Ἡ μητέρα μου μὲ κράτησε, εἶπε, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω στὴν κουζίνα...

Τὸ ὕφος τοῦ Ζὰκ ἔκανε ἐντύπωση στὴ νέα.

—Ἔλα, τοῦ εἶπε. Φίλησέ με... Ἕνα φιλὶ τὰ σβύνει ὅλα...

—Ἔτσι θαρρεῖς; ψιθύρισε ὁ Ζάκ.

Ἡ Λίζα ὅμως δὲν ἐπρόσεξε στὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Ζὰκ τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμη πάνω στὸ στῆθος του...

Τὸ ἀγκάλιασμά τους βάσταξε πολὺ ὥρα... Περισσότερη ὥρα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές. Ἂν ἡ Λίζα ὅμως ἀφινόταν σ' αὐτὸ μ' ὅλη τὴν ἀθωότητα τῆς ψυχῆς της, ὁ Ζὰκ ἔκανε τοὺς ὑπολογισμούς του πάλι.

Τὴν παρακολουθοῦσε. Τὴν μελετοῦσε μᾶλλον. Μελετοῦσε κάθε κίνησή της, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔγερνε τὸ κεφάλι, τὸ ὕφος της, τὴν ἔκφραση τοῦ βλέμματός της ἀκόμη... Κυρίως τὴν κλίση τοῦ κορμιοῦ της... Ἀνατρίχιασε ὅταν ἔνοιωσε τὸ χέρι της νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά, πίσω, στὸ κεφάλι.

Αὐτὴ θυμήθηκε πρώτη πὼς ἔπρεπε νὰ χωριστοῦν. Αὐτός, τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα, ἀφοσιωμένος στὸ νὰ τὴν μελετᾷ.

—Ἄκουσε, μικροῦλα μου, τῆς εἶπε ἀπότομα. Εἶχα ἔρθει λίγο νωρὶς σήμερα, γιατὶ λέω νὰ πάω στὴν ἀγορὰ νὰ πουλήσω ἕνα ζωντανό. Ἄργησες. Λυποῦμαι γι' αὐτό, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω...

—Δὲν μοῦ κρατᾶς κάκια τοὐλάχιστον; εἶπε αὐτὴ μελαγχολικά.

—Ὄχι... Τὴν Κυριακή, λοιπόν...

Πόσο ψυχρὰ ὅμως τὴν ἐφίλησε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

—

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ σουρουπώνῃ, ὁ Ζὰκ πῆγε καὶ κρύφτηκε κοντὰ στὸ ἐρειπωμένο ἐρημοκκλῆσι.

Τοῦ κάκου ὅμως...

Τὴν ἑπομένη ξαναπῆγε στὸ παρατηρητήριό του, πολὺ ἀργότερα.

Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἦσαν ἐκεῖ.

Ὁ Ζάκ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, παρακολουθοῦσε κάθε κίνησή τους. Τὸν εἶχε κυριεύσει μιὰ σκέψη μόνον, τώρα πλέον: νὰ ἀναγνωρίσῃ στὸ φέρσιμο καὶ στὶς κινήσεις αὐτῆς τῆς γυναικὸς κάτι ποὺ νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃ τὴν Λίζα.

Ἔ, λοιπόν, ἀνεγνώρισε κάθε κίνησή της, κάθε στάσῃ τοῦ κορμιοῦ της. Αὐτὴ ἦταν, ἀναμφισβήτητα. Ὡς καὶ τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦταν ὅμοιο, μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὶς προάλλες.

Ὅταν οἱ δυὸ σκιὲς χωρίσθηκαν, κι' ἡ κάθε μιὰ τους τράβηξε κι' ἀπὸ ἕνα διαφορετικὸ δρόμο, ὁ Ζὰκ ἀκολούθησε τὴν νέα. Τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ, στὸ σπίτι τῶν Μπλαιρέ.

Ἕνα παράξενο συναίσθημα κυρίευσε τότε τὸν Ζὰκ. Μιὰ πικρὴ χαρὰ — ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ κανεὶς —γιατὶ εἶχε πεισθῆ.

Ἐγύρισε στὸ σπίτι του. Δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι, ἐννοεῖται, ὅλη νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἐφάνηκε πουθενά.

Τὸ βράδυ μόνο γύρισε στὸ χωριό, τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Λίζα εἶχε φθάσει πρὶν ἀπ' αὐτόν. Τὸν περίμενε. Ὅταν τὸν εἶδε ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔκανε νὰ τὸν φιλήσῃ. Αὐτὸς ὅμως τὴν ἀπώθησε.

—Σὲ λίγο, τῆς εἶπε. Ἄφισέ με νὰ σὲ κυτάξω, πρῶτα. Εἶσαι τόσο δροσερή...

Εἶχε ἕνα παράξενο ὕφος καθὼς μιλοῦσε.

Ἡ Λίζα, ὅμως, δὲν παρετήρησε τίποτα.

—Πές μου, Λίζα μου, τὴν ρώτησε ξαφνικά, τονίζοντας κάθε λέξη του, δὲν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 60)

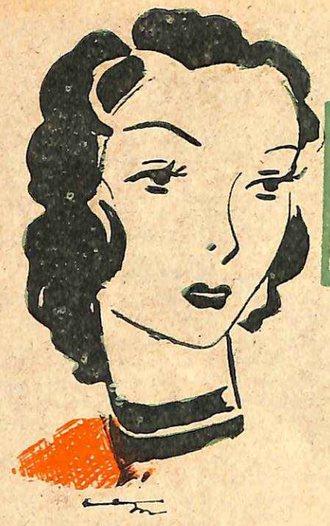

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΡΑΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο πυργοδεσπότης τῶν «Λευκῶν Βράχων», ἕνας γέρος μὲ εὐγενικὴ φυσιογνωμία καὶ κάτασπρα μαλλιά, ἦταν μόνος μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ μεγάρου του.

Τὸ κεφάλι του ἦταν γερμένο πάνω στὸ στῆθος του, καὶ δυὸ δάκρυα ἐκύλησαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ ἀκόμη ὅτι ἦταν κατεστραμμένος... Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, αὐτὴ ἦταν ἡ φρικτὴ πραγματικότης.

Ἀπὸ τὴν τεραστία του περιουσία δὲν εἶχε περισωθῆ πιὰ τίποτα. Οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν προστασία τῶν συμφερόντων του, τὸν εἶχαν ἐξαπατήσει οἰκτρά. Παρὰ τὶς ἐντολές του τὸν εἶχαν ἀναμίξει σὲ διάφορα χρηματιστηριακὰ κόλπα, ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶχε καταστραφῆ τελείως.

Οὔτε καὶ ὁ πύργος του δὲν τοῦ ἀνῆκε πιά. Καὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε τόσο πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν δυστυνισμένο Κλίφφενς, ὅσο γιὰ τὴν κορούλα του, τὴν ἀθῶα Γενεβιέβη, ποὺ κι' αὐτὴ βρισκόταν τώρα στοὺς πέντε δρόμους...

Ἐνῶ ἦταν βυθισμένος στὶς μαῦρες αὐτὲς σκέψεις του, ἡ πόρτα ἀνοιξε σιγὰ καὶ ἡ Γενεβιέβη μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία.

Μὲ βήματα ἀργά, ἐπλησίασε τὸν γέρο παπποῦ της κι' ἐγονάτισε ἐμπρός του.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι πατέρα, τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα. Θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς συμβοῦν χειρότερες καταστροφές. Θὰ μποροῦσε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μᾶς χωρίσῃ ὁ θάνατος...

—Ὁ θάνατος δὲν θὰ μοῦ ἐστοίχιζε τόσο μικρούλα μου... Ὅταν ὅμως συλλογίζομαι ὅτι εἶσαι πάμπτωχη τώρα, ἐσύ, ἡ τελευταία ἀπόνονος τῆς οἰκογενείας μας, ὅταν συλλογίζομαι ὅτι θὰ ἔλθουν ξένοι νὰ ἐνκατασταθοῦν στὸ πατρικὸ τῶν Κλίφφενς...

—Μὴ λησμονῆς ὅτι ἐσώσαμε τουλάχιστον τὴν τιμή μας πατέρα! τὸν διέκοψε ἡ νέα. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερο. Δὲν φταῖς ἐσὺ ἐὰν κλέφτες κατεχράσθησαν τῆς ἐμπιστοσύνης σου...

Καὶ, βλέποντας ὅτι τὰ μάτια τοῦ νικημένου αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἐγέμιζαν πάλι δάκρυα, ἐρώτησε:

—Μήπως ὑπερβάλλεις ὅμως, πατέρα ; Εἶσαι βέβαιος ὅτι αὔριο θὰ πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τοὺς «Λευκοὺς Βράχους» ;

—Ἀπ' ὅ,τι εὑρίσκεται ἐδῶ, τίποτε δὲν μᾶς ἀνήκει πιὰ· οὔτε καὶ οἱ καρέκλες... Εἴμαστε τελείως κατεστραμμένοι, Γενεβιέβη, καὶ καταδικασμένοι νὰ ἐργασθοῦμε. Στὴν ἡλικία μου ὅμως...

—Μὴν σὲ νοιάζει πατέρα, τὸν διέκοψε ἡ κόρη του. Θὰ ἐργασθῶ ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Εἶμαι βεβαία ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ μπορέσω νὰ κερδίσω πολλὰ χρήματα. Θὰ διδάσκω τραγοῦδι καὶ ζωγραφική. Ἐν ἀνάγκῃ, θὰ βγῶ στὸ θέατρο νὰ τραγουδήσω... Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω...

Ἕνα ἐλαφὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη τοῦ γέρου.

—Ξέρω τὴν καρδιά σου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... τῆς εἶπε. Δὲν ἐργάσθηκες ὅμως ποτὲ, κι' οὔτε ποτὲ εἶχες φανταστῆ ὅτι θὰ βρισκόσουν στὴν ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇς, κάποτε, ὥστε νὰ προετοιμασθῇς... Οἱ Κλίφφεν ἦσαν πάντα πλούσιοι... καὶ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν στὴ φτώχεια.... εἶπε χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ σὰ νὰ ντρεπόταν γιὰ τὴν ὁμολογία αὐτή.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀντήχησε ξαφνικὰ τὸ κουδοῦνι τῆς ξώπορτας.

—Δὲν θέλω νὰ δῶ κανένα... εἶπε ὁ Κλίφφενς. Πήγαινε, παιδί μου, νὰ πῇς στοὺς ὑπηρέτες ὅτι...

Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως, σὰν νὰ εἶχε προϊδει ὅτι δὲν θὰ ἤθελαν νὰ τὸν δεχθοῦν, δὲν περίμενε νὰ τὸν ἀναγγείλουν. Παραμερίζοντας τὸν ὑπηρέτη ποὺ προσπάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε.

—Πρέπει νὰ μὲ δεχθῇς, Κλίφφενς! φώναξε ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ μ' ἀκούσῃς!..

—Ὁ κόμης Ρυσνταέλ! ψιθύρισε ἡ Γενεβιέβη.

Καὶ ἡ νέα σηκώθηκε κοκκινίζοντας.

Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλὸς, κομψὸς, μᾶλλον ὡραῖος. Ἦταν ἐπάνω ἀπὸ σαράντα χρόνων, φαινόταν ὅμως νεώτερος ἀπὸ τὴν ἡλικία του. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ τίμιο.

—Μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε δίνοντας τὸ χέρι του στὸν Κλίφφενς, δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν ἀβεβαιότητα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶσαι κατεστραμμένος ;

Ὁ Κλίφφεν χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

—Εἶνε ἀλήθεια, δεσποινίς ; ξαναρώτησε ὁ Ρυσνταὲλ γυρίζοντας πρὸς τὴ νέα.

—Δυστυχῶς ναί...

—Εἶνε φοβερό... Σᾶς βεβαιώνω πὼς αἰσθάνομαι τὸ δυστύχημα αὐτὸ σὰ νὰ εἶχε συμβῆ σ' ἐμένα τὸν ἴδιο!

Εἶχε μιλήσει πολὺ ἁπλᾶ, μὲ τόση εἰλικρίνεια ὅμως ὥστε πατέρας καὶ κόρη συνεκινήθησαν.

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα ; εἶπε κατόπιν.

—Τίποτα, δυστυχῶς. Ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ πρέπει νὰ φύγω τὸ ταχύτερον, καὶ νὰ ζητήσω καταφύγιο στὸ Γηροκομεῖο γιατὶ δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τίποτα πιά... Καὶ ἡ Γενεβιέβη, ἡ φτωχή μου Γενεβιέβη, θὰ πρέπει νὰ ἐργασθῇ... Ἀ! Ἡ μοίρα φάνηκε πολὺ σκληρὴ στὸν τελευταῖο τῶν Κλίφφενς...

Ἡ νέα ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα τὸν πατέρα της.

—Μὴ λὲς «ἡ μοίρα», πατέρα... Πὲς «ἡ Θεία Πρόνοια» καλύτερα... Καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια δὲν εἶνε σκληρὴ ὡς τὸ τέλος.

—Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος...

Ὁ Ρυσνταὲλ ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ φίλου του.

—Ἄκουσέ με, Κλίφφενς, καὶ ἐπέτρεψέ μου νὰ σοῦ προτείνω ἕναν τρόπο γιὰ νὰ παραμείνῃς στοὺς «Λευκοὺς Βράχους» χωρὶς νὰ νοιώσῃς τὴν φτώχεια σου...

Ὁ Κλίφφενς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐκύτταξε τὸν κόμητα. Ἡ Γενεβιέβη εἶχε χλωμιάσει φοβερά..

Ὁ κόμης Ρυσνταὲλ ἔμεινε λίγες στιγμὲς διστακτικός, καὶ κατόπιν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο ἐξακολούθησε :

—Λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σοῦ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς κόρης σου... τῆς δεσποινίδος Γενεβιέβης....

Καὶ, βλέποντας τὴν ἔκπληξη τοῦ Κλίφφενς, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

—Μὴ μοῦ ἀπαντήσῃς ἀμέσως, σὲ παρακαλῶ. Ἀγαπῶ πρὸ καιροῦ τὴν δεσποινίδα ντὲ Κλίφφενς. Τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα, ὅταν ἦταν ἕνα τόσο δὰ κοριτσάκι... Εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάνω γι' αὐτὴν κάθε θυσία, ἀφῆστε την ὅμως πρῶτα νὰ σκεφθῇ καλά... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ δεχθῇ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐμένα... ἢ ἀφοσιώσεως πρὸς ἐσένα...

ΑΠΤΙΖΗΝΕΣ

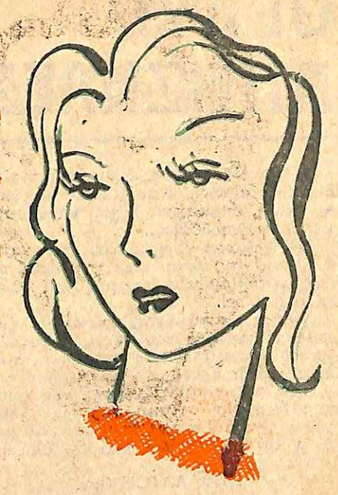

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Κλίφφενς ἐρώτησε μὲ ἀγωνία τὴν κόρη του:

—Εἶχες μαντεύσει τὸ αἴσθημα τοῦ Ρυσνταέλ, Γενεβιέβη ; Θὰ εἶνε πολὺ βαθὺ τὸ αἴσθημα αὐτό, ἀφοῦ ἐκδηλώνεται τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ὅπου ὅλοι οἱ φίλοι μας ἑτοιμάζονται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν...

—Ὄχι... Δὲν εἶχα μαντεύσει τίποτα...

—Περίεργο! Οἱ γυναῖκες μαντεύουν συνήθως ἀμέσως τὸν ἔρωτα ποὺ ἐμπνέουν.

—Δὲν ἐθεωροῦσα τὸν κόμητα Ρυσνταὲλ ὡς ἕνα νέο... Δὲ μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι...

—Ὅτι θὰ σ' ἀγαποῦσε ; συνεπλήρωσε ὁ πατέρας της. Δὲν τὸ ξέρεις, λοιπόν, Γενεβιέβη μου, ὅτι εἶσαι ὡραία ;... Πολὺ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τὶς νέες τοῦ κύκλου μας ; Δὲν εἶνε, συνεπῶς, καὶ τόσο ἐκπληκτικὸ ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Ρυσνταὲλ σ' ἐρωτεύθηκε.

Καὶ, βλέποντας ὅτι αὐτὴ ἐσώπαινε, εἶπε σιγά :

—Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ μᾶς ἔσωζε. Δὲν τὸ νομίζεις κι' ἐσύ ;

—Ἴσως... ἀπήντησε αὐτὴ μὲ φανερὴ ταραχή.

—Διετύπωσε, βέβαια, κάπως ἀπότομα τὴν αἴτησή του, παρεδέχθη ὁ Κλίφφενς, μὴν ξεχνᾶς ὅμως ὅτι οἱ περιστάσεις εἶνε ἐξαιρετικές. Φαντάζομαι, μάλιστα, ὅτι ἕνεκα τῆς ἡλικίας του δὲν τολμοῦσε νὰ φανερώσῃ τὸ αἴσθημά του ἐφ' ὅσον ἡ περιουσία μας ἦταν ὅση καὶ ἡ δική του. Ἐὰν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μᾶς μιλήσῃ, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν μεγάλη του ἐπιθυμία νὰ μᾶς σώσῃ...

—Εἶνε, πράγματι, πολὺ ὡραῖο ἐκ μέρους του...

—Εἶχες δίκηο, Γενεβιέβη μου... ἐξακολούθησε ὁ Κλίφφενς χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ταραχὴ τῆς κόρης του. Ὑπάρχει μιὰ Θεία Πρόνοια. Καὶ ἡ Θεία Πρόνοια ἀκριβῶς ἐπενέβη τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν δυστυχία... Ἡ πρότασις τοῦ Ρυσνταὲλ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεώς της. Ὁ κόμης εἶνε πλούσιος, ἔχει πολὺ εὐγενικὰ αἰσθήματα, καὶ ἐλπίζω νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

—Θὰ σκεφθῶ... Δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω τόσο γρήγορα, πατέρα... Πρόκειται γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή....

—Πολὺ σωστὰ ἀγαπητή μου. Συλλογίσου ὅμως ὅτι κρατᾶς τὴν εὐτυχία μας στὰ χέρια σου... Κι' ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ μᾶς μείνῃ τὸ προγονικό μας σπίτι...

—Θὰ ἔδινα τὴν ζωή μου, πατέρα γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχισμένο, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Γενεβιέβη. Ἴσως ὅμως κατορθώσω νὰ ἐξασφαλίσω διαφορετικὰ τὴν εὐτυχία σου... Ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ.

Τὸν ἐτακτοποίησε στὴν πολυθρόνα του, ἔσιαξε τὰ μαξιλάρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἐτοποθέτησε μὲ προσοχὴ τὸ πόδι του ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ρευματισμοὺς ἐπάνω στὸ σκαμνάκι, καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸ ἱκετευτικό του βλέμμα... Τῆς ἔκανε κακό..

—ΣΗΜ—

Ὅταν ἔμεινε μόνη, τῆς φάνηκε πὼς μέσα στὰ λίγα λεπτὰ ποὺ εἶχε μείνει μὲ τὸν πατέρα της εἶχε ζήσει ὁλόκληρη ζωή.

Χθὲς ἀκόμη, ἦταν ἕνα ξέγνοιαστο κοριτσάκι, ποὺ ἔπλαθε ὄνειρα ἀθῶα, χωρὶς νὰ νοιώθῃ καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον, καμμιὰ στενοχώρια.

Καὶ τώρα...

Τώρα ἦταν μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν γέρο πατέρα

—Θὰ ἔδινα τὴν ζωή μου πατέρα γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχισμένο.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

της ἐναντίον τῆς φτώχειας, ἐναντίον τῆς δυστυχίας... Καὶ γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, ἔπρεπε νὰ δεχθῇ νὰ ὑποστῇ μιὰ μεγάλη θυσία...

Μὲ βήματα τρεμάμενα, ἐπῆγε στὸ δωμάτιό της ὅπου εἶχε γνωρίσει τόσες εὐτυχισμένες στιγμὲς καὶ κλείσθηκε μέσα.

"Οπως ὁ πνιγμένος, ποὺ ὅπως λένε, στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ξαναζῇ μὲ τὴ φαντασία ὅλη τὴν ζωή του, ἔτσι καὶ ἡ Γενεβιέβη ξαναζοῦσε τώρα τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς της ἕως τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴν Λόλα ντὲ Φερρὰς, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον.

Ἡ Λόλα ντὲ Φερρὰς ἦταν κατὰ ἕνα χρόνο μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ Γενεβιέβη. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμίας της ἡ Γενεβιέβη εἶχε νοιώσει πὼς τὴν ἀντιπαθοῦσε φοβερὰ ἡ νεαρὴ Ἰσπανίδα.

Δὲν εἶχε καταλάβει ὅτι σ' αὐτὸ ἔφταιγε κυρίως ἡ ἐξαιρετική της ὀμορφιὰ — μιὰ λεπτὴ ὀμορφιὰ μαντόνας... Ἄλλωστε, καὶ ἡ Λόλα ἦταν ὄμορφη : εἶχε ὅμως μιὰ ὀμορφιὰ διαφορετική, κάπως κοινή, καὶ ἐζήλευε τὴν Γενεβιέβη γιὰ τὴν ἀριστοκρατικότητα τῆς ἐμφανίσεώς της.

Μιὰ μέρα, ὅταν πιὰ εἶχαν γνωρισθῆ καλύτερα, ἡ Λόλα εἶχε πάρει κατὰ μέρος τὴ Γενεβιέβη καὶ τῆς εἶχε πῆ :

—Τὸ ξέρεις ὅτι ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναστατώσουμε τὸν τόπο ;

—Καὶ γιατὶ Θεέ μου ; τὴν ἐρώτησε κατάπληκτη ἡ Γενεβιέβη. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα... πῶς θὰ τὸν ἀναστατώσουμε ;

—Ἀπλούστατα : Ξετρελλαίνοντας ὅλους τοὺς ἄνδρες ! Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ μας πολὺ ὄμορφες. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ τῶχῃς ἀντιληφθῆ αὐτό. Καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς κάθε μιᾶς συμπληρώνει τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἄλλης.

—Πῶς σκέπτεσαι τέτοια πράγματα! εἶπε γελώντας ἡ Γενεβιέβη. Θαρρεῖς, λοιπόν, ὅτι μόνον ἡ ὀμορφιὰ ἀξίζει στὸν κόσμο ;

—Φυσικά. Τὸ πιστεύω αὐτὸ ἀπολύτως. Πρέπει ὅμως ν' ἀναδεικνύεται ἡ ὀμορφιὰ γιὰ νὰ πάρῃ ὅλη τὴν ἀξία της. Κι' ἀφοῦ οἱ γονεῖς μας δὲν ἐννοοῦν νὰ μᾶς πᾶν στὸ Λονδῖνο ἢ στὸ Παρίσι, ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀποκατασταθοῦμε καλά, εἶνε νὰ... βοηθήσουμε καὶ μόνες μας τὴν τύχη μας. Ἐγώ, τουλάχιστον, εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ βοηθήσω τὴν δική μου τὴν τύχη μὲ κάθε τρόπο.

—Ὤ, Λόλα ! τὴν ἐμάλωσε ἡ Γενεβιέβη.

—Τί θὰ πῇ «ὤ Λόλα» ! Ἔκαμα ἤδη μιὰ σχετικὴ ἔρευνα γιὰ νὰ μάθω ποιοὶ εἶνε οἱ καλύτεροι γαμπροὶ τοῦ τόπου. Πρῶτα, λοιπόν, εἶνε ὁ γέρο-Ρυσνταέλ. Εἶνε πολὺ ἡλικιωμένος, δυστυχῶς, ἀλλὰ εἶνε βαθύπλουτος... Τὸν γνωρίζεις ;

—Πολὺ καλά. Εἶνε φίλος τοῦ πατέρα μου.

Ἡ Λόλα ἔκανε μιὰ γκριμάτσα δυσαρεσκείας.

—Εἶνε τόσο πολὺ γέρος, ὅσο λένε;

—Ὄχι, ἔννοια σου... Εἶνε πολὺ νεώτερος ἀπ' τὸν πατέρα μου. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶνε πολὺ χαριτωμένος καὶ ἐξαιρετικὰ συμπαθητικός.

—Ἔτσι, ἔ ; εἶπεν ἡ Λόλα κυττάζοντας ἐπίμονα τὴ φίλη της. Ὁπωσδήποτε σὲ προειδοποιῶ ὅτι θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ τὸν κατακτήσω. Δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ γίνω πυργοδέσποινα τοῦ Ρυσνταέλ...

—Καὶ τὸν ἔρωτα ; Δὲν τὸν λογαριάζεις καθόλου αὐτόν, λοιπόν ; εἶπε σιγὰ ἡ Γενεβιέβη.

—Ἡ μητέρα μου ἔχασε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας της, κι' ἐνοῶ νὰ κάνω ἕναν πλούσιο γάμο γιὰ νὰ μὴν πάθω κι' ἐγὼ τὰ ἴδια! Δὲν ἐτελείωσε ὅμως ὁ κατάλογος τῶν ὑποψηφίων γαμπρῶν. Γνωρίζεις τὸν πύργο τῆς λίμνης ;

—Φυσικά. Δὲν ἀπέχει παρὰ πέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τοὺς λευκοὺς βράχους.

—Δὲν θ' ἀγνοῇς, τότε, ὅτι ἡ λίμνη ἀγοράσθηκε, ἀπὸ τὸν βαρῶνο Σὰρλ Ἀμορύ. Εἶνε λιγώτερο πλούσιος μὲν ἀπὸ τὸν Ρυσνταέλ, εἶνε ὅμως νέος καὶ ὡραῖος. Τί λές, λοιπόν ; Δὲν εἶνε καλοὶ καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ὑποψήφιοι ;

Ἡ Γενεβιέβη ἔκανε μιὰ κίνηση ἀγανακτήσεως.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἀνακατεύῃς σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς συνδυασμούς, τῆς εἶπε. Ἔχω διαφορετικὴ ἀντίληψη ἀπὸ σένα γιὰ τὸν γάμο. Νομίζω ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ρίχνωνται στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἀνδρῶν. Δὲν εἶνε οὔτε κατακτήτριες, οὔτε...

—Οἱ ἰδέες αὐτὲς ἀνήκουν στὸ παρελθὸν, ἀγαπητή μου, τὴν διέκοψε ἡ Λόλα Σήμερα, ὅλα ἔχουν ἀλλάξει... Ἐγώ, ἐπὶ παραδείγματι, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν πύργο τοῦ βαρώνου Ἀμορύ. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐρωτευθῶ καὶ τὸν ἴδιον, ἀργότερα.

—Τὸν ξέρεις ;

—Ὄχι ἀκόμη. Θὰ πάῃ ὅμως ἀσφαλῶς μεθαύριο στὸ ἀπρεμιντὶ τῆς κυρίας ντὲ Φιερένς. Θὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ καὶ ὁ Ρυσνταέλ ὑποθέτω. Θὰ κυτάξω νὰ τυλίξω τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυό. Τὸν ἄλλον, θὰ τὸν παραχωρήσω σὲ σένα.

—Εὐχαριστῶ πολύ, ἀπήντησε κοροϊδευτικὰ ἡ Γενεβιέβη.

—

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, οἱ δυὸ νέες ξανασυναντήθηκαν στὸ ἀπρεμιντὶ τῆς κυρίας ντὲ Φιερρένς.

Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Σὰρλ Ἀμορὺ ἔφθασε μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ἡ Λόλα ἐφρότισε νὰ τῆς τὸν συστήσουν καὶ ἄρχισε νὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν γοητεύσῃ.

—Εἶμαι ξένος ἀκόμη ἐδῶ, τῆς εἶπε ὁ νέος, καὶ γνωρίζω λίγον κόσμο. Δὲν εἶχα καιρὸ ἀκόμη νὰ κάνω ἐπισκέψεις.

—Ἡ μαμὰ θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σᾶς δεχθῇ, τὸν ἐβεβαίωσε ἡ Λόλα.

Ἐξακολούθησαν νὰ κουβεντιάζουν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπέρασε ἀπὸ κοντά τους ἡ Γενεβιέβη.

Ὁ Ἀμορὺ τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

—Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ὄμορφο κορίτσι ; ἐρώτησε.

—Εἶνε ἡ Γενεβιέβη Κλίφφενς, ἀπήντησε χλωμαίνοντας ἀπὸ τὴν ζήλεια της ἡ Λόλα.

—Ἡ Γενεβιέβη ντὲ Κλίφφενς ; Ἡ κόρη μήπως τοῦ πυργοδεσπότου τῶν Λευκῶν Βράχων ;

—Ἀκριβῶς...

—Τὴν ξέρετε ; ἐρώτησε ζωηρὰ ὁ νέος.

—Φυσικά! Μᾶς ἔχουν βγάλει, μάλιστα καὶ δυὸ παρατσούκλια : Τὸ λευκὸ καὶ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο. Ἂν δὲν ἤσαστε ξένος...

— Ὤ, ἐλπίζω νὰ παύσω νὰ εἶμαι ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Ποτέ μου δὲν ἀντίκρυσα τόσες ὄμορφες γυναῖκες ὅσο ἐδῶ, στὸν τόπο σας...

—Σᾶς ἀρέσουν οἱ ὄμορφες γυναῖκες ;

Ὁ Ἀμορὺ τὴν ἐκύτταξε γελώντας.

—Τὶς ἐλάτρευσα σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

—Τότε θὰ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε, ἀπήντησε ἡ νέα, γιατὶ κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ὀμορφιὰ εἶνε ὅ,τι σπουδαιότερο ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ὁ Ἀμορὺ σοβαρεύθηκε ξαφνικά :

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε κυττάζοντάς την στὰ μάτια, δὲν ἐξηγήθηκα καλά. Θαυμάζω, βέβαια, τὴν ὀμορφιά, ποτέ μου ὅμως δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ τοῦ κόσμου εἶνε αὐτή. Ὑπάρχουν ἄλλα ἀγαθὰ ποὺ ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπ' αὐτήν. Μιὰ γυναῖκα ὄμορφη θὰ τὴν θαυμάσω βέβαια, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι θὰ μποροῦσα καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν ὀμορφιά της...

Ἡ Λόλα δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ταράχθηκε ὅμως ὅταν ὁ νέος τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὴ Γενεβιέβη.

—Ἔστω. Ἂς πᾶμε στὸ Λευκὸ Ρόδο... εἶπε μὲ κάποια σκληρότητα στὸ τόνο τῆς φωνῆς της.

—Εἶμαι εὐτυχής, εἶπε αὐτός, ποὺ δὲν ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῶν Δυὸ Ρόδων, γιατὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἤξερα σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ στρατόπεδα νὰ κλίνω.

Ἐπλησίασαν τὴν Γενεβιέβη.

«Ἂς εἶνε, συλλογίσθηκε ἡ Λόλα ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὸν παρατήσω αὐτὸ καὶ θὰ κυττάξω νὰ κατακτήσω τὸ μεσόκοπο ποὺ εἶνε καὶ πλουσιώτερος!»

Ἀλλοίμονο, ὅμως. Ὅταν σὲ λίγο ἐπλησίασε τὶς δυὸ νέες ὁ Ρυσνταὲλ ἡ Λόλα ἀντελήφθη ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἐκύτταζε παρὰ τὴ φίλη της. Κατάλαβε ὅτι ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε νὰ ἐλπίζῃ.

Καὶ προσπάθησε πάλι νὰ γοητεύσῃ τὸν βαρῶνο.

—

Ὅταν τελείωσε ὁ χορός, οἱ δυὸ ἄνδρες βρέθηκαν μόνοι.

—Εἴδατε τὶς δυὸ πιὸ ὄμορφες γυναῖκες τοῦ τόπου, εἶπεν ὁ Ρυσνταὲλ στὸν βαρῶνο Ἀμορύ. Τὸ Ἄσπρο καὶ τὸ Κόκκινο Τριαντάφυλλο.

Καθὼς μιλοῦσε, ἔκοψε ἕνα ἄσπρο τριαντάφυλλο καὶ τὸ ἔβαλε στὴν μπουτουνιέρα του.

Ὁ Σὰρλ Ἀμορὺ χαμογέλασε. Τοῦ φαινόταν ἀστεῖο νὰ βλέπῃ ἕναν ἄνθρωπο ἡλικιωμένο νὰ φέρεται σὰν ἕνας ἐρωτευμένος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως πέρασε ἀπὸ κοντά τους ἡ Γενεβιέβη καὶ χαμογέλασε κυττάζοντάς την.

Ὁ Ἀμορὺ ἔμεινε συλλογισμένος λίγες στιγμές.

—Μοιάζει πραγματικὰ μ' ἕνα Ἄσπρο τριαντάφυλλο, παρθενικὸ καὶ ἁγνό, εἶπε. Τὴν προτιμῶ ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὸ Κόκκινο...

—

Μὲ τὴν πάροδο τῶν μηνῶν ὅμως, ἡ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ νέου ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται.

Ἡ Λόλα ἐσυνέχιζε τὶς προσπάθειές της γιὰ νὰ τὸν γοητεύσῃ. Ἡ Γενεβιέβη πάλι τοῦ ἐφέρετο μὲ ὑπερηφάνεια, μὲ ἀξιοπρέπεια, μὲ ψυχρότητα σχεδόν.

Καὶ ὁ νέος δὲν μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ ψυχρότητα κρυβόταν μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἀγάπη, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ μυστικό της...

Φαντάσθηκε πὼς ἡ νέα τοῦ ἔδειχνε ἀδιαφορία, ἐπειδὴ δὲν ἔνοιωθε τίποτα γι' αὐτὸν κι' ἔτσι ἀποτραβήχθηκε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ κοντά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀφοῦ ξανάζησε ἔτσι μὲ τὴ φαντασία ἡ Γενεβιέβη ὅλη τὴν ἕως τότε ζωή της συλλογίσθηκε πὼς εἶχε φανῆ ἴσως ἀφελής.

Εἶχε ἀποθαρρύνει, πράγματι, τὸν Σὰρλ Ἀμορύ, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ φίλη της ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα.

Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ἔκαμε κατόπιν τὴ σκέψη ὅτι ὁ νέος δὲν θὰ προέβαινε, ἀσφαλῶς, στὴν εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ Ρυσνταὲλ, καὶ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ ποὺ εἶχε πλήξει τὴν οἰκογένειά της. Θὰ τὴν ἀπέφευγε τώρα...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὴν ἐκούρασαν. Καὶ ξαναγύρισε στὸν πατέρα της.

Ὁ Κλίφφενς δὲν εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Ἦταν ὅμως φανερὸ ὅτι δὲν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς ἡ κόρη του θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν ν' ἀποκρούσῃ τὴν πρόταση τοῦ Ρυσνταέλ.

—Τί νὰ σοῦ πῶ ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε ὅταν αὐτὴ τὸν ἐπλησίασε, δὲν φανταζόμουν ὅτι ὁ Ρυσνταὲλ σ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ. Κατάλαβέ το καλὰ ὅτι σοῦ ἀποδεικνύει κατὰ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο τὴν ἀγάπη του.

»Δὲν θὰ σὲ συμβούλευα, βέβαια, ποτὲ νὰ τὸν πάρῃς ἐὰν σοῦ ἦταν ἀντιπαθητικός. Ὀφείλω ὅμως νὰ σοῦ τονίσω ὅτι ἕνα βαθὺ αἴσθημα εἶνε κάτι τὸ ἀνεκτίμητο στὴν ἐποχή μας...

—Ναί, πατέρα... ἀπήντησε σιγὰ ἡ Γενεβιέβη.

Δὲν εἶχε πάρει ἐν τούτοις ἀκόμη τὴν ἀπόφασή της.

Εἶχε τὸ δικαίωμα, ἄραγε, νὰ παντρευθῇ τὸν Ρυσνταὲλ ἀφοῦ ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον μυστικά ; Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαπατήσῃ ἕναν τίμιο ἄνθρωπο ;

—

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνήγγειλαν τὴν Λόλα ντὲ Φερές.

Ἡ Γενεβιέβη ἔσπευσε στὸ γειτονικὸ σαλονάκι γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν φίλη της.

—Ἀγαπητή μου, σὲ χρειάζομαι ! τῆς εἶπε ἡ Λόλα μόλις τὴν ἀντίκρυσε. Μᾶς ἦρθαν κάτι φίλοι ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ ἡ μαμὰ κάνει τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Πρέπει κάτι νὰ ὀργανώσουμε. Κανένα χορό, κανένα κονσέρτο... Ἐστείλαμε μιὰ πρόσκληση στὸν φίλο σας τὸν Ρυσνταὲλ, αὐτὸς ὅμως ἀπήντησε, μ' εὐγένεια εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρυσνταὲλ, ἡ Γενεβιέβη κοκκίνισε.

Ἡ Λόλα τὸ παρετήρησε αὐτό.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε. Ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Ρυσνταὲλ δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι ;

—Ὄχι... ἀπήντησε ἡ Γενεβιέβη.

—Τότε γιατὶ κοκκινίζεις ;... ἐπέμεινε ἀδιάκριτα ἡ Λόλα. Μήπως τὸν εἶδες σήμερα ;

—Ἔκανε μιὰ ἐπίσκεψη στὸν πατέρα μου, σήμερα τὸ πρωΐ. Δὲν μᾶς μίλησε ὅμως γιὰ τὴν πρόσκληση ποὺ τοῦ στείλατε. Ἴσως καὶ νὰ μὴ τὴν εἶχε λάβῃ ἀκόμη...

Καὶ, γιὰ ν' ἀλλάξῃ, κουβέντα, ἐπρόσθεσε ;

— Θᾶχετε πολλοὺς καλεσμένους ;

—Ναί... Ἔτσι ἐλπίζω, τουλάχιστον. Πρῶτα - πρῶτα θὰ ἔλθῃ ὁ βαρῶνος Ἀμορύ, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο γιὰ μένα, γιατὶ καμμιὰ συγκέντρωσις δὲν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐὰν λείπῃ αὐτός

—Ὅπως καὶ σὲ μένα... συλλογίσθηκε ἡ Γενεβιέβη.

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτα. Δὲν ἤθελε ἡ φίλη της νὰ ὑποψιασθῇ τὸ παραμικρό.

Ἡ Λόλα, ὡστόσο, τὴν κύτταζε προσεκτικὰ στὰ μάτια, προσπαθώντας νὰ μαντεύσῃ τοὺς κρυφοὺς συλλογισμούς της.

«Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ρυσνταὲλ τὴν ἐζήτησε εἰς γάμον σήμερα, σκέφθηκε. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως, γιατὶ ἔτσι, ὅταν παύσῃ αὐτὴ νὰ βρίσκεται στὸν δρόμο μου, θὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτερο νὰ κατακτήσω τὸν Ἀμορύ».

—Θὰ σὲ πάρω μαζί μου ! εἶπε δυνατά. Ἡ μαμὰ σὲ παρακαλεῖ νὰ μᾶς κάνῃς τὴν τιμὴ νὰ μείνῃς μαζί μας ὡς αὔριο. Δὲν μπορεῖς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴ διασκέδασή μας.

— Παππού, ξέρεις, στὴ γιορτή σου θὰ σοῦ προσφέρω μιὰ ὡραία πίπα ἀπὸ πορσελάνη.

— Μὰ ἔχω παιδί μου...

— Ὄχι, γιατὶ τὴν ἔριξα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο...

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

»Σοῦ δίνω διορία μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃς τὴ βαλίτσα σου. Κατόπιν, θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω.

Ἡ Γενεβιέβη ἔμεινε διστακτικὴ λίγες στιγμές.

Δὲν ἦταν, βέβαια, σωστὸ ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα της μόνο ὕστερ' ἀπὸ ὅσα εἶχαν διαδραματισθῆ πρὸ ὀλίγου.

Ἡ εὐκαιρία ὅμως ποὺ τῆς παρουσιαζόταν νὰ δῇ τὸν Σὰρλ Ἀμορὺ πρὶν δώσῃ τὴν ἀπάντησή της στὸν Ρυσνταὲλ τῆς φαινόταν σὰν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοια τῆς τύχης. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν περιφρονήσῃ.

Θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀντιληφθῇ ἂν ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἂν ἐπείθετο γιὰ τὸ ἐναντίον θὰ ὑπέκυπτε βαρὰ λέα στὴ μοίρα της καὶ θὰ παντρευόταν τὸν Ρυσνταέλ.

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε ὅμως νὰ φανῇ ψύχραιμη, ἡ ἀγωνία της ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό της. Καὶ ἡ ἀντίζηλός της τὸ παρετήρησε αὐτό.

—Μὰ τί συμβαίνει ; τὴν ρώτησε. Κάτι μοῦ κρύβεις...

—Δὲν σοῦ κρύβω τίποτε. Καὶ οὔτε συμβαίνει τίποτα.

—Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου σου σὲ διαψεύδει. Θᾶκανες καλύτερα ἀγαπητή μου, νὰ μοῦ ἄνοιγες τὴν καρδιά σου. Ξέρεις καλὰ ὅτι θὰ καταλήξῃ νὰ τὰ μάθω ὅλα...

—Προσπάθησε, τότε, νὰ τὰ μάθῃς, Πρὸς τὸ παρόν, πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα μου ὅτι θὰ... μὲ ἀπαγάγῃς καὶ νὰ ἑτοιμάσω τὴ βαλίτσα μου.

—

Γιὰ τὴν ὑπάτη αὐτὴ προσπάθεια, ποὺ θὰ κατέβαλε γιὰ τὴν εὐτυχία της ἡ Γενεβιέβη φόρεσε μιὰ ὑπέροχη λευκὴ τουαλέττα, κι' ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ, δῶρο τῆς μητέρας της.

—Εἶνε φανερό, σκέφθηκε ἡ Λόλα ὅταν τὴν εἶδε, ὅτι ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ μὲ ἐπισκιάσῃ. Εἶνε ὀμορφότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

»Ποιὸν ὅμως, ἄραγε, νὰ θέλῃ νὰ κατακτήσῃ ; ἀναρωτήθηκε. Ὄχι βέβαια, τὸν Ρυσνταὲλ, ἀφοῦ ξέρει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἀπόψε... Ποιὸν ἄλλον, λοιπόν, παρὰ τὸν Σὰρλ Ἀμορύ. Νὰ δοῦμε ὅμως... τί λέω κι' ἐγώ, σ' ὅλ' αὐτά.

—Γενεβιέβη ! εἶπε δυνατά. Ἔβαλες τὸ ὡραιότερο φόρεμά σου, κι' ὅμως ὁ λόρδος Ρυσνταὲλ δὲν θὰ φανῇ!

Ἡ Γενεβιέβη, ὅμως, φυλαγόταν τώρα καλὰ καὶ φρόντισε νὰ μὴ προδοθῇ.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τοὺς Λευκοὺς Βράχους ἕως τὸ σπίτι τῆς φίλης της δὲν ἔβγαλε μιλιά.

Ἡ Λόλα, ἀπεναντίας, μιλοῦσε ὁλοένα φωναχτὰ καὶ μὲ γέλια.

Διηγεῖτο διάφορα πικάντικα ἀνέκδοτα ποὺ εἶχαν συμβῆ κατὰ τὴν ἄφιξη τῶν καλεσμένων της.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Στὸ περιδώριο τῆς ἱστορίας

Ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος ἔρως ἑνὸς συγγραφέως Δὸν Ζουὰν

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου συγγραφέως Νικολὰ Ρεστίφ ντὲ λὰ Μπρετόν, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν προπερασμένον αἰῶνα. Καὶ ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγνώρισε στὴν ἐποχή του τὴν ἴδια δόξα, ποὺ εἶχε γνωρίσει κι' ὁ Βολταῖρος. Ὑπὸ ἔποψιν παραγωγῆς, ὑπῆρξε κατὰ πολὺ γονιμώτερος ἀπὸ τὸν Δουμᾶ πατέρα καὶ τὸν Ὀνορὲ ντέ Μπαλζάκ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυθιστορημάτων ποὺ ἔγραψε ὑπερβαίνει τὰ τριακόσια. Καὶ ὁ Γκαῖτε, ὁ μέγας Γκαῖτε, δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἀποκαλέση ὡς τὸν μεγαλύτερο Γάλλο συγγραφέα ὅλων τῶν αἰώνων!

Τί ἔγιναν τὰ βιβλία τοῦ Ρεστίφ; Καὶ γιατὶ λησμονήθηκε τόσο εὔκολα, ὥστε νὰ μὴ τὸν ξέρουν σήμερα, παρὰ μόνον οἱ ποντικοὶ τῶν βιβλιοθηκῶν; Ἄγνωστον. Οἱ τριακόσιοι τόμοι τῶν ἔργων του εἶναι σκεπασμένοι μὲ παχὺ στρῶμα σκόνης καὶ ἡ ζωή του, ἡ τόσο ἐνδιαφέρουσα σ' ἐρωτικὲς περιπέτειες ζωή του, παραμένει τελείως ἄγνωστη.

—

Ὁ Νικολὰ Ρεστίφ γεννήθηκε στὶς 23 Ὀκτωβρίου 1734 στὸ γραφικὸ χωριὸ τοῦ Σασύ, κοντὰ στὸ Ὠξέρ, σὲ μιὰ βίλλα τῆς μητέρας του, τὴ «Βίλλα Μπρετόν» ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ δανείσθηκε ἀργότερα τὸ φιλολογικό του ψευδώνυμο. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ἦταν παπᾶς. Ὁ Ρεστίφ, ὅμως, δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση πρὸς τὸ ἱερατικὸ ἐπάγγελμα κι' ἀπὸ μικρὸς ἄρχισε τὶς μπερμπαντιές. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δέκα τέσσερα χρόνια του καὶ ἡ καρδιά του ξεχύλιζε ἀπὸ αἰσθηματικότητα. Μόλις ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα, ἐνλώμιαζε, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἕνα παράξενο ἡδονικὸ ρῖγος καὶ πνιγόταν ἀπὸ τοὺς στεναγμούς!

Αὐτὸς ἦταν ὁ Νικολὰ Ρεστίφ, ὅταν τὸ Πάσχα τοῦ 1748, εἶδε στὴν ἐκκλησία μιὰ κοπέλλα, ποὺ μὲ τὴν παρουσία της ἔσβυνε ὅλες τὶς ἄλλες. Ψηλή, ὡραία, κομψοντυμένη, ἁπλῆ στοὺς τρόπους καὶ μὲ βλέμμα παρθενικό, πλησίασε στὸν ἱερέα, γιὰ νὰ μεταλάβη. «Μάλις τὴν εἶδα, ἔλεγε ἀργότερα ὁ Ρεστίφ, τετέλεσται! Ἤμουν σκλάβος της!»

Ἀπὸ ἕνα φίλο του, ἔμαθα τ' ὄνομά της: Ζαννέτ Ρουσσώ, δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, κόρη ἑνὸς συμβολαιογράφου. Κι' ἀμέσως ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἄρχισε νὰ τριγυρίζη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὡραίας του.

Ἀλλοίμονο! Ἡ δειλία τοῦ Ρεστίφ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ τολμᾶ νὰ ἐξωτερικεύση τὸ αἴσθημά του πρὸς τὴν ὄμορφη κόρη. Μόλις τὴ βλέπει, σπεύδει νὰ ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, τρέχει ὕστερα στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ φιλάει τὸ μάρμαρο ποὺ πάτησαν τὰ γοβάκια της.

Μιὰ μέρα, ὁ ἀδελφός του τὸν ἔστειλε στὸ σπίτι τῆς Ζαννέτ Ρουσσώ, γιὰ νὰ ζητήση κάτι ἀπὸ τὸν πατέρα της. Μόλις, ὅμως, ἡ Ζαννέτ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὁ ἐρωτευμένος νέος ἔπεσε λιπόψυχος, χωρὶς νὰ προφέρη λέξη.

Στὸ τέλος, ὁ Ρεστίφ ἀποφασίζει νὰ τῆς γράψη. Ἀλλὰ μόλις τελειώνει τὸ γράμμα, τὸ σκίζει, μὴν ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ τὸ στείλη στὴν ἀναπημένη του.

Καὶ μιὰ μέρα, «τὴν πιὸ ἀξιομνημόνευτη μέρα τῆς ζωῆς μου», ὅπως ἔλεγε ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, ὁ Νικολὰ, εἶδε τὴ Ζαννέτ νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι του.

— Καλημέρα σας, κύριε, τοῦ εἶπε ἡ κόρη. Ὁ ἀδελφός σας εἶναι μέσα;

— Ὄχι, δεσποινίς, ψιθύρισε ὁ Ρεστίφ, μὲ φωνὴ σβυσμένη.

Οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Ρεστίφ στὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του. Γιατί, λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ ἀδελφός του τὸν εἶδε νὰ φιλάη ἕνα γοβάκι τῆς Ζαννέτ, ποὺ τῆς τῶχε κλέψει μιὰ νύχτα, μπαίνοντας κρυφὰ στὸ σπίτι της! Ἔξω φρενῶν ὁ παπᾶς γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἁρπάζει ἕνα βούρδουλα, τὸν σπάζει στὸ ξύλο καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν στέλνει στὸ Ὠξέρ, γιὰ νὰ μάθη τυπογράφος, κοντὰ σ' ἕνα συγγενή του, ὀνόματι Φουρνιέ.

"Ενα πορτραίτο τοῦ Ρεστίφ ἀπὸ τὸν Μπενέ.

Ἀλλὰ στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Φουρνιὲ τυπώνουν μυθιστορήματα. Ἡ φαντασία τοῦ ἐρωτευμένου ἐφήβου ἐξάπτεται. Ἀρχίζει νὰ γράφη ποιήματα καὶ ἕνα μάλιστα τὸ καλλίτερό του τὸ στέλνει στὴν Ζαννὲτ Ρουσσώ. «Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὸ ποίημα αὐτὸ θὰ κατακτήσω τὴν καρδιά της», γράφει στὸ ἡμερολόγιό του.

Τὴν κατέκτησε τὴν ποθητὴ αὐτὴ καρδιά; Ὅταν μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ὁ Ρεστίφ ἐπέστρεψε στὸ χωριό του, γιὰ νὰ δῆ τί ἐντύπωση εἶχε κάνει ἡ ἔμμετρη ἐξομολόγησίς του, τὰ πρῶτα πρόσωπα ποὺ συνήντησε, ἦταν ἡ Ζαννέτ μὲ τοὺς γονεῖς της. Μόλις εἶδε τὸν ποιητή, ἡ ὀμορφη κόρη ὠχρίασε καὶ τοὔριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο τρυφερότητα. «Μ' ἀγαπάει!» ἐκραύγασε ὁ Νικολὰ κι' ἔτρεξε γιὰ ν' ἀγκαλιάση τὴ Ζαννέτ. Μ' ἕνα γερὸ χαστοῦκι, ὅμως, ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας τὸν ἔπλωσε χάμω καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ποδοπατῆ μὲ μανία. Ὅταν κάποτε ὁ Ρεστίφ μπόρεσε νὰ ξανασηκωθῆ, τώβαλε στὰ πόδια, κι' ἐξηφανίσθη, γιὰ νὰ μὴ συλληφθῆ ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὸν ἔστελνε στὴ φυλακή.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Ρεστίφ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ξαναδῆ τὴ Ζαννέτ. Μ' ὅλες, ὅμως, ποὺ θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, αὐτὸς μόνον τὴ Ζαννέτ ἀγαπάει. Καὶ ὅταν, στὰ ἑξήντα του χρόνια, μαθαίνει ὅτι ἡ κόρη τοῦ συμβολαιογράφου ἔμεινε ἀνύπαντρη, ἀποφασίζει νὰ τὴν παντρευθῆ. Δὲν τὸ κατορθώνει, ὅμως, γιατὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κόρη τῶν παιδικῶν ὀνείρων του πεθαίνει...

—

Τριάντα χρόνια ἀργότερα...

Ὁ Νικολὰ Ρεστίφ ζῆ στὸ Παρίσι καὶ ἀρχίζει νὰ γίνεται διάσημος ὡς συγγραφεύς. Ἡ ζωή του εἶναι πολὺ ἐκκεντρική. Τυλιγμένος σ' ἕναν εὐρύχωρο μανδύα καὶ μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του κατεβασμένο μέχρι τὰ μάτια, δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του, παρὰ μόνον τὴ νύχτα, γιὰ νὰ κάνη πολύωρους μονήρεις περιπάτους. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν νυκτερινῶν αὐτῶν περιπάτων, ὁ νοῦς του τρέχει σ' ὅλες ἐκεῖνες ποὺ ἔγιναν ἐρωμένες του. Στὴν ὄμορφη καὶ τρυφερὴ κυρία Φουρνιέ, τὴ γυναῖκα τοῦ τυπογράφου τοῦ Ὠξέρ ποὺ πέθανε ἀπὸ τύψεις γιὰ τὸ ἁμάρτημά της, στὴν καστανὴ Μαντελὲν Μπρόν, ποὺ πέθανε τὴν παραμονὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν παντρευθῆ, στὴ μικρὴ Ζεφὲρ, μιὰ κοκοτίτσα τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ εἶχε τὶς ὁμορφότερες γάμπες τοῦ κόσμου καὶ τόσες ἄλλες.

Ἕνα βράδυ, ὁ Ρεστίφ παρασύρεται ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ φέγγει ἀκόμα στὸ παράθυρο τῆς κυρίας Μονκλαίρ, μοδίστρας τῆς Ντὺ Μπαρρού. Περίεργος, ὁ γέρος ποιητὴς πλησιάζει καὶ κολλάει τὸ μάτι του στὶς γρίλλιες τοῦ παραθυριοῦ. Ἀνατριχιάζει. Γύρω ἀπὸ τὴν κυρία Μονκλαίρ ἐργάζονται ὀχτὼ μικρὲς ἐργάτριες «ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ξεχωρίζει μιὰ καστανὴ μὲ μαῦρα μάτια, ἴδια κι' ἀπαράλλακτη σὰν τὴ Ζαννέτ Ρουσσώ».

Κυριευμένος ἀπὸ ἐξαφνιὸν ἔρωτα, ὁ Ρεστίφ ἀρχίζει ἕνα τραγοῦδι. Τὴν ἴδια ὅμως, στιγμὴ ἀνοίγει ἀπὸ πάνω ἕνα παράθυρο κι' ὁ ποιητὴς γίνεται μούσκεμμα ἀπὸ τὸ περιεχόμενο ἑνὸς ἀκατονόμαστου δοχείου. Ἀδιάφορον. Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἐπιστρέφει ἔξω ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο καὶ ρίχνει ἀπὸ τὶς γρίλλιες ἕνα γράμμα «γιὰ τὴν καστανομαλλοῦσα μὲ τὸ πράσινο φόρεμα». Ἡ καστανομαλλοῦσα, ὅμως, εἶνε ἀρραβωνιασμένη. Κι' ὅταν ὁ Ρεστίφ πηγαίνει στὸ μέρος ὅπου ἔχει δώσει ραντεβοῦ τῆς ἀγαπημένης του βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα νεαρόν, ποὺ τὸν ἀρχίζει ἀλύπητα στὶς μπαστουνιές.

Τὸ μάθημα εἶναι πολὺ σκληρὸ γιὰ τὸν γέρο ποιητή. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἔτρεξε νὰ βρῆ σ' ἄλλο γυναικεῖο πρόσωπο τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ζαννέτ Ρουσσώ...

Πέθανε βαθύγηρος. Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως, χρόνια τῆς ζωῆς του, ἡ ἐρωτομανία του εἶνε σταματήσει κάποτὲ πιὰ δὲν ἐπεχείρησε νὰ πειράξη γυναῖκα. «Γνώρισα τετρακόσιες, ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του. Δὲν εἶναι ἀρκετές;»

ΛΟΥΙ ΖΕΡΕΝ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Πρέπει νὰ ξέρετε

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Κομψὴ ἐμφάνισις καὶ καλὴ συμπεριφορὰ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ ξέρετε, κυρίες μου, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ φορᾶτε ἀκριβὰ μοντέλα καὶ σπάνια μπιζοῦ γιὰ νὰ λέγεσθε κομψὲς καὶ νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς θαυμάζουν. Πρέπει νὰ ξέρετε καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐμφανίζεσθε. Τὸ ἤμισυ τῆς κομψότητος, τῆς γοητείας καὶ τῆς ὁμορφιᾶς ὀφείλεται στὸν τρόπο αὐτόν. Ξέρετε νὰ ντυθῆτε; Ξέρετε νὰ βαδίσετε; Ξέρετε νὰ καθήσετε σὲ μιὰ καρέκλα, νὰ μπῆτε σ' ἕνα ταξί, νὰ παρακολουθήσετε ἕνα θέαμα, νὰ σερβίρετε ἕνα τσάϊ, νὰ χαμογελάσετε; Ἂν τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά, τότε εἶσθε κυρία μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, ἔστω καὶ ἂν φορᾶτε τσίτινα φουστάνια καὶ ψεύτικα κοσμήματα. Ὅπως βλέπετε, εἶνε πρὸ πάντος ζήτημα καλῆς συμπεριφορᾶς.

Ἡ κακὴ στάσις καὶ τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπο δίνουν τὴν ἐντύπωση ἄρρωστου ἢ ἀπεριποίητου προσώπου. Μιὰ κυρία ποὺ ἐμφανίζεται κατσουφιασμένη, βαμμένη πρόχειρα, χτενισμένη ἀπρόσεκτα, δίνει τὴν ἐντύπωση πρόστυχης, κατώτερης, ἀνοικοκύρευτης γυναίκας. Μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ὕφος, καταστρέφει καὶ τὴ γοητεία τοῦ προσώπου της καὶ τὸ σὶκ τῆς τουαλέττας της.

Τὸ ἴδιο ποὺ λέμε γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἐπεκτείνεται καὶ στὶς χειρονομίες, στὶς στάσεις, στὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας, σ' ὅλες τέλος πάντων τὶς ἐκδηλώσεις.

Παίρνετε ἀπὸ τὴ μοδίστρα σας ἕνα ὡραῖο, κομψὸ ταγεράκι, ραμμένο ἐπάνω σας μὲ ξεχωριστὴ φροντίδα καὶ προσοχή, ποὺ ὅποια τὸ δῆ θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζήλεια της. Συμπληρώνετε τὸ ντύσιμό σας μ' ἕνα καλοδιαλεγμένο καπελλάκι, μὲ ὡραῖα γοβάκια, μὲ γουστόζικα ἀξεσουὰρ. Κι' εἶσθε μιὰ σωστὴ παριζιάνα. Λοιπόν: Λιγάκι νὰ «στραβοτιμονιάσετε», λιγάκι νὰ μὴ προσέξετε, τετέλεσται: Τὸ σὶκ καὶ ἡ γοητεία σας πηγαίνουν περίπατο. Ἕνα τιποτένιο πραγματάκι, μιὰ τόση δὰ μικρολεπτομέρεια, εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν καὶ ταγιεράκι καὶ καπέλλο καὶ ἀξεσουὰρ καὶ τὰ πάντα. Φαντασθῆτε τὸ καπέλλο σας φορεμένο λίγο στραβά, πρὸς τὰ μπρός, πρὸς τὰ πλάγια ἢ πρὸς τὰ πίσω, ἢ τὸ κομπιναιζόν σας πιὸ μακρὺ ἀπὸ τὴ φούστα, ἢ τὴ φούστα σας στραβοφορεμένη ἢ τὸ γοβάκι σας λασπωμένο. Καταστραφήκατε. Ὄχι μόνον δὲν θᾶσθε πιὰ κομψή, ἀλλὰ θὰ καταντήσετε ἀξιογέλαστη!

●

Γιὰ νᾶσθε πάντοτε ἐν τάξει καὶ νὰ σκορπᾶτε γύρω σας γοητεία, πρέπει νὰ παρακολουθῆτε διαρκῶς τὸ ντύσιμό σας καὶ γενικὰ τὴν ἐμφάνισή σας. Τὰ φορέματά σας δὲν πρέπει νᾶνε λεκιασμένα, ἀσιδέρωτα, ἢ ἀβούρτσιστα. Τὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν σας νὰ μὴν εἶνε στραβοπατημένα ἢ ξεφλουδισμένα. Οἱ κάλτσες σας νὰ μὴν εἶνε τεντωμένες λοξά. Τὰ γίντια σας νὰ μὴν εἶνε λερωμένα. Διαφορετικά...

Ἂς ἔλθουμε τώρα στοὺς τρόπους, στὶς κινήσεις, στὴν ὁμιλία.

Βλέπετε π. χ. σ' ἕνα φίλμ μιὰ μοιραία γυναῖκα, ποὺ γιὰ λόγους ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ὁ ρόλος, ξαπλώνεται πάνω στὰ τραπέζια, περπατάει ρέμπελα, ξεκουμπώνει τὴ βέστα της καὶ ρίχνει τὸ καπέλλο της στραβά. Μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ τὴν μιμηθῆτε. Δὲν πρόκειται οὔτε μοιραία γυναῖκα νὰ γίνετε οὔτε κομψή. Θὰ γίνετε ἁπλῶς γελοία.

Ἡ βεντέττα ποὺ ἐμφανίζεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἔχει τὸν λόγο της. Θέλει νὰ ὑπογραμμίση τὸν χαρακτῆρα τῆς ἡρωΐδος ποὺ ἐνσαρκώνει. Σεῖς, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ τὴ μιμῆσθε, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε στὴν καθημερινή, τὴν ἥσυχη, τὴν ἁγνὴ ζωή σας, τὶς ἀρρωστημένες καὶ ξετσίπωτες αὐτὲς πόζες καὶ ἐκφράσεις. Μιὰ παριζιάνα ἢ μιὰ ἀθηναία ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της, διατηρεῖ τὸν τῦπο της, καὶ δὲν γίνεται βάμπ κακῆς ποιότητος ἢ μοιραία γυναῖκα τῆς κακῆς ὥρας...

●

Ὡρισμένες γυναῖκες πέφτουν σὲ ἄλλου εἴδους ἀκρότητες, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ τὸν κακοχαρακτηρισμό τους. Ἐπεσκέφθην πρὸ ἡμερῶν μιὰ κυρία πολὺ καθως πρέπει, πολὺ τίμια, σύζυγον ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου ποὺ διεκρίθη τὸ περασμένο καλοκαῖρι σὲ μιὰ πλάζ, γιὰ τὸ ὡραῖο σῶμα της, τὸ κομψὸ μαγιώ της καὶ τὴν ἄψογη στάση της. Λοιπόν: Ἡ κατὰ τὰ ἄλλα ἀψεγάδιαστη αὐτὴ κυρία εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευση νὰ μὲ δεχθῆ μὲ τὸ μαγιὸ τοῦ μπάνιου της. Ἐπειδὴ ἔκανε τὸ καλοκαῖρι ἐντύπωση μὲ αὐτὴ τὴν ἐμφάνιση, ἐπιμένει νὰ ἐμφανίζεται ἔτσι καὶ τώρα ποὺ χειμώνιασε. Τὴν εἶδα, λοιπόν, νὰ ξαπλώνεται μὲ νωχέλεια στὸ ντιβάνι, ὅπως θὰ ξάπλωνε στὴν ἄμμουδιὰ καὶ νὰ πίνῃ τὴ λεμονάδα της, ὅπως θὰ τὴν ἔπινε καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα τῆς πλάζ. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἐντύπωση ποὺ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη αὐτή; Ἀηδίασα! Μάλιστα, κυρίες μου, ἀηδίασα, ἐγὼ ποὺ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἔβλεπα τὴν ἴδια κυρία στὴν πλάζ καὶ δὲν τὴ χόρταινα!

Ἡ κυρία αὐτή, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶνε ἀφελής, ἐξακολουθεῖ νὰ παίρνῃ τολμηρὲς πόζες ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται μέσα σὲ κλειστὸ χῶρο. Λησμονεῖ ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς πλάζ κι' ἄλλη ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ καλοκαῖρι στὴν πλάζ ἕνα θέαμα «σπορτίφ» καὶ φυσικό, καταντάει μέσα στὸν κλειστὸ χῶρο σκανδαλιστικὸ καὶ ἀδιάντροπο. Τὸ μαγιὸ τοῦ μπάνιου καὶ οἱ γυμνὲς γάμπες δὲν ἔχουν τὴ θέση τους παρὰ μόνον στὴν ἀμμουδιὰ καὶ στὸν ἀφρὸ τῆς θαλάσσης. Στὸ σπίτι, μὴν ἀφήνετε τὶς φιλενάδες σας ἢ τοὺς σπιτικούς σας νὰ σᾶς βλέπουν σὲ τέτοιες πόζες. Θὰ γάσουν κάθε ἰδέα γιὰ σᾶς καὶ θὰ βάλουν ποιὸς ξέρει τί μὲ τὸ νοῦ τους.

●

Κι' ἕνα ἄλλο ἐπίσης πρέπει νὰ προσέχετε, κυρίες μου. Νὰ μὴν ἔχετε ποτὲ ὕφος ἀρρωστημένο, κουρασμένο ἢ δειλό.

Ἂν εἶσθε δειλὲς, ἀναγκάσετε τὸν ἑαυτό σας νὰ γίνῃ πρόσχαρος. Συνδεθῆτε μὲ εὔθυμες φιλενάδες.

Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ξέρετε πῶς θὰ ἐμφανίζεσθε. Διαφορετικά, ἂς σᾶς λείπουν τὰ... λοῦσα!

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

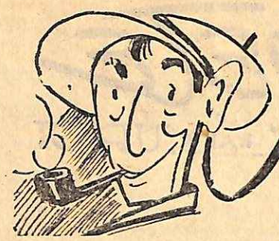

Μενέλαος Πανταχουπαρών

Ἕνα εὐθυμογραφικὸ ἀνάγνωσμα

ΚΑΤ' ἀρχὴν ὁ Μενέλαος, δὲν ἔδωσε σημασία.

—Ὤχ, ἀδερφέ! Τὶς κατσαρίδες τώρα θὰ προσέχουμε; Ἕνα παληόπραμμα ἐκεῖδὰ ποὺ γύριζε στοὺς δρόμους σὰν τὴν ἄδικη κατάρα; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!

Ἡ κατσαρίδα, ὡστόσο, τὸ «παληόπραμμα ποὺ γύριζε στοὺς δρόμους σὰν τὴν ἄδικη κατάρα», τὸν παρακολουθοῦσε τώρα καὶ πολλὴ ὥρα. Ἐμπρὸς ὁ Μενέλαος, ἐμπρὸς ἡ κατσαρίδα. Δεξιὰ ὁ Μενέλαος, δεξιὰ ἡ κατσαρίδα. Πίσω ὁ Μενέλαος, πίσω ἡ κατσαρίδα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ κατάστασις ἔφθασε κάποτε στὸ ἀπροχώρητο. Καὶ ὁ Πανταχουπαρὼν ἀπεφάσισε νὰ ἐπέμβῃ κατὰ τρόπον παταγώδη. (Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς θὰ ἦταν ντροπή του νὰ δεχθῇ νὰ ὑποστῇ μείωσιν ἀπὸ ἕνα τόσον ἀνάξιον λόγου τροχοφόρον)' Σκέφθηκε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸν τὸν παταγώδη τρόπον καὶ τελικῶς τὸν βρῆκε. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο καὶ στάθηκε ἐμπρὸς στὸ ἐχθρικὸ μεταφορικὸ μέσο.

Φρενάρισε ἡ κατσαρίδα καὶ σταμάτησε ἐπίσης.

—Ἰδού ἡ ἀπόδειξις!, διελογίσθη ὁ Μενέλαος. Ἂν τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ δὲν μὲ παρακολουθοῦσε δὲν θὰ σταματοῦσε τώρα ἐδῶ. Γιὰ νὰ σταματήσῃ σημαίνει... Ἀλλὰ στάσου νὰ δοῦμε πρῶτα ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κύριος...

Ὁ κύριος ἦταν ὁ ὁδηγὸς τῆς κατσαρίδας. Ἕξαλλος ὁ ἄνθρωπος, εἶχε σηκωθῆ, καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸ «ἀμάξι» του, ἐν εἴδει ὑποβρυχιακοῦ περισκοπίου, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε.

—Δὲ φεύγεις ἀπὸ τὴ μέση, φίλε;

Ὁ Μενέλαος τράβηξε δυὸ ρουφηξιὲς ἀπὸ τὴν πίπα του καὶ δὲν ἀπήντησε. Περιωρίσθη στὸ νὰ κυττάζῃ περιφρονητικῶς τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος, ἐν τῷ μεταξύ, ἄρχισε νὰ φουντώνῃ περισσότερο.

—Δὲν ἀκοῦς, ρέ;

Λέει ὁ Μενέλαος.

—Φύγε ἀπὸ τὴ μέση, ρέ!

Τσιουδιὰ ὁ Μενέλαος.

—Ἀϊ στὴν πάντα, ρέεέέ!

Μὲ σοβαρότητα, μὲ ἀξιοπρέπεια, μὲ εὐγένεια, ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρών, ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν:

—Χωρὶς «ρέ», παρακαλῶ!

—Τί εἶπες, ρὲ κονιόρδο;

—Σᾶς παρακαλῶ...

—Ρέ, ξεκουμπήσου, ρέ!

—Ντροπή σας, κύριε! Δὲν μιλοῦν ἔτσι. Τί τὸ παράσατε ἐπὶ τέλους; Πῶς; Μὲ θίγετε, ἐπὶ τέλους!

—Βοὲ ἄμε στὸ διάολο πρωΐ-πρωΐ...

—Σᾶς παρακαλῶ...

—Φύγε ἀπὸ τὴ μέση, βρὲ ἠλίθιε, μὴν κατεβῶ κάτω καὶ σὲ κάνω ὀχτακόσες ὀκάδες!

—Σᾶς παρακαλῶ, εἶπα!

—Τί μὲ παρακαλεῖς, βρὲ ἠλίθιε; Ἄντε νὰ χαθῆς, γαϊδουρι! Φύγε, μωρέ, μὴ σὲ σκοτώσω κι' εἶμαι οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος!

Ἐπὶ τέλους! Τὰ μάτια τοῦ Μενέλαου ὄστραψαν ἀπὸ χαρά. Εἶχε ἀνακαλύψει τί ἀκριβῶς ἐπεδίωκε ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν κατσαρίδα. Ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ! Βρέ, τὸν ἀλητήριο!

Ἡ περίπτωσις δὲν ἦταν μοναδική. Ἕνα σωρὸ φορὲς στὰ μυθιστορήματα ποὺ διάβαζε, εἶχε συναντήσει παρόμοιες ἀπόπειρες ὁ Μενέλαος. Οἱ κακοποιοὶ μὴ θέλοντας νὰ σκοτώσουν τὸν ντέτεκτιβ μὲ τρόπο ποὺ θὰ προκαλοῦσε ὑπόνοιες στὴν ἀσυνομία, ἔδαζαν ἕναν συμμορίτη νὰ τὸν πατήσῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Ἔτσι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ὑποψιασθῇ, ἐνῷ συγχρόνως ἡ δουλειά τους γινόταν περίφημα.

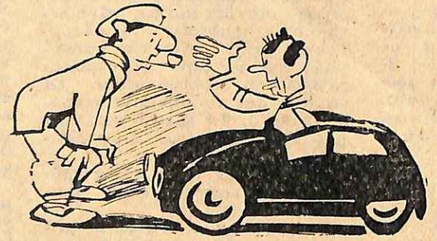

—Δὲ φεύγεις ἀπὸ τὴ μέση φίλε;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δολοφόνος μὲ τὴν κατσαρίδα εἶχε ἀπαυδήσει. Ἐφ' ᾧ καὶ ἔκανε ἀπότομα «ὄπισθεν» μὲ τὴν πρόθεσι νὰ στρίψῃ σ' ἕνα στενὸ καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ἔτσι ἀπὸ τὸν ἠλίθιο ποὺ κάποιος διάολος τὸν ἔριξε μπροστά του. Καὶ τότε ἀκριβῶς συνέβη τὸ δυστύχημα. Καθὼς ἡ κατσαρίδα ὀπισθοχώρησε, κάποιο ἄλλο αὐτοκίνητο, πενταπλάσιο εἰς ὄγκον, τῆς ἐπετέθη πλαγίως, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ στενό.

—Κράπ! Κράπ! Μπάμ!

Καταστροφή! Ἡ κατσαρίδα ἐσταλαπατήθη κατὰ τρόπον φρικῶδη. Ἐπηκολούθησαν φωνές, διαμαρτυρίες, ἀλαλαγμοί. Ἐιδοποιήθη ἡ ἀσυνομία καὶ ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν καί, τέλος πάντων, ἔγιναν ὅλες ἐκεῖνες οἱ διαδικασίες ποὺ ἀκολουθοῦν μοιραίως καὶ πάντοτε τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα.

Ὅλα, ὅμως, αὐτὰ ἄφησαν τὸν Μενέλαο ἀσυγκίνητο.

—Ἔτσι εἶναι!, σκέφθηκε. Ἡ Θεία Πρόνοια τιμωρεῖ τοὺς κακοποιούς. Αὐτὸς ὁ κακοῦργος μοῦ ἐδήλωσε χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν ὅτι ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἰδού, ὅμως, ποὺ ἡ μοῖρα ἐμένα μὲν μὲ διέσωσε, ἐκεῖνον δὲ τὸν ἐσταλάκωσε! Ἐπὶ τέλους! Τὸ δίκαιον θριαμβεύει! Ζήτω! Ζήτω! Ζήτω!...

—

Στὴν ὑπόθεσι τῆς συγκρούσεως ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρὼν ἦταν οὐσιωδέστατος μάρτυς, γιατὶ εἶχε παρακολουθήσει ἀπ' ἀρχῆς τὸ θλιβερὸ συμβάν. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἐκουβάλησαν ἄρον-ἄρον στὸ σῆμα, παρὰ τὶς ἐπίμονες διαμαρτυρίες του.

—Δὲν θέλω, κύριοι, νὰ ἐμφανισθῶ ἐγώ, ὡς μάρτυς. Κωλύομαι λόγῳ τῆς ἰδιότητός μου!

—Τί εἶσαι;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποκαλύψω!

—Γιατί;

—Κωλύομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

—Καλά. Αὐτὰ νὰ τὰ πῇς στὴν κατάθεσί σου.

—Ἀδύνατον!

Καὶ τὰ ἀδύνατα ὅμως, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, γίνονται δυνατὰ ὅταν κανεὶς ἔχει θέλησιν καὶ συγχρόνως τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἐπιβάλῃ. Αὐτὰ τὰ δύο προσόντα φαίνεται τὰ διέθεταν οἱ ἀστυφύλακες. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Πανταχουπαρὼν βρέθηκε, ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, στὸ τμῆμα, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀκριβῶς συνέβη αὐτό.

Εἰσήχθη στὸ γραφεῖον τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐκεῖ ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀνάψῃ τὴν πίπα του γιὰ νὰ καθαρίσῃ λίγο τὸ μυαλό του. Ὁ ἀξιωματικός, κατ' ἀρχήν, ἔμεινε ἐμβρόντητος. Τέλος, συνῆλθε καὶ εἶπε:

—Τὴν πίπα σας, κύριε.

—Παρακαλῶ;

—Τὴν πίπα σας, λέω.

—Τί ἐννοεῖτε;

—Δὲν καπνίζουν ἐδῶ μέσα. Βλέπετε κανέναν ποὺ νὰ καπνίζῃ;

—Βεβαιότατα.

—Ποιόν;

—Τὸν ἑαυτό μου!

—Νὰ εἶστε λιγώτερο ἔξυπνος, ἀγαπητέ. Μ' ἐννοεῖτε;

—Ὄχι.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἄρχισε νὰ δυσανασχετῇ μεγάλως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δέ, ἐγκατέλειψε καὶ μέρος τῆς εὐγενείας του, ἡ ὁποία, ἐν προκειμένῳ, ἀπεδεικνύετο περιττή.

Πανταχουπαρών

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

—Σβύσε τὴν πίπα, μωρέ! Ὤ, διάολε!

—Κύριε ἐλέησον! Τόσο πολὺ σᾶς ἐνώχλησε; Γιὰ ὄνομα Θεοῦ!

—Βρέ, κουβέντα θὰ πιάσουμε;

—Γιατὶ ὄχι; Νωρὶς εἶν' ἀκόμα...

Μέσα μᾶλλον ἄμεσα χρειάστηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἥρωά μας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πίπα του. Κι' ὅταν ἔγινε αὐτό, ἄρχισε ἡ κανονικὴ προανάκρισις.

—Πῶς λέγεσαι;

—Κωλύομαι.

—Τί εἶπες;

—Κωλύομαι.

—Τί θὰ πῇ αὐτό;

—Σοβαρώτατοι λόγοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ διατελῶ ὑπὸ αὐστηρὸν ἰγκόγκνιτο.

—Τί λές, μωρέ;

—Νὰ λείπουν τὰ «μωρέ», παρακαλῶ... Νέα ἄμεσα μέσα ἐφαρμόζονται. Καὶ ὁ ἥρως μας ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Μενέλαος.

—Ἔπίθετο;

—Κωλύομαι.

—Πάλι τὰ ἴδια;

—Πολὺ μὲ στενοχωρεῖτε!

—Ἀπάντησε, μωρέ, σ' αὐτὸ ποὺ σὲ ρωτάω!

—Πανταχουπαρών, ἀλλὰ χωρὶς «μωρέ», παρακαλῶ...

—Ἐτῶν;

—Εἰκοσιτεσσάρων.

—Ἐπάγγελμα;

—Μὲ φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι!

—Μίλα, μωρέ, καὶ μ' ἔσκασες. Τί δουλειὰ κάνεις;

—Δὲ ρωτᾶτε τίποτ' ἄλλο; Ἄστε το αὐτὸ νὰ πάῃ κατὰ διαόλου. Μὴν ἐπιμένετε!

—Μίλα, μωρέέέέ!

—Χωρὶς «μωρέ», παρακαλῶ...

Ἐκ τρίτου ἐφαρμογὴ τῶν ἀμέσων μέσων. Τρίτη ὑποχώρησις.

—Εἰσοδηματίας.

—Αὐτὸ ἤτανε;

—Μάλιστα, αὐτό.

—Καὶ γιατὶ δὲν τόλεγες τόσην ὥρα;

—Ὑπῆρχε λόγος.

—Ποιὸς λόγος;

—Μὰ κουβέντα θὰ πιάσουμε;

Τὸ κατάπιε ὁ δυστυχὴς ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Καταλάβαινε ὁ ἄνθρωπος πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ φθάσῃ σὲ θλιβερὰ ἀποτελέσματα, χάρις στὸ ἀχαρακτήριστο πεῖσμα ἑνὸς ἠλιθίου. Τὸ κατάπιε, λοιπόν, καὶ προσεπάθησε νὰ συνεχίσῃ τὴν προανάκρισιν ἐκ τῶν ἐνόντων.

—Τί ξέρεις ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι;

—Τίποτα.

—Δὲν ἤσουν μπροστά;

—Ἤμουν.

—Καὶ δὲν εἶδες τίποτα;

—Σὰν τί νὰ δῶ;

—Τὴ σύγκρουσι.

—Τὴ σύγκρουσι τὴν εἶδα.

—Πῶς ἔγινε;

—Τί θὰ πῇ αὐτό;

—Δὲν ξέρεις Ἑλληνικά;

—Ξαίρω.

—Ὡραῖα, λοιπόν. Πῶς ἔγινε ἡ σύγκρουσις;

—Τὸ ἕνα αὐτοκίνητο χτύπησε τὸ ἄλλο.

—Σὲ βρίσκω ἐπὶ τέλους! Δόξα σοι ὁ Θεός...

—Δηλαδή;

—Δὲν ἔχει «δηλαδή».

—Ποιὸ αὐτοκίνητο χτύπησε τὸ ἄλλο;

—Δὲ μιλᾶμε καὶ γιὰ τίποτα ἄλλο; Ὤχ, ἀδερφέ! Ζαλίστηκα μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

—Σιωπή!

—Σᾶς παρακαλῶ...

—Πάψε, μωρέ!

—Χωρὶς «μωρέ»...

—Σκάσε, ρέ!

—Νὰ λείπουν αὐτά, παρακαλῶ... Ὁρίστε μας!...

—

Καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι του ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Μενέλαος, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ γιὰ μεγάλα κατορθώματα. Μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀναγνώσματος «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», καὶ αὐτὸ τοῦ εἶχε δώσει νέες δυνάμεις καὶ ἐμπνεύσεις.

Τὰ κόλπα τοῦ ντέτεκτιβ Ντοὺφ Ντοὺφερ, τὰ ὁποῖα περιεγράφοντο στὸ μυθιστόρημα «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», ἦταν πράγματι καταπληκτικά. Ὁ Ντοὺφ, ἦταν ὀπαδὸς τῆς θεωρίας τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ χάρις σ' αὐτὴν ἔκανε θαύματα.

Γιὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς συνενόχους τοῦ «Ἀπτέρου ἀετοῦ», ὁ Ντοὺφερ, ἐπῆρε καὶ ἐξήτασε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ βαρώνου φὸν Ἀλμπεκανβιγκεπλεγκάτεν, στενοῦ συγγενοῦς τῆς κομήσσης ντὲ Μπαλμπάουθ. Τέλος, ἐξήτησε τὰ ἀποτυπώματα 674 ἀκόμη ἀτόμων καὶ ἦταν βέβαιον πὼς θὰ ἔφθανε εἰς αἴσιον ἀποτέλεσμα, ἂν ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε τὴν ἠλιθίαν ἔμπνευσιν νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ συλλάβῃ μόνη της τὸν «Ἀπτερον ἀετὸν» καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας του.

Γεμᾶτος αἰσιοδοξίαν, λοιπόν, ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπηρεασμένος πολὺ ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Ντοὺφ Ντοὺφερ, κατηφόρισε πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Καὶ ξαφνικά, βρέθηκε ἐμπρὸς σ' ἕνα νέο θῦμα του. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μέσα σὲ γάζες, σὲ σημεῖον ὥστε νὰ μὴν φαίνωνται παρὰ μόνο τὰ μάτια του.

—Θέλει νὰ κρυφτῇ ὁ ἀχρεῖος!, συνεπέρανε ἀμέσως ὁ Μενέλαος. Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι πρόκειται περὶ κουκουλοφόρου κακούργου! Μενέλαε Πανταχουπαρών, προσοχή! Φύλακες, γρηγορεῖτε!

Εἶπε μέσα του μιὰ προσευχὴ καὶ ἐδιπλάρωσε τὸ θῦμα:

—Ἀλτ! Τίς εἶ;

Ἔστρεψε ὁ «κουκουλοφόρος» καὶ ἄφησε ὀξύτατον μυκηθμόν:

—Ἐπὶ τέλους!

—Πῶς;!

—Σὲ βρίσκω ἐπὶ τέλους! Δόξα σοι ὁ Θεός! Γκάπ! Μέγας εἶ, Κύριε! Γκούπ! Καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Γκάπ! Γκούπ!...

—

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρὼν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἀφασίαν, ρώτησε τοὺς νοσοκόμους καὶ ἐπληροφορήθη ποιὸς τὸν ὁδήγησε σὲ τέτοια χάλια στὸ νοσοκομεῖο: ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς «κατσαρίδας», τραυματισθεὶς σοβαρῶς εἰς μίαν σύγκρουσιν τοῦ μικροῦ του αὐτοκινήτου μὲ ἕνα ἄλλο μεγαλείτερον...

Δ. Γ.

ΣΤΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

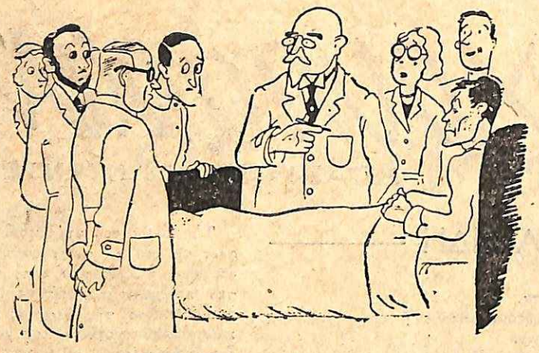

Ὁ καθηγητής.—Ἐδῶ βλέπετε ἕναν ἀσθενῆ πάσχοντα ἀπὸ ρευματικὴν στρέβλωσιν τῶν ὀστῶν. Ἡ ἀριστερὰ κνήμη συνεπτύχθη κατὰ 3 ἑκατοστόμετρα! Ἐσεῖς κ. φοιτητά, τί θὰ κάνατε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση:

Ὁ φοιτητὴς (μὲ ἔμφαση).—Θὰ κούτσαινα κύριε καθηγητά!

Γό πανεπιστήμιον τῆς «Ἑβδομάδος»

Ἡ «Ἑβδομάς», ἐν τῇ προσπαθείᾳ της ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν τῶν ἀναγνωστῶν της, καθιεροῖ ἀπὸ σήμερον στήλην οὐχὶ λαϊκοῦ ἀλλὰ ἀριστοκρατικοῦ Πανεπιστημίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ διαπρεπέστεροι Ἐπιστήμονες θὰ δώσουν σειρὰν μαθημάτων εἰς τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινόν.

1ον

Ἡ τρέλλα διὰ μέσου τῶν αἰώνων

ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΑ
Λογοτέχνου — Σεξολόγου

Ἐὰν ἀναδιφήσωμεν τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ παραφροσύνη μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἡ παραφροσύνη εἶναι νόσημα τὸ ὁποῖον δὲν προοιωνίζεται ἀπὸ οὐδὲν σύμπτωμα Σοῦρχεται, δηλαδή, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένεις, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχει ἑκάστοτε διαφορετικὰς ἐκδηλώσεις, ἀναλόγως, δηλαδή, τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον προσβάλλει.

Διὰ νὰ κατανοήσῃ καλύτερον ὁ ἀναγνώστης τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, θὰ ἀναφέρω ὀλίγα ἐκ τῶν ἀπείρων παραδειγμάτων:

Δύο γνωστοὶ δημοσιογράφοι, τῶν ὁποίων, ὅμως δὲν θὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα διότι τὰ γνωρίζετε ἤδη ὅλοι σας κατόπιν τοῦ πρωτοφανοῦς των κάζου, κατελήφθησαν ὅλως αἰφνιδίως ὑπὸ μανίας καταδιώξεως καὶ ἠθέλησαν νὰ δρέψουν συγγραφικὰς δάφνας γράφοντες μίαν Ἐπιθεώρησιν. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι των ἀνησυχήσαντες, ἐζήτησαν τὰ φῶτα τῶν γνωστοτέρων ψυχιάτρων οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ἀδυναμίαν πρὸ τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς περιπτώσεως. Κατόπιν τούτου οἱ ὡς ἄνω δημοσιογράφοι ἔγραψαν τὴν «Σταχτοπούτα» ἡ ὁποία ἀναβιβασθεῖσα μὲ συγκινητικὴν ἀποτυχίαν ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ βαρέσῃ κατακούτελα ἡ τρέλλα τὸν κ. Α. Μακέδον.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΡΑΔΟΞΑΣ
Λογοτέχνης — Σεξολόγος

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

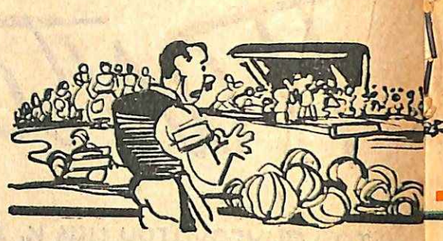

ΛΑΪΚΕΣ ΑΓΟΡΕΣ

Στὶς ἀγορὲς τὶς λαϊκὲς
ὑπάρχει πάντα κίνησις μεγάλη καὶ σπουδα
κι' ἂν θέλῃς, ἀναγνῶστα μου, νὰ πάρῃς ἀν
(ιδέ
κάνε δυὸ βόλτες βιαστικὲς
στὶς ἀγορὲς τὶς λαϊκὲς
γιὰ ν' ἀποκτήσῃς οὕτω πῶς ἰδίας ἐντυπώσ
ὁπότε εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μὲ δικαιώσῃ.

Στὶς λαϊκὲς τὶς ἀγορὲς
τρέχουν μεγάλες καὶ μικρὲς
νὰ κάνουν προμηθείας
Χωρὶς νὰ διατίθενται νὰ δώσουν ἀπ' εὐθείας
στὸ πωλητὴ τὰ χρήματα ποὺ κάνουνε τὰ
(ν
—συνήθεια αἰώνια
ποῦχει καὶ κάποια χάρι—
ἀλλὰ νὰ στήσουν ἐννοοῦν Ἑβραϊῖκο παζάρ
«Τί λὲς καϋμένε... τ' εἶν' αὐτά.
Γιὰ λίγα παληοπράμματα ζητᾶς τόσα
(φτό
Χριστέ μου, μὴ χειρότερα!
ὁ ἄλλος ποὺ ρωτήσαμε μᾶς τάδινε φτη
(ρα!»

Κι' ὁ πονηρὸς ὁ πωλητὴς
δὲν παίρνει τὶς κουβέντες τους ποτὲ τοῖς
(τρητοί
γιατὶ στὸ τέλος ξέρει
πῶς θὰ τὶς καταφέρῃ.
καὶ πῶς τά: «Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές!», «Πολ
(βρὲ Χριστιανέ μου
θὰ πᾶνε κατ' ἀνέμου

Στὶς λαϊκὲς μπορεῖς νὰ δῆς
πολλὲς ὑπάρξεις εὐειδεῖς
ποὺ δίκτυον κραδαίνουσαι μὲ χάρι προχωρ
ἐνῶ παρατηροῦν
ἂν πρὸς αὐτὰς ἡ προσοχὴ τῶν διαβατῶν
(στράφ
πρᾶγμα ποὺ θὰ τοὺς ἄρεσε, ὅπως μαντεύ
(ἤδη
μ' ἂν δοῦν πῶς οἱ ἐλπίδες τους ἐπῆγαν
(στράφ
πηγαίνουν κι' ἐξετάζουνε τῆς λαϊκῆς τὰ εἴδ

Στὶς λαϊκὲς μπορεῖς νὰ δῆς
καὶ νεαροὺς ἐρωτιδεῖς
ἀργὰ νὰ περιφέρωνται μὲ σύνεση καὶ τάξη
μήπως τυχὸν βρεθῆ καμμιὰ καὶ τοὺς γλυκοτ-
(τάξη...

Κι' ἀπὸ συνήθεια κακή,
ποῦχουν καλὰ καὶ σώνει,
τὴν ἀγορὰ τὴν λαϊκὴ
τὴν ἐκλαμβάνουν προφανῶς γιὰ κοσμικὸ σα-
(λόνι!...

Στὶς λαϊκὲς πιὸ τακτικὰ
βλέπεις ἀφρᾶτα δουλικὰ
ποὺ πάντ' ἀπὸ τὴν ὥρα τους λίγες στιγμὲς θὰ
(κλέψουν
νὰ δοῦν τὶς φιλενάδες τους καὶ νὰ κουτσομπο.
(λέψουν...

Στὶς λαϊκὲς μορεῖς νὰ δῆς
κάτι κυρίους ἀναιδεῖς
ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος
εἶναι κριτὴς ἀδέκαστος
τῆς γυναικείας κνήμης.
ἂν ναὶ τὴν κνήμην, φυσικά, τὴν ξέρουν—φεῦ!
(—ἐκ φήμης...
αὐτοί, λοιπόν, οἱ κύριοι καθήμενοι στὴν ἄκρ
(των
ἀναστενάζουν τοῦ κακοῦ
στὴ θέα κάθε δουλικοῦ
καὶ τὸ περιεργάζονται μὲ τρόπον ἀδιάκρι-
(τον!...

Ἀλλ' ἐν γραμμαῖς πιο γενικαῖς
στὶς ἀγορὲς τὶς λαϊκὲς
πολλὰ κι' ὡραῖα γίνονται ἀξίζει δὲ ὁ κόπος
γιὰ νὰ τ' ἀντιληφθῆς σαφῶς, νὰ πᾶς αὐτοπρο-
(σώπως...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΖΩΑ!

Ἡ κυρία, μέλος τῆς Ἑταιρίας τῶν Ζώων, θέλει νὰ χαϊδέψῃ τὸ ξένο σκυλλάκι.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

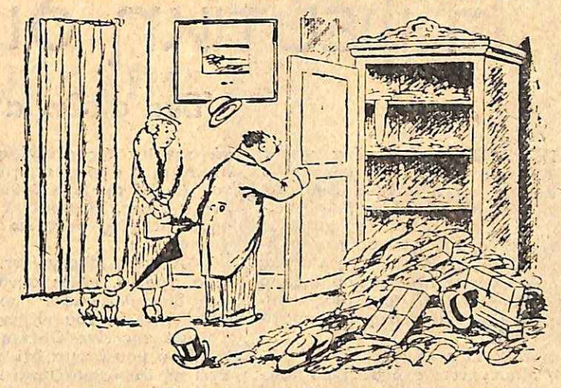

Ὁ σύζυγος.—Τί εἶν' αὐτά, γυναίκα; Σίγουρα μπῆκαν κλεφτες στὸ σπίτι μας!

Ἡ σύζυγος.—Μὴν ἀνησυχῆς, ἀντρούλη μου! Ἐγὼ γύρευα ἕνα μαντῆλι!

Νέα παιχνίδια συναναστροφῶν

Καλὸν εἶναι νὰ μάθετε μερικὰ χαριτωμένα παιχνίδια, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιήσετε ὅταν βρεθῆτε σὲ μιὰ συναναστροφή.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαριτωμένα παιχνίδια εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Παρακαλεῖτε μιὰ δεσποινίδα, κατὰ προτίμησιν εὐειδῆ, νὰ βγάλῃ τὸ φουστάνι της. Ἐκείνη, βέβαια, θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν καὶ ἐνδέχεται μάλιστα νὰ σᾶς χαστουκίσῃ. Ἐσεῖς ὅμως τῆς ἐξηγεῖτε μὲ εὐγένεια ὅτι πρόκειται περὶ παιχνιδιοῦ καὶ τὴν πείθετε νὰ βγάλῃ τὸ φουστάνι της, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παρισταμένων. Κατόπιν παίρνετε τὸ φουστάνι καὶ δηλώνετε σοβαρά:

—Αὐτὸ τὸ φουστάνι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐξαφανίσω.

—Πῶς; θὰ σᾶς ρωτήσουν ἔκπληκτοι ὅλοι.

—Νά, ἔτσι, τοὺς ἀπαντᾶτε, ἐνῶ ἀνοίγετε συγχρόνως τὸ παράθυρο καὶ πετᾶτε τὸ φουστάνι στὸ δρόμο.

Καταλαβαίνετε, δηλαδή, ὅτι μὲ τὸ ἄστεῖο σας θὰ ξεκαρδιοῦν στὰ γέλια ὅλοι οἱ παριστάμενοι. Μὴν ξεχάσετε μόνον νὰ κατεβῆτε ἀμέσως στὸ δρόμο καὶ νὰ πάρετε τὸ φουστάνι, ἐκτὸς ἂν ἀναλάβῃ κανεὶς νὰ σᾶς διευκολύνῃ στέλνοντάς σας ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο.

Φιλοσοφικὲς σκέψεις

Ἡ ἐρωτικὴ εὐτυχία δὲν ὀφείλεται οὔτε στὴ δόξα, οὔτε στὸν πλοῦτο, οὔτε στὴν αὐτοθυσία, οὔτε στὴν ὑποταγή, ἀλλὰ κάποιου ἄλλου. Ποῦ ἀκριβῶς, ὅμως, δὲν τὸ ξέρω καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.

ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει ἡ μελαγχολία εἶναι νὰ μᾶς κάνῃ μελαγχολικούς.

ΜΠΑΛΖΑΚ

Σκότωνε τρελλοὺς πλήρωνε τζερεμέδες.

ΓΚΑΙΤΕ

Ἡ ψεύτικη διεύθυνσις

Ἕνα αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ Λεὸν Φραπιὲ

ΓΝΩΡΙΣΤΗΚΑΝ σ' ἕνα χορό. Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Ζεράρ μαγνητιστηκε ἀπὸ τὰ παράξενα μάτια τῆς Μπριγκίττε καὶ τὸ μελαγχολικό της χαμόγελο. Στὸ τέλος, τοῦ πρώτου ταγκό, ἤξερε κι' ὅλας τόνομα τῆς ντάμας του, τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν, τοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρες τῆς προτιμήσεώς της...

—Καὶ σεῖς πῶς λέγεσθε ; τὸν ρώτησε ἡ Μπριγκίττε στὸ δεύτερο ταγκό. Ξεχάσατε νὰ μοῦ πῆτε τόνομά σας.

—Ἀλήθεια, εἶπε κεῖνος καὶ γέλασε. Λέγομαι Ζεράρ. Ζεράρ Νταμπρέ. Κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ λέγω τὸ πραγματικό μου ὄνομα σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴ γνωρίζω στὸ ντάνσιγκ...

Πράγματι. Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ἀπέφευγε νὰ λέγῃ τὸ ἀληθινό του ὄνομα στὰ κοριτσόπουλα ποὺ παρέσυρε κάθε τόσο στὰ δίχτυα του. Κι' αὐτό, γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ δὲν ἤθελε νάχῃ μπλεξίματα μὲ διάφορες μιξοπαρθένες, ποὺ θἄθελαν ἴσως νὰ τὸν ἐκβιάσουν, λόγῳ τῆς ζηλευτῆς κοινωνικῆς του θέσεως. Ὕστερα, γιατὶ εὕρισκε κάποιο ξεχωριστὸ θέλγητρο σ' αὐτὴ τὴν πλαστοπροσωπεία, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πείθεται ὅτι τὰ κορίτσια δὲν τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὰ λεφτά του καὶ γιὰ τὸνομά του, ἀλλὰ μονάχα γιὰ τὴν ἀρρενωπὴ ὀμορφιά του καὶ τὸ κομψό του παρουσιαστικό. Καὶ τρίτο, γιατὶ συνήθισε πιὰ σ' αὐτὸ τὸ κόλπο καὶ γιατὶ θεωροῦσε τὸ ψευδώνυμό του — εἶχε μόνιμο ψευδώνυμο —γουρλίδικο!

—Μάλιστα, δεσποινὶς Μπριγκίττε. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρουσιάζομαι σὲ μιὰ κοπέλλα μὲ τὸ ἀληθινό μου ὄνομα. Καὶ τὴ χειρονομία μου αὐτή, θἄθελα νὰ τὴν ἐκτιμήσετε ἰδιαιτέρως.

Ἡ Μπριγκίττε δὲν ἀπήντησε. Ἢ μᾶλλον, τοῦ ἀπήντησε, σφίγγοντάς του πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά της. Κι' ὅταν οἱ τελευταῖες στροφὲς τοῦ ταγκό, προειδοποιοῦσαν τὰ ζευγάρια ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεχωρίσουν, αὐτὴ ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀφέθηκε νὰ τὴν παρασύρῃ ὁ καβαλιέρος της ἔξω ἀπὸ τὸ ντάνσιγκ, χωρὶς νάχῃ τὴ δύναμη ν' ἀντισταθῇ.

—

Ἦταν πιὰ ἀρραβωνιασμένοι. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα, θὰ γινόταν ὁ γάμος τους. Τί ἀνέλπιστη τύχη γιὰ τὴν Μπριγκίττε! Οἱ ἄλλες κοπέλλες τοῦ γραφείου της, μ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχαν, αἰσθάνονταν μέσα τους τὸ κεντρὶ τῆς ζήλειας. Μὰ δὲν ἦταν καί μικρὴ ἐπιτυχία γιὰ μιὰ φτωχὴ δακτυλογράφο, ποὺ πάτησε τὰ εἴκοσι ἑφτά, νὰ πάρῃ ἕναν ὄμορφο καὶ πλούσιο μηχανικό, μικρότερό της κατὰ δυὸ χρόνια καὶ ξετρελλαμένον μαζί της, σὰν νἆταν γυμνασιόπαις!

Ἐπιτυχία ; Ναί. Ὡστόσο, ἡ Μπριγκίττε δὲν εὕρισκε καὶ τόσο στερεὰ τὰ σανίδια τῆς εὐτυχίας ποὺ πατοῦσε. Αὐτὴ ἡ ἀπροσμέτρητη εἰλικρίνεια τοῦ Ζεράρ τὴν εἶχε βυθίσει σὲ μεγάλες σκέψεις. Τὴ βραδυὰ ποὺ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναῖκα του, τῆς εἶχε πῆ :

—Ἄκουσε Μπριγκίττε. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, εἶμαι συνδεδεμένος μὲ μιὰ δακτυλογράφο, ποὺ ἐργάζεται στὰ γραφεῖα τοῦ «Κρεντὶ Ζενεράλ». Τόνομά της εἶνε Ὀδέττη Ζανταΐζ. Τὸ ἀληθινό μου ὄνομα δὲν τὸ ξέρει. Τῆς ἔχω πῆ ὅτι ὀνομάζομαι Γκυγιὼρ Ταλμπάν, ὅτι εἶμαι πλασιὲ κάποιου ἐργοστασίου, κι' ὅτι μένω στὸ σπίτι μιᾶς θείας μου, ὅπου δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ κανένα. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς μιὰ μόνον λέξη, Μπριγκίττε, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ὁ Γκυγιὼμ Ταλμπάν.

Ὁ Ζεράρ μαγνητίσθηκε ἀπὸ τὰ παράξενα μάτια τῆς Μπριγκίττε.

Τὴ λέξη αὐτὴ τὴν εἶπε ἡ Μπριγκίττε. Κι' ἀμέσως ὁ Ζεράρ τὴν παρουσίασε στοὺς γονεῖς του, ὡς μνηστή του. Ἡ σκέψις, ὅμως, τῆς ἄλλης, τῆς Ὀδέττης Σανταΐζ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ νοῦ της. Κι' ἕνα βράδυ, τρεῖς μέρες πρὸ τοῦ γάμου, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀντίζηλό της. Ἤθελε νὰ ξέρῃ ἂν θἄπρεπε νὰ τὴ φοβᾶται ἀκόμα ἢ ὄχι. Ἀπὸ τὴ φωτογραφία ποὺ τῆς εἶχε δείξει ὁ Ζεράρ, δὲν μποροῦσε νὰ σχηματίσῃ σίγουρη γνώμη.

Ὁ Ζεράρ τῆς εἶχε πῆ ὅτι συναντοῦσε τὴν Ὀδέττη, κάθε βράδυ, ὅταν ἐπέστρεφε σπίτι της μπροστὰ σ' ἕνα ὑπαίθριο ἀνθοπωλεῖο, στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ματουρὲν καὶ Ρισελιέ. Πῆγε, λοιπόν, ἐκεῖ καὶ τὴν περίμενε νὰ περάσῃ. Τὴν ἀνεγνώρισε ἀπὸ μακρυά. Καὶ γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὶς ὑποψίες της, ἡ Μπριγκίττε ἔκανε πὼς κύτταζε τὰ περιοδικὰ ἑνὸς περιπτέρου Τὴν εἶδε νὰ κυττάζῃ γύρω της μηχανικά, μὲ ἀγωνία, νὰ πηγαινοέρχεται στὸ πεζοδρόμιο κι' ὕστερα νὰ πλησιάζῃ τὴ γρηὰ ἀνθοπώλιδα. Τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ :

—Οὔτε σήμερα δὲν ἦλθε! Γιατὶ, ἄραγε ; Ἔχω τρεῖς μέρες νὰ τὸν δῶ. Μήπως ἀρρώστησε ; Ὦ Θεέ μου...

Δὲν εἶχε βάλει κανένα κακὸ μὲ τὸ νοῦ της. Ὅταν μιὰ γυναῖκα συνδέεται μ' ἕναν ἄνδρα τρία ὁλόκληρα χρόνια, δυσκολεύεται πολὺ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ σύνδεσμός της ἄρχισε νὰ ραγίζῃ...

—

«Ἀγαπητή μου Κλαίρη,

»Ὅλα τελειωσαν μὲ τὸν Ζεράρ. Ἀρνοῦμαι νὰ τὸν παντρευθῶ. Εἶχα τὴ μοιραία ἔμπνευση νὰ πάω νὰ γνωρίσω τὴν παληά του φιλενάδα, τὴν Ὀδέττη Ζανταΐζ. Εἶνε μιὰ κοπέλλα μὲ γλυκειὰ ἔκφραση, ποὺ δείχνει πὼς ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴ ζωή. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ ἔδειχνε βλέποντας τὸν Ζεράρ νὰ μὴν εἶνε συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ του, κατάλαβα, ὅτι τὸν ἀγαπάει μὲ εἰλικρίνεια, ὅτι τοῦ εἶνε δοσμένη μ' ὅλη της τὴν ψυχή, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ χωρὶς αὐτόν. Καταλαβαίνεις τώρα, καλή μου Κλαίρη... Αὔριο, μεθαύριο, ἡ ἀπελπισμένη αὐτὴ κόρη θὰ τρέξῃ στὴ διεύθυνση, τὴν ψεύτικη διεύθυνση ποὺ τῆς ἔδωκε ὁ Ζεράρ καὶ θὰ μάθῃ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Γκυγιὼμ Ταλμπὰν εἶνε τελείως ἄγνωστο σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνση... Φαντάσου τί τρομερὴ ἄβυσσος θ' ἀνοιχθῇ μπροστά της... Κάθε λόγος ὑπάρξεως θὰ ἐκλείψῃ γι' αὐτὴν καὶ ἡ καρδιά της, σπαραγμένη πλέον ἀπὸ τὸν πόνο, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ πιὰ νὰ γιατρευθῇ...

»Ἀλλ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν θέλω νὰ γίνῃ, Κλαίρη, μ' ἀκοῦς ; Ὄχι. Δὲν θέλω νὰ πάρω τὸν φίλο τῆς Ὀδέττης. Μιὰ τέτοια πρᾶξις θὰ ἔμοιαζε μὲ δολοφονία. Μόλις παντρευθῶ, θ' ἀρχίσω νὰ βασανίζωμαι ἀπ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη. Δὲν θὰ μπορῶ νὰ φιλῶ τὸν ἄνδρα μου, οὔτε νὰ δεχθῶ τὰ χάδια του, χωρὶς νὰ θυμᾶμαι τὴ δυστυχισμένη Ὀδέττη.

»Εἶμαι πολὺ λυπημένη... Τὸ μέλλον μοῦ χαμογελοῦσε τόσο γλυκά... Ὁ Ζεράρ μοῦ ἄρεσε, ἡ ζωή μου θὰ γινόταν τόσο ὄμορφη... Καὶ νά τώρα ποὺ δὲν μπορῶ... Μοῦ εἶνε τελείως ἀδύνατο νὰ προχωρήσω...

»Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ἡ λύπη ποὺ δοκιμάζω εἶνε ὑπερβολική, ἀφοῦ ὁ Ζεράρ θὰ παντρευθῇ ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα, περιφρονώντας τὴν ἄμοιρη Ὀδέττη. Τὸ ξέρω καλά, μὰ ἡ γυναικεία μου ψυχὴ ἐπαναστατεῖ. Δέν θέλω νὰ παντρευθῇ ἐμένα ὁ Ζεράρ ! Ὄχι ἐμένα !

»Ἐλπίζω νὰ μὲ νοιώσῃς, Κλαίρη μου καὶ νὰ λυπηθῇς τὴ φτωχή σου φίλη Μπριγκίττε...».

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

Μιλοῦν οἱ ποιηταί μας

Ὁ κ. Κώστας Οὐράνης

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτό του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ! Μία ἀπ' τὶς πιὸ συμπαθεῖς τὶς περισσότερο ἀγαπητὲς φυσιογνωμίες τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως. Ἀμφιβάλλουμε ἂν ἄλλος ποιητὴς ἔχει τόσους —καὶ τόσο διαλεχτοὺς— θαυμαστὰς ὅπως ὁ ποιητὴς τῶν «Νοσταλγιῶν». Μερικοὶ ἀποδίδουν αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία του, τὴν δημοτικότητά του, ἄς ποῦμε, στὸν ρωμαντικὸ χαρακτῆρα τῆς ποιήσεώς του καὶ στὴν μελαγχολία, μὲ τὴν ὁποία εἶναι ζυμωμένοι οἱ στίχοι του. Καὶ ὡς φαίνεται, δὲν ἔχουν ἄδικο.

Μ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τοὺς μηχανικοὺς πολιτισμούς μας, ὁ ἄνθρωπος,— ὁ σημερινὸς τουλάχιστον — παραμένει στὸ βάθος ἀθεράπευτα ρωμαντικός. Ὅσο γιὰ τὴ μελαγχολική μας διάθεση, κανένας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ βασικὰ γνωρίσματα τῆς ἰδιοσυγκρασίας μας, ποὺ τὴν κληρονομήσαμε— ἐξηγοῦν οἱ νευρολόγοι— ἀπ' τὴν δουλειὰ τῶν τεσσάρων αἰώνων καὶ τοὺς πολλαπλοὺς κατατρεγμοὺς τῆς φυλῆς μας. Γνήσια ρωμαντικός, ἐπηρρεασμένος ἀπ' τοὺς Γάλλους νεορωμαντικοὺς, τραγούδησε σ' ὅλες τὶς παραλλαγές, σ' ὅλους τοὺς τόνους τὴν μελαγχολία, αὐτὸ τὸ φίνο, τὸ ἀσύλληπτο τὸ κάποτε τυραννικὸ μὰ οὐδέποτε τραγικὸ συναίσθημα, ποὺ οἱ Ὀλύμπιοι ἔδωσαν στὸν ἄνθρωπο—ὅπως εἶπε κάποιος—γιὰ νὰ τοῦ θυμίζουν διαρκῶς τὴν θνητή, τὴν ὑποταγμένη στὴ μοῖρα, ὑπόστασή του. Τὸ δεύτερο προσωπικό, χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ποιητὴ τῶν «Σ π λ ή ν» εἶναι ἡ «δίψα τῆς ἀποδημίας» αὐτὴ ἡ λαχτάρα— ἡ μανία καλλίτερα— γιὰ τὰ ταξίδια. Νὰ φεύγῃ νὰ φεύγῃ διαρκῶς, ὁλόνα. Ἀδιάκοπη κι' ἀκούραστα, νὰ μὴ στέκεται, νὰ μὴ κατατραλάβῃ ποτέ, νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀφήσῃ κάπου τὸ μυαλό, νὰ μὴ νιώσῃ ἡσυχία, ἰδοὺ τὸ πασίγνωστο ψυχικὸ τοῦ ποιητὴ ποὺ ἔκαμε ἐμπνευσμένο τὸν τραγουδιστὴ τῶν ταξιδιῶν καὶ τῶν ταξιδιῶν τοῦ ζωῆ. Ὁ ἴδιος τραγουδᾶει κάπου:

«Ἡ δίψα τῆς ἀποδημίας καὶ τῆς ἀλλαγῆς εἶναι ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς μου.— Ἀνήσυχη καὶ τρελὴ ξέρει τί πρωτόγνωρη [illegible] νὰ ἀναγνάσῃ τὴν γνωριμία μὲ [illegible] πρὸς ἀλλοῦ πρὸς ἀλλοῦ τόπους καὶ οὐρανοὺς ὄχι γιὰ νὰ φτάσουν κάπου, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι διαρκῶς ἄλλοῦ». Αὐτὸ τὸ «γιὰ νὰ εἶναι διαρκῶς ἄλλοῦ» ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ «κλειδὶ» μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ βροῦμε ποιὲς ψυχικὲς παρορμήσεις ὁδηγοῦν τὰ βήματα τοῦ Οὐράνη, σὲ ξένους σὲ ἄλλους, πάντοτε τόπους. Θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε πὼς μὲ τὴν ἀένναη αὐτὴ μετακίνησή του, ὁ ποιητής μας ψάχνει νὰ βρῇ, ν' ἀντιμάσῃ κάποιο τοῦ ἰδανικό, τὴν εὐτυχία τὴν ἴδια. Ἀλλὰ τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι γιὰ τὸν Οὐράνη τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄγνωστο, αὐτὴ ἡ ἀπιαστη σιλουέττα ποὺ εἶναι μαθηματικὰ ὑπολογισμένη νὰ φεύγῃ πάντα ἐνῷ τὴν κυνηγᾶς, νὰ τρέχῃ ὁλοένα μπροστά σου, νὰ βρίσκεται αἰώνια μακρύτερα ἀπὸ σένα, σὰν τὴ σκιά σου.

Ὁ Οὐράνης εἶναι ὁ πιὸ πολιταξιδεμένος λογοτέχνης μας. Πέρασε ἀπὸ χώρες, ἀπὸ ξένους τόπους. Καὶ ἔχει τοῦτο ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, «ὁδοιπόρους»: Στὶς περιπλανήσεις του αὐτὲς ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς δὲν ζητοῦσε νὰ δῇ, νὰ χορτάσῃ τὸ μάτι καὶ τ' αὐτὶ μ' ἐντυπώσεις ὥστε νάχῃ κατόπι ὑλικὸ ἄφθονο γιὰ νὰ διηγῆται καὶ νὰ γράφῃ. Ζητοῦσε προπάντων νὰ νοιώσῃ, νὰ αἰσθανθῇ, νὰ δώσῃ στὴν ψυχή του κίνητρα, γιὰ καινούργιες δημιουργίες, καινούργιες ἐμπνεύσεις καὶ νὰ χαρίσῃ στὴν καρδιά του συγκινήσεις νέες, ἄγνωστες, παρθένες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ οἱ περίφημες περιγραφὲς τῶν ξένων χωρῶν, ποὺ δημοσιεύει χρόνια τώρα στὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα», μπορεῖ νὰ μὴ δίνουν καθαρὴ τὴν ὑλικὴν εἰκόνα, τὸ περίγραμμα τῶν πόλεων, τῶν τοπίων, τῶν μνημείων ποὺ ἔχουν ὡς θέμα. Ἀποκαλύπτουν ὅμως τὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν πνευματική των φυσιογνωμία.

—

Βρήκαμε τὸν κ. Οὐράνη στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸν Ὀθωνος, τὴν παραμονὴ ἑνὸς ταξιδιοῦ του γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἐπιστροφῆς του ἀπὸ ἕνα ἄλλο του ταξίδι. Εἶχε γυρίσει ἀπ. τὰ Βοδενά, ὅπου εἶχε ἀνέβει γιὰ κυνῆγι μὲ μιὰ παρέα Ἀθηναίων «Νεμρώδ».

— Εἶστε βέβαια καλὸς κυνηγός...

— Θὰ σᾶς διαψεύσω. Ἁπλῶς «σμπαροκοπῶ». Κυνηγῶ γιὰ νὰ κυνηγῶ...

Ἡ τέχνη γιὰ τὴν τέχνη δηλαδή. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυνηγιοῦ του δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ἡ ἀδιαφορία του βέβαια αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὶς πονηρίες τῆς ἀλεποῦς ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ

Οἱ νέες τῶν ἐπαρχιῶν

Τὶς νέες συλλογίζουμαι, στὶς ἀποτιακρυσμένες
τὶς ἐπαρχίες, τὰ χλωμὰ καὶ κρύα δειλινά,
ὅταν πίσω ἀπ' τὸ τζάμι τους κυττάν ρεμβὲς τὸ δρόμο
κι' ἀναστενάζουνε γιατὶ κανένας δὲν περνᾶ...

Τὶς συλλογιέμαι εἰς στερνὲς τοῦ φθινοπώρου ἡμέρες
ὅταν ἀκοῦνε τὴ βροχὴ νὰ σπάζῃ στὴν αὐλή τους
κι' ἔνστικτα σέρνουν στοὺς στενοὺς τοὺς ὤμους των
τὸ σάλι
γιατὶ ἕνα ρῖγος παγερὸ νοιώθουν ὡς τὴν ψυχή τους

Συλλογιστήκατε ποτὲ τὶς νέες στὶς ἐπαρχίες
ποὺ περιμένουνε νάρθῃ τὸ βράδυ ἡ ἐφημερίδα
γιὰ νὰ διαβάσουν ἄπληστα τὸ μυθιστόρημά της
καὶ εἰδοῦν τί ἀπογίνηκεν ἡ ὄμορφη ἡρωίδα;

Ὅπου ἀνταλλάζουν κάρτ-ποστάλ «ἰδίως τοπία καὶ ἄνθη»
καὶ διατηροῦν ρωμαντική, κρυφά, ἀλληλογραφία
μὲ κάποιο νέο ποὺ μ' ἄπειρα χαρίσματά τὸν πλάθοιν
κι' ἐκεῖνος εἶναι ἕνας γραφεὺς σὲ κάποια Δημαρχία;

Ποὺ γράφουν καλλιγραφικὰ καὶ μ' ἀνορθογραφίες
σκέψεις μέσ' σὲ λευκώματα προμένες σὲ βιβλία
καὶ ποὺ μὲ μελαγχολικὰ ψευδώνυμα ὑπογράφουν
ὅπως: «Ἀνέραστος ψυχή» ἢ «Θλιβερὰ Καρδία»;

Ἐγὼ τὶς συλλογίζομαι τὶς νέες αὐτὲς ποὺ εἶναι
τῆς Ἔμμας Μποβαρὺ ἀδερφές— καὶ πάντα καρτερᾶνε
τὸν νέο τὸν αἰνιγματικό, τὸν ὄμορφο καὶ πλούσιο
ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ τὴ λαμπρὴ ζωὴ ποὺ λαχταρᾶνε.

Πότε θἀρθῇ; Πότε θἀρθῇ ἀπὸ τὰ γαλανὰ
βασίλεια τῆς Χίμαιρας μ' ἐρωτικὰ ἀνοιγμένη
τὴν ἀγκαλιὰ κι' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλια
ἄχ! Κι' γιατὶ τόσο πολὺ ν' ἀργῇ; Τί περιμένει;

Δὲ νοιώθει πὼς στὴν πένθιμην αὐτὴν ἀναμονὴ
λυώνουν οἱ ἄσπρες τους ψυχὲς σὰ μάταιες λαμπάδες,
καὶ δὲ φοβᾶται σὰ θἀρθῇ—μιὰ μέρα—μήπως βρῇ
σβυστὸ τὸ φῶς κι' ἀλλοίμονο! νεκρὲς τὶς Ἐστιάδες;

Πότε θἀρθῇ! Κατάμονες καὶ θλιβερὲς στὸ σπίτι
τὸ ἔρημο μέσ' τὰ χλωμὰ καὶ κρύα δειλινὰ
οἱ νέες τῶν ἐπαρχιῶν κυττοῦν ρεμβὲς τὸ δρόμο
κι' ἀναστενάζουνε γιατὶ κανένας δὲν περνᾶ...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

φθάση τὰ ψηλοκρεμασμένα σταφύλια.

Νὰ σᾶς δώσουμε τὸ πορτραίτο τοῦ ποιητὴ τῶν «Spleen»; Θὰ ἦταν τόλμημα.

Ὁ κ. Κλέων Παράσχος σὲ μιὰ θαυμασία μελέτη του ὁμολογεῖ μὲ ἀποθάρρυνση τὰ ἑξῆς: «Κάνε φορὰ ποὺ ἐπιχειρῶ νὰ συλλάβω ὅ,τι πιὸ μόνιμο καὶ σταθερὸ κάπως ὑπάρχει, στὴ μορφὴ τοῦ Οὐράνη, νὰ τὸν δῶ ἀκέραιον ὥς τὸ βάθος, κάτι μοῦ λέει πὼς δὲν τὸ κατυχαίνω πέρα ὥς πέρα... Καὶ στὶς πιὸ τρυφερὲς στιγμές του κι' ὅταν φαίνεται περισσότερο οἰκεῖος, δὲν ξεσκεπάζεται ὁλόκληρος, εἶμαι βέβαιος, ποτέ. Κρατᾶ πάντα ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του κρυμμένο. Καὶ τὸ κρύψιμο αὐτό... δίνει, στὴ μορφή του κάτι τὸ ρευστὸ καὶ τὸ ἄπιαστο ποὺ καταντᾶ νὰ εἶναι αὐτὸ ἡ ὑπόστασή του...».

Καὶ παρακάτω: 'Η ἔκφραση τῶν κατανῶν ὡραίων ματιῶν (τοῦ Οὐράνη) δὲν ξέρεις ποτὲ ἂν κλείνη περισσότερη ἀγάπη ἢ εἰρωνεία. Ὅταν μακραίνη ἡ ματιά του καὶ χάνεται σὲ ρεμβασμούς—καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνά — καὶ ἀκόμα συχνότερα, ὅταν σὰν μιὰ ὠχρὴ βαρειὰ μάσκα χύνεται στὴν ὄψη του ἡ μελαγχολία ἄ! Τότε γιὰ ἐκεῖνες μονάχα τὶς στιγμές διαισθάνομαι, ἀλλ' οὔτε καὶ τότε μὲ σιγουριά— ὅτι ἀντικρύζω τὸν ἀληθινὸ Οὐράνη. Μ' αὐτὸ κρατᾶ τόσο λίγο! Κι' ἔπειτα, ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ὄψη του σὲ τί παραπλάνηση καὶ σὲ τί μπέρδεμα νέο μᾶς βάζει! 'Ο ὀνειροπόλος αὐτός, ποὺ τόσο μισεῖ τὴν πραγματικότητα— τουλάχιστον ὅ,τι ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα χυδαῖο, τριμμένο κενό —ἔχει σαικῶδη, φιλήδονα χείλη, ποὺ θὰ θυθίζονται μὲ τὴν πιὸ ἀκράτητη βουλιμία στὸ ζουμερὸ καρπὸ τῆς ζωῆς, ρουθούνια πλατειὰ καὶ παλμώδη ποὺ θ' ἀναπνέουν ἀχόρταγα ὅλα τ' ἀρώματα τῆς γῆς, καὶ πρόσωπο μὲ βαθουλώματα καὶ ἰσιώματα ἀδρά, ξεκομένα, ποὺ ἡ ἀρρενωπότητά των, ἔρχεται στὴν πιὸ ζωηρὴ ἀντίθεση μὲ τὴ θηλυκή του ψυχή, τὴν ἄπειρα λεπτυσμένη κι' εὐαίσθητη ποὺ δὲν ὑπακούει καὶ δὲν ὑφίσταται, λές, παρὰ χάρις στὰ νεῦρα καὶ τὶς αἰσθήσεις...».

Ὅταν ὁ κ. Παράσχος ποὺ εἶναι ποιητὴς ὁ ἴδιος, λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος δοκιμασμένος καὶ πρώτα ἀπ' ὅλα στενὸς καὶ παληὸς φίλος τοῦ Οὐράνη μιλᾶ ἔτσι γιὰ τὴν φυσιογνωμία, τὴ μορφὴ τοῦ ποιητὴ νὰ «Νοσταλγιῶν» ὁ ὁποφαινόμενος δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀποφύγη τὸ σκόπελο καὶ νὰ προχωρήση σὲ ὁμαλώτερα πεδία.

—

Βρήκαμε τὸν κ. Οὐράνη στὴ βιβλιοθήκη του—μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, στὸ τρίτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ του. 'Ηταν μεσημέρι κι' ἔγραφε ἕνα ἄρθρο του γιὰ τὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα».

— Γράφω πολὺ δύσκολα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἄρθρα τὰ δουλεύω δυὸ καὶ τρεῖς μέρες. Καὶ μόνο τὸ πρωΐ. Ἄλλοτε ἔγραφα μονάχα τὴ νύχτα τῆ συνοδεία πολλῶν καφέδων — ἀλὰ Μπαζζάκ— καὶ πολλῶν σιγαρέττων. Τώρα μονάχα τὸ πρωΐ. 'Απ' τὸ μεσημέρι κι' ὕστερα γάνω τὸν ἑαυτόν μου, δὲν μπορῶ νὰ γράψω μιὰ ἀράδα τῆς προκοπῆς, γίνομαι σχεδὸν ἠλίθιος.

— 'Η δυσκολία σας στὸ γράψιμο εἶναι σχετικὴ μὲ τὸ «ὕφος» ποὺ ζητᾶτε νὰ δίνετε σ' ὅ,τι γράφετε.

— Φυσικά. Τὸ ὕφος μ' ἀπασχολεῖ φοβερά. Θέλω τὸ κάθε τι νὰ στέκεται ἀκουστικά, γ' ἀκούεται, νὰ μὴ σκοντάφτη καθὼς διαβάζεται σωναχτά.

'Ο βίος τοῦ κ. Οὐράνη εἶναι πραγματικὸς βίος καὶ πολιτεία. Γεννήθηκε στὸ Λεωνίδιον τὸ 1891. 'Ο πατέρας του ποὺ ἦταν σιταρέμπορος τὸν προώριζε γιὰ τὸ ἐμπόριο τοῦ σταριοῦ καὶ σὲ μικρὴ ἡλικία τὸν ἔστειλε στὴν Ντόμπρουτσα—ποὺ ἀνῆκε τότε στὴ Βουλγαρία. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς ὅμως μῆνες ὁ ἀνυπότακτος γυιὸς τὄσκασε καὶ ἦρθε στὴν 'Αθήνα. Πῶς μποροῦσε νὰ συνταιριάση μὲ τὰ κατάστιχα καὶ τὶς μανιτόμπες, τὴν ποιητική του ἰδιοσυγκρασία; 'Από πολὺ μικρὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφη. Δέκα χρονῶν εἶχε σκαρώσει κιόλας ἕνα μυθιστόρημα μὲ ἥρωα τὸν ἀρχηγὸ μιᾶς ληστοσυμμορίας τῆς Κίνας. Δώδεκα χρονῶν πωλοῦσε στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μιὰν ἐφημεριδοῦλα—χειρόγραφη—ποὺ εἶχεν... ἐκδώσει στὴν ἐπαρχία. Καὶ μάλιστα θυμᾶται ὅτι λόγῳ ἐλλείψεως ἀντιτύπων καὶ πληθώρας ἀναγνωστῶν, οἱ τελευταῖοι ὑπεχρεοῦντο ἀπὸ τὸν λιλιπούτειο δημοσιογράφο νὰ ἐπιστρέφουν — μετὰ τὴν ἀνάγνωση— τὸ φύλλο γιὰ νὰ πουλιέται καὶ σὲ ἄλλους ὑποστηρικτὰς τοῦ ὀργάνου τοῦ Λεωνιδίου. 'Αργότερα ἔγραψε ἕνα φοβερὸ ὅσο καὶ πατριωτικὸ ποίημα ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταστροφῆς τῆς 'Αγχιάλου, μὲ τὸ ὁποῖο νόμιζε ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει πιὰ τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸ πάνθεον τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας.

Ἔπειτα ἀπ' τὴν δραπέτευση ἀπὸ τὴν Ντόμπρουτσα— ἀπὸ μικρὸς βλέπετε εἶχε τὸ πάθος τῆς «φυγῆς»—ὁ Οὐράνης ἦρθε στὴν 'Αθήνα. Νὰ γίνη τί; Δημοσιογράφος, σκέφθηκε ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα καὶ παρουσιάσθηκε — ποῦ ἀλλοῦ; — στὸν Γαβριηλίδη, στὸν ἀείμνηστον αὐτὸν δάσκαλο ποὺ εἶχε ἀναλάβει μονοπωλιακὸς νὰ ὑποθάλπη πάντα ταλαντοῦχον νεαρόν. 'Ο Οὐράνης εἶχε τελειώσει τότε τὴν Ροβέρτειο σχολὴ τῆς Πόλης, ἀπὸ δημοσιογραφία ὅμως, δὲν ἐσκάμπαζε τίποτε. Καὶ φυσικὰ τὸ εἶπε στὸν διευθυντὴ τῆς 'Ακροπόλεως—Τότε θὰ σὲ κάνω μεταφραστή! ἀπεφάνθη ὁ Γαβριηλίδης καὶ φόρτωσε τὸν ἐκολλαπτόμενο λόγιο μὲ ἕνα πάκο ξένες ἐφημερίδες.

Ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Θὰ παίρνεις 90 δραχμὲς τὸν μῆνα. Πῶς θές ὅμως νὰ τὶς παίρνης; Μηνιαίως, ἑβδομαδιαίως ἢ ἡμερησίως;

Μηνιαίως πήγαινε πολύ, ἡμερησίως, θὰ ἔδεγνε ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης, λοιπὸν ὁ ὑποψήφιος μεταφραστὴς προέκρινε τὴ λύση τῆς ἑβδομαδιαίας καταβολῆς τοῦ μισθοῦ του, χωρὶς νὰ γνωρίζη βέβαια ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν φιλολογίαν, ἀφοῦ τὰ ταμεῖα τῆς «'Ακροπόλεως» εἶχαν ἀνέκαθεν προηγούμενα μὲ τὸ ρευστὸν γοῦημα. Κατὰ κανόνα ὁ μισθὸς κατεβάλλετο ἠλαττωμένος εἰς τὸ δέκατον καὶ ὁ Οὐράνης φυσικὰ δὲν ἠποροῦσε νὰ ἀποτελέση ἐξαίρεσιν. Κάποτε ἀναγκάσθηκε νὰ ἀγοράση—μὲ σημείωμα τῆς ἐφημερίδος— ἕνα σωρὸ κουμπιά, κολλάρα σκληρὰ καὶ μανικέττια πελώρια, γιὰ νὰ ἐξοφλήση τὸ μισθό του.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα διεπιστώνετο ὅτι ὁ φυγὰς τῆς Ντόμπρουτσας θὰ ἐγίνετο ἄθλιος μεταφραστής. Μετετάχθη λοιπὸν εἰς τὸ τμῆμα τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀστυνομικῶν εἰδήσεων.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ συμβάντα, εἶπεν ὁ Γαβριηλίδης, θέλω νὰ μοῦ τὰ γράφετε εὔθυμα, μὲ χιοῦμορ, μὲ σπιρτάδα. Καὶ πρόσεξε νὰ πιάσης φιλίες μὲ κοὺς ἀστυνομικούς. Πρόσφερέ τους διπκοῦς τσιγάρα καὶ κρασὶ γιὰ νὰ συνδεθῆς μαζί τους.

Συνέπεια τῆς ὑποδείξεως τοῦ Γαβριηλίδη ἦταν νὰ γυρίζη κάθε βράδυ στὸ γραφεῖο του, ὁ Οὐράνης, χωρὶς καμμιὰ εἴδηση καὶ σκνίπα στὸ μεθύσι. Οἱ κρατοκατανύξεις αὐτὲς τὸν ἀνάγκασαν νὰ τὰ φασκελώση καὶ νὰ γυρίση στὸ χωριό του. 'Ο πατέρας του, μὲ τὶς παρακλήσεις καὶ τὶς πιέσεις τῶν συγγενῶν τὸν συγχώρησε καὶ δέχθηκε νὰ τὸν στείλη γιὰ εὐρύτερες—ἐμπορικές, ἀλλοίμονο! — σπουδὲς στὴν Ἐλβετία. Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Γενεύη μόνο τὸ ἐμπόριο δὲν εἶχε στὸ νοῦ του. Στὸ Βέλγιο κατόπιν φοίτησε στὴν γεωργικὴ σχολή. Στὸ Παρίσι ὕστερα ἐνεγράφη στὶς πολιτικὲς ἐπιστῆμες, χωρὶς καὶ νὰ παρακολουθῆ βέβαια μαθήματα, ἀφοῦ στὸ μεταξὺ τὸν εἶχε ρουφήξει ἡ φοβερὴ λάμια—ὅπως χαρακτηρίζουν τὴ φιλολογία οἱπρακτικοὶ γονεῖς. 'Ανταποκριτὴς τῆς «'Ακροπόλεως» στὸ Παρίσι ἐλάβαινε ἀλλεπάλληλες ἔγγραφες ὁδηγίες τοῦ Γαβριηλίδη σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ βλέπη κάθε μέρα ἕνα—τουλάχιστον— ὑπουργό, καρδινάλιο, στρατηγό, ἀκαδημαϊκό, διάσημο λογοτέχνη ἢ ἠθοποιό, καινούργιο ἐφευρέτη, σοφὸ ἢ ἀλήτη τοῦ Σηκουάνα. Ὅλα αὐτὰ ἀντὶ 120 φράγκων μηνιαίως ποὺ ἐννοεῖται οὐδέποτε ἐστέλλοντο! 'Αποτέλεσμα: μόλις ὁ πατέρας, ἀντιληφθεὶς τί εἴδους σπουδὲς ἔκανε ὁ γυιός του, ἔκοψε τὴν ἐπιχορήγηση, ὁ νεαρὸς ποιητὴς γύρισε στὴν 'Αθήνα. 'Ηταν ὅμως πιὰ γνωστὸς καὶ βρῆκε δουλειὰ εὔκολα, στὶς ἐφημερίδες. 'Από τότε ἡ ἐξέλιξή του ὑπῆρξε ἀκροσκοπη. Διευθυντὴς συντάξεως, χρονογράφος, ἀνταποκριτής. Μιὰ ἐποχὴ ἐχρηματίσε καὶ πρόξενος στὴν Λισσαβώνα, ἀπ' ὅπου ὅμως ἔλειπε τὸν περισσότερο καιρό, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ 'Αχιλλεὺς Παράσχος, ποὺ εἶχε τοποσετηθῆ κάποτε πρόξενος στὸ Ταϊγάνι, ἀλλὰ βρισκότανε ὅλο τὸν καιρὸ στὴν 'Αθήνα— ἐν ποιητικῇ ἀδείᾳ, ὅπως ἔλεγε ὁ Δελληγιάννης.

Ὅταν κυκλοφόρησε τὴν πρώτη του συλλογὴ, «Spleen» ἄλλοι πῆραν τὸ μέρος τοῦ νέου ποιητοῦ μὲ τὴν ρωμαντικὴ διάθεση, μὲ τὴν μελαγχολία, τὴν ἀνία σχεδόν, τὸν κόρο τῆς ἡδονῆς, καθὼς παρουσιάζονταν στοὺς στίχους του, καὶ ἄλλοι τοῦ ρίχτηκαν ἄγρια, Τοὺς ἐξένιζεν ὑπερβολικὰ ὁ ἐλεύθερος στίχος του καὶ τὰ πρωτόφαντα θέματά του.

'Η ἐπίθεσις ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἀφανίση τὸν νέο ποιητή. Τουναντίον τὸν ἐπέβαλε γρήγορα κι' ὁριστικὰ σχεδὸν στὴν κοινὴ συνείδηση. 'Από τότε ὁ Οὐράνης ἄρχισε νὰ ἔχη φανατικοὺς θαυμαστάς. Τελευταῖα ἔβγαλε τὶς «Νοσταλγίες», δεύτερη ποιητικὴ συλλογή, καὶ πέρυσι ἕνα τόμο ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεών του ἀπὸ τὴν 'Ισπανία. Ἔχει ὑλικὸ γιὰ ἑφτὰ—ὀκτὼ ἢ καὶ περισσότερα βιβλία. Ἀλλὰ δὲν βρίσκει τὴν ὄρεξη νὰ τὸ ἐπεξεργασθῆ. 'Ο ἴδιος λέγει, ὅτι ἡ τεμπελιά του τὸν ἐμποδίζει. Φαίνεται ὅμως ὅτι μᾶλλον τοῦ δένει τὰ χέρια αὐτὸ τὸ πάθος τοῦ «ὕφους» γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς μίλησε στὴν ἀρχή.

— Μόλις πάω νὰ διορθώσω κάτι παληό, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ τὸ ξαναγράψω ἀπ' τὴν ἀρχή. Κι' αὐτὸ φυσικὰ μὲ παραλύει.

— Λένε πὼς σᾶς ἔχει ἐπηρρεάσει πολὺ ὁ Λαφάργκ, ὁ Μπωντλαίρ, ὁ Βεράρεν, ὁ Πόε...

— Πραγματικὰ ἔχω ἐπηρρεασθῆ ἀπ' τὴ γαλλικὴ ποίηση γενικὰ καὶ πρὸπάντων ἀπ' τοὺς συμβολιστάς. Αὐτοὶ μὲ τράβηξαν ἔξω ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς ποὺ τραβοῦσαν ἐπάνω στὴν εὐκολοθεματογραφία, τὰ κλωνιὰ καὶ τὰ πουλιά, τὰ τζιτζίκια καὶ τ' ἀηδόνια...

— 'Η ἀποδημητική σας διάθεση ὡς ποιὸ σημεῖο ἔχει σφραγίσει τὸ ἔργο σας;

— Σὲ μεγάλο. Γιὰ μένα ἡ τέχνη εἶναι τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τὰ ταξίδια μου γιὰ τὴν ἐξιπηρέτηση τῆς τέχνης— τῆς δικῆς μου τέχνης ἐννοεῖται — γίνονται τὸ περισσότερο.

—Γιὰ τὶς «Νέες τῶν ἐπαρχιῶν»;

— Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ γνωστά μου. Δὲν ἔχει τυπωθῆ σὲ συλλογὴ μὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε νὰ γίνη πολὺ περισσότερο γνωστὸ ἀπὸ ἄλλα ποὺ βρίσκονται στὰ δυὸ βιβλία μου. Καθὼς θὰ νοιώθετε, ἀποτελεῖ μιὰ μακρυνὴ ἀνάμνηση τῆς ἐφηβικῆς ζωῆς μου στὴν ἐπαρχία. Ἤθελα νὰ δώσω αὐτὸν τὸν κεκαλυμμένο ἐρωτισμὸ τῷ κοριτσιῶν τῆς ἐπαρχίας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἄλλην ἐποφὴ μὲ τὸ ἄρρεν παρὰ μέσῳ λευκωμάτων, κι' ἄλλη συνεννόηση παρὰ μὲ νεύματα, μὲ τὴν «γλῶσσα τῶν ἀνθέων» καὶ τὰ παρόμοια. Αὐτὴ ἡ ἀπόσταση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ κοριτσιῶν καὶ ἀγοριῶν στὴν ἐπαρχία δημιουργεῖ τὴν ψυχικὴ διάθεση ποὺ περιγράφω. Καὶ ἡ μελαγχολία, ἡ ἀνία ποὺ σφραγίζει τὴν ἐπαρχιακὴ ζωὴ εἶναι ἡ μόνιμη σχεδὸν ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποια ζοῦν καὶ μαραίνονται, σήπονται θὰ ἔλεγε κανείς, οἱ ἐγκαταλελειμμένες αὐτὲς ὑπάρξεις. Θυμοῦμαι σὲ μιὰ ἐκδρομή μας μὲ τὸν ἀγαπητὸ Νῖκο Καρβούνη, βρεθήκαμε σὲ κάποιο χωριό. 'Ηταν φθινόπωρο, ἔβρεχε ὧρες ὁλόκληρες, στοὺς δρόμους κανείς. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἴδαμε καθὼς διαβαίναμε ἕνα ἐρημικὸ δρομάκι ἕνα κοριτσίστικο προσωπάκι, ποὺ ἀκουμποῦσε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι ἑνὸς παραθυριοῦ. 'Ηταν ἡ δασκάλισσα τοῦ χωριοῦ. Ποιὸν ἐπερίμενε νὰ περάση; Κανένα βέβαια! Ἢ μᾶλλον θὰ ἀναζητοῦσε νὰ ἰδῆ νὰ ξεπροβάλη ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ καλντεριμιοῦ «ὁ νέος ὁ αἰνιγματικός, ὁ ὅμορφος καὶ πλούσιος», ποὺ εἶχε πλάσει μὲ τὴν φαντασία της καὶ ποὺ δὲν ὑπῆρχε φυσικὰ παρὰ μόνο «στὰ γαλανὰ βασίλεια τῆς χίμαιρας». Τὸ προσωπάκι αὐτὸ ὑπῆρξε μία ἀπ' τὶς σπαρακτικώτερες εἰκόνες ποὺ ἔχω ἀντικρύσει!».

—

Οἱ «νέες τῶν ἐπαρχιῶν»! 'Η θλιβερώτατη μοῖρα τῆς ἐγκαταλελειμμένης γυναίκας σπάνια τραγουδήθηκε μὲ τόσο θερμὴ φωνή. Καὶ σπάνια βρῆκε τόσο ὁλοκληρωμένη ἔκφραση αὐτὸ τὸ ἀνικανοποίητο, τὸ ψυχικὸ ἀδιέξοδο, τὸ ράγισμα, ἡ γεμάτη ἐγκαρτέρηση ἀπελπισία τῶν κοριτσιῶν ποὺ πλάθουν ὄνειρα ἐπάνω στὰ ὄνειρα, καθὼς βρίσκονται φυλακισμένα στὶς πόλεις, μὲ τοὺς στενοὺς ὁρίζοντας καὶ τὶς πληκτικές, ἀνιαρὲς ὧρες.

Καὶ ἐδῶ μποροῦμε νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν μεγάλη «ἐπιτυχία» ποὺ ἔχει στὶς θυγατέρες τῆς Εὔας ὁ ποιητὴς τῶν «Νοσταλγιῶν». 'Υπάρχουν θαυμάστριές του φανατικὲς, ποὺ φθάνουν νὰ τὸν θεωροῦν τὸν μεγαλείτερο ποιητὴ τῆς 'Ελλάδος, ἄν ὄχι καὶ τοῦ κόσμου. Μερικὲς τὸν ἐρωτεύθηκαν κι' ἐξ ἀποστάσεως, τὸν ἀγάπησαν μὲ τέτοια παραφορά, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμες νὰ κάμουν, πρὸς χάριν του τὶς φοβερώτερες τρέλλες.

Κάποτε μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάστριές του ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ ζητᾶ ἐπιμόνως δέ, γάμον ἀπὸ τὸν Οὐράνην, ποὺ ἦταν ἤδη παντρεμένος. Φυσικὰ μόλις ἤκουσε τὴν πρότασιν ἐξήγησεν εἰς τὴν νέαν ὅτι τὴν εἶχε προλάβει ἄλλη. 'Αλλ' ἐκείνη δὲν τὸ ἐπίστευε. Καὶ χρειάσθηκε νὰ τῆς δείξη ...πιστοποιητικὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς γιὰ νὰ πεισθῆ καὶ νὰ ἀποσυρθῆ. Ἂς πληροφορηθοῦν λοιπὸν μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ κ. Οὐράνη—ἐκεῖνες τουλάχιστον ποὺ θὰ σκάπτωνται νὰ τοῦ προτείνουν μὲ τὴ σειρά τους γάμο, τὸ κακόν—γι' αὐτὲς φυσικὰ—προηγούμενον ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ προσφιλοῦς ποιητοῦ των. 'Ο κ. Οὐράνης εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν κυρία Ἑλένη Νεγρεπόντη— τὸ γένος— ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν γνωστὴ γυναῖκα τῶν γραμμάτων καὶ ἐξαιρετικὴ τεχνοκρίτρια, ἡ ὁποία γράφει μὲ τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο: Ἄλκης Θρῦλος.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

'Η Μάρλεν Ντήτριχ

γυρίζει τὸ πρῶτο της γαλλικὸ φίλμ

Η Μάρλεν Ντήτριχ ἑτοιμάζεται νὰ «γυρίση μιὰ ταινία στὴ Γαλλία!

—Μπά! λὲν οἱ ἀδιάφοροι, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ καταφεύγει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της.

Ναί, ἀλλ' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ μεγάλη διεθνὴς βεντέττα, «μὰ ξεπεσμένη», δέχεται μιὰ πρότασι, ἡ ὁποία εἶναι ἰσότιμη μὲ τὶς προτάσεις ποὺ τῆς κάνουν καὶ οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ τῆς Καλιφορνίας.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ Μάρλεν θ' ἀναχωρήση γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ «γυρίση» μὲ τὴ συνεργασία τοῦ μεγαλειτέρου συνθέτου τοῦ κόσμου ἕνα μεγάλο φίλμ, ποὺ θὰ χαλάση κόσμο. Καὶ μόλις τελειώση αὐτὴ τὴν ταινία, ἡ Μάρλεν θὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ γυρίση τὸ πρῶτο Γαλλικό της φίλμ, ποὺ προβλέπεται ὅτι θ' ἀποτελέση μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

'Η ἀναγγελία τῆς εἰδήσεως αὐτῆς ἀνεστάτωσε κυριολεκτικῶς τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους. Ἀπόδειξις ὅτι πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, οἱ παραγωγοὶ Φόρρεστερ καὶ Πάραντα ἄρχισαν νὰ λαμβάνουν σωρεῖαν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἀγοραστῶν ταινιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ προσφέρουν κολοσσιαῖα ποσά, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς προβολῆς. Τὰ τηλεγραφήματα καταφθάνουν ἀλλεπάλληλα ἀπὸ τὶς τέσσαρες γωνίες τῆς γῆς.

Οἱ Γάλλοι δοκιμάζουν ξεχωριστὴ εὐχαριστησι γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ ποὺ γίνεται στὸν ἐθνικό τους κινηματογράφον. Καὶ θεωροῦν τὴν χειρονομία τῆς Μάρλεν ὡς μιὰ «ρεβάνς» ἀπέναντι τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἐσαγήνευε μέχρι σήμερα ὅλες τὶς Εὐρωπαῖες βεντέττες καὶ τὶς παρέσυρε στὴν Ἀμερικήν.

Ποιὸς θἆναι ὁ παρτεναίρ τῆς Μάρλεν στὴν πρώτη Γαλλικὴ ταινία της; Κανένας ἀκόμα δὲν ξέρει. Ψιθυρίζονται, ὅμως, πολλὰ ὀνόματα. 'Η ἴδια ἀποφεύγει κάθε δήλωσι διαφωτιστική. Δὲν ξέρει τίποτε ἀκόμη, δὲν πῆρε ἀκόμη καμμιὰν ἀπόφασι γιὰ τὶς λεπτομέρειες, ἔχει καιρὸ νὰ σκεφθῆ ὡς τὸν 'Απρίλη...

Ἔτσι, τὸ μόνο βέβαιον μέχρι στιγμῆς, εἶναι ὅτι ἡ Μάρλεν θὰ ἐπιστρέψη τὴν ἄνοιξι στὴ Γαλλία γιὰ νὰ «γυρίση» μιὰ ταινία. Γιὰ τίτλο, ὅμως, τοῦ ἔργου, γιὰ ὑπόθεσι καὶ γιὰ παρτεναίρ, μὴ ρωτᾶτε καθόλου.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΣΣΥ

Ἡ ἀπόδειξις

Ἕνα διηγηματάκι τῆς Βέρας Ντοῦν

Ὁ Ζώρζ Μπολλὰρ δὲν ἔδωσε καὶ μεγάλη προσοχὴ ὅταν ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε μιὰν ἀσχολία ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα: τηγάνιζε λουκάνικα γιὰ τὸ μεσημβρινό του γεῦμα. Ἐξ ἄλλου, ἤξερε ὅτι ὁ Χάουτον, ὁ συγκάτοικός του, ἔλειπε ταξίδι. Εἶπε πῶς, μόνον κανένας δανειστὴς ἢ ὁ ὑπάλληλος τοῦ γκαζιοῦ μποροῦσε νὰ εἶναι τέτοια ὥρα.

Τὸ κουδούνισμα ὅμως δὲν σταματοῦσε. Κι' ὁ Ζώρζ, ἐκνευρισμένος, ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ.

Ἦταν μιὰ νέα.

—Ἐδῶ κάθεται ὁ κ. Χάουτον; ἐρώτησε, ρίχνοντας ἀνήσυχα βλέμματα ἀλόγυρά της.

—Ναί, εἶπεν ὁ Ζώρζ κάπως ἀπότομα. ἀλλὰ λείπει σὲ ταξίδι. Θέλετε νὰ τοῦ πῆτε τίποτε;

—Ὄχι, ἀπήντησε αὐτή. Εἶμαι φίλη του, καί...

Ἐσταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ἐμύρισε τὴν ὀσμὴ τῶν τηγανιζομένων λουκάνικων ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν κουζίνα. Κατόπιν ἐπρόσθεσε:

—Μὲ εἶχε καλέσει νὰ φᾶμε μαζὶ σήμερα τὸ μεσημέρι...Τί νὰ συνέβῃ, ἄρα γε;

Τότε, ὁ Ζώρζ σκέφθηκε ἀστραπιαίως τρία πράγματα: πρῶτον ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὶς νέες ποὺ ἐπεσκέπτοντο συνήθως τὸν Χάουτον. Δεύτερον ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Χάουτον ἦταν τώρα τρεῖς ἑβδομάδες ποὺ ἔλειπε, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν εἶχε καλέσει αὐτὸ τὸ μεσημέρι νὰ φᾶνε μαζί; Καὶ τέλος ὅτι ἡ μυρωδιὰ τῶν λουκάνικων τῆς εἶχαν κάνει τέτοια ἐντύπωση, ὥστε δὲν ἔμενε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία: πεινοῦσε.

Τὴν ἐκύτταξε μὲ συμπάθεια.

—Φοβοῦμαι, εἶπε σιγά, ὅτι ὁ κ. Χάουτον θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ... Ἴσως λείψῃ καμμιὰ ἑβδομάδα ἀκόμα...

Αὐτὴ ὅμως δὲν τὸν ἐπρόσεχε.

—Ὤ, καίγονται... ἐφώναξε μὲ ἀγωνία. Εἶμαι βεβαία ὅτι καίγονται τὰ λουκάνικα.

—Περιμένετέ με μιὰ στιγμή... εἶπεν ὁ Ζώρζ, τρέχοντας στὴν κουζίνα.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε.

—Μόλις τὰ ἐπρόφθασα... Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ...

Αὐτὴ χαμογέλασε στενοχωρημένα.

—Ὥστε, λοιπόν... μοῦ λέγατε πὼς ὁ κ. Χάουτον...

—Ἀκοῦστε... τῆς εἶπε αὐτὸς κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ τρώω μόνος... Δὲν θὰ μὲ παρεξηγούσατε λοιπὸν ἐάν... ἐὰν σᾶς ἐπρότεινα νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά; Τὸ γεῦμα μου, βέβαια, εἶναι κάπως φτωχικό: Δὲν ἔχω παρὰ λουκάνικα...

—Ἐὰν παρεξηγοῦσα τόσο εὔκολα, δὲν θὰ εἶχα δεχθῆ τὴν πρόσκλησή τοῦ κ. Χάουτον, εἶπεν αὐτὴ μὲ μιὰ λάμψη χαρᾶς στὰ μάγια. Καὶ τὰ λουκάνικα τὰ λατρεύω...

Ἔμεινε σκεπτικὴ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν, μὲ ἀνησυχία, ρώτησε:

—Πές τε μου ὅμως... Μήπως πρόκειται νὰ φάω τὸ αὐριανό σας γεῦμα;

—Ὄχι, ἀπήντησε αὐτὸς γελῶντας. Περᾶστε...

Ἡ ἐρώτησίς της τὸν εἶχε συγκινήσει. Τὸ ὅτι πεινοῦσε αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἦταν ἀναμφισβήτητο. Πῶς λοιπόν, στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόταν, εἶχε τὴν λεπτότητα νὰ δείξῃ τόση διακριτικότητα;

—

Ἐκάθισαν στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶν σιωπηλά. Κάποια στιγμὴ αὐτὴ ρώτησε:

—Μά... δὲν ὑπάρχει κάποιος μυθιστοριογράφος ποὺ ὀνομάζεται Ζώρζ Μπολλάρ;

—Ναί... Ἐγὼ εἶμαι... Ὤ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δικαιολογηθῆτε ποὺ δὲν ἐδιαβάσατε κανένα ρομάντσο μου... Ἐλάχιστοι τὰ ἔχουν διαβάσει! Εὐτυχῶς ὅμως ἔχω μερικὰ εἰσοδήματα κι' ἔτσι ὁ ἐκδότης μου βρίσκει πὼς κάθε μυθιστόρημά μου εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Ἂς μιλήσουμε καλλίτερα γιὰ σᾶς. Πῶς σᾶς λένε;

—Σύλβια...

—Δὲν μοῦ μιλᾶτε λίγο γιὰ τὸν ἑαυτό σας;

—Ὤ, δὲν εἶμαι κανένα ἐνδιαφέρον πρόσωπο ἐγώ. Δὲν ἔκανα ποτέ μου τίποτα.

—Καταλαβαίνω Θὰ εἶσθε κανένα πλούσιο κορίτσι ποὺ τεμπελιάζει!

—Καθόλου. Δὲν εἶμαι οὔτε πλουσία, οὔτε τεμπέλα. Ζοῦσα μὲ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ δύο χρόνων. Ἀπὸ τότε προσπαθῶ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου ὡς δακτυλογράφος... δυστυχῶς ὅμως εἶναι τώρα ἕξη βδομάδες ποὺ βρίσκομαι χωρὶς δουλειά.

—Τὸν Χάουτον πῶς τὸν γνωρίσατε;

—Μοῦ τὸν ἐσύστησαν σὲ μιὰ συναναστροφὴ πρὸ μερικῶν μηνῶν. Φαίνεται πολὺ σοβαρὸ καὶ συμπαθητικὸ παιδί. Μοῦ εἶπε, τότε: «Ἂν βρεθῆτε ποτὲ σὲ ἀνάγκη, ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε. Θὰ φᾶμε μαζὶ καὶ θὰ κυττάξω νὰ σᾶς βοηθήσω. Γνωρίζω ἕνα σωρὸ κόσμο». Γι' αὐτὸ ἦρθα... Οἱ μικρές μου οἰκονομίες κοντεύουν νὰ ἐξαντληθοῦν, καταλαβαίνετε...

Ἂν καταλάβαινε, λέει... Ὁ Ζώρζ ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ ραγίζεται. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὴν βοηθήσῃ...

Ἐξαφνα, τοῦ ἦρθε μιὰ σκέψις.

—Ἀκοῦστε, τῆς εἶπε. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ ἐργασία. Ἔχετε γραφομηχανή;

—Πῶς! Ἔχω μιὰ παλιά, ποὺ ἤθελα νὰ τὴν πουλήσω μάλιστα.

—Θαυμάσια. Θὰ σᾶς παρακαλέσω, λοιπόν, νὰ μοῦ ἀντιγράψετε στὴ μηχανὴ ἕνα μυθιστόρημα.

Πῆγε στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα πάκο τσαλακωμένων χειρογράφων.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μυθιστόρημα. Θὰ σᾶς τὸ δίνω λίγο λίγο, γιατὶ θὰ τοῦ ἐπιφέρω διορθώσεις... Θὰ σᾶς παρακαλέσω, λοιπόν, νὰ ἔρχεσθε κάθε μεσημέρι γιὰ νὰ σᾶς παραδίδω τὴν ἐργασία ποὺ θὰ μοῦ φέρνετε τὴν ἑπομένη, τὴν ὁποίαν θὰ προπληρώνω, φυσικά.

Ξεχώρισε μερικὰ χιερόγραφα, τὰ ἄφισε κοντά της καὶ ἐπάνω τους ἐτοποθέτησε ἕνα χαρτονόμισμα μισῆς λίρας.

Ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη.

—

Ἡ Σύλβια ἐρχόταν πλέον κάθε μεσημέρι, παρέδιδε τὴν ἐργασία της καὶ παρελάμβανε ἄλλη, γιὰ τὴν ἑπομένη, μαζὶ μὲ τὴν σχετικὴ προκαταβολή. Τὶς περισσότερες φορὲς ὁ Ζώρζ τὴν κρατοῦσε νὰ φᾶνε μαζὶ τὸ μεσημέρι, γιατί, ὅπως τῆς ἔλεγε, δὲν τοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ τρῶῃ μόνος.

Κάποιο μεσημέρι ἡ Σύλβια τοῦ εἶπε:

—Ὡραῖο εἶναι τὸ μυθιστόρημά σας, δὲ λέω, ἀλλά...

—Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει καὶ πολύ, ἔ; εἶπεν αὐτὸς γελῶντας.

—Ὄχι, δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό, ἀπήντησε αὐτὴ κοκκινίζοντας. Φαίνεται ὅμως σὰ νὰ εἶναι γραμμένο ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

—Πράγματι. Περιγράφω μιὰ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου... εἶπεν ὁ Ζώρζ.

—Ὥστε αὐτὴ ἡ μὶς Μαίρη ποὺ περιγράφετε...

—Εἶναι πραγματική. Μόνο ποὺ τὴν λένε Μάργκαρετ. Εἴχαμε ἀρραβωνιασθῆ, ἀλλὰ χωρίσαμε, γιατὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε... δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ...

Εἶχε μελαγχολήσει καθὼς μιλοῦσε ὁ Ζώρζ.

Ἡ Σύλβια εἶχε κοκκινίσει. Πῶς ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ...

—Βέβαια, συλλογίσθηκε. Εἶναι ἐρωτευμένος ἀκόμη μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν Μάργκαρετ γιὰ νὰ συγκινῆται τόσο ὅταν τὴν θυμᾶται... Νὰ εἶναι τοὐλάχιστον ὄμορφη;

Ἡ περιέργειά της αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἱκανοποιηθῆ. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα βγῆκαν περίπατο. Ἐτράβηξαν πρὸς τὸ τερραὶν τοῦ γκόλφ. Καί, ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσαν, ὁ Ζώρζ ξαφνικὰ σταμάτησε.

—Αὐτή... Αὐτὴ εἶναι!... εἶπε στὴ Σύλβια, δείχνοντάς της μιὰ νέα ποὺ πέρασε ἀπὸ κοντά τους, μὲ ὕφος ἀγέρωχο. Ἡ Μαίρη τοῦ βιβλίου... Ἡ μὶς Μάργκαρετ Κίλμπουρν...

Ἡ Σύλβια εἶχε χλωμιάσει τρομερά. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ πῆρε τὴν ἀπόφασή της.

Τί ἦταν αὐτή; Μιὰ φτωχοῦλα δακτυλογράφος... Κι' ἀφοῦ ὁ Ζώρζ ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴν μὶς Κίλμπουρν — γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε... ἦταν βεβαία γι' αὐτό...—πῶς ἀλλοιώτικα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της, παρὰ προσπαθῶντας νὰ τὸν ἑνώσῃ καὶ πάλιν μαζί της;...

—

Ἡ μὶς Μάργκαρετ τὴν ἐδέχθηκε ψυχρά.

—Τί θέλετε, λοιπόν, δεσποινὶς ἀπὸ μένα; ἐρώτησε τὴν Σύλβια.

Ἡ Σύλβια τὰ ἔχασε κάπως.

—Νά... Πῶς νὰ σᾶς πῶ... Δυσκολεύομαι νὰ μιλήσω. Φοβᾶμαι μήπως μὲ παρεξηγήσετε... Ὁ κ. Μπολλάρ...

—Ἀ! Σᾶς ἔστειλε ὁ κ. Μπολλάρ;

—Ὄχι. Καὶ οὔτε τὸ ξέρει πὼς ἦρθα. Ἐσκέφθηκα ὅμως ὅτι ἀφοῦ σᾶς ἀγαπᾶ ἀκόμη τόσο πολύ... ἐὰν καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ χαρίσετε τὴν εὐτυχία...

Ἡ μὶς Μάργκαρετ τὴν ἐκύτταζε μὲ ἀπορία:

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε πὼς μὲ ἀγαπᾶ; Σᾶς τὸ εἶπε;

—Ὄχι ἀπ' εὐθείας. Εἶμαι ὅμως δακτυλογράφος καὶ μοῦ ἔχει δώσει νὰ τοῦ ἀντιγράψω ἕνα μυθιστόρημά του, ὅπου ἀναφέρει τὸ εἰδύλλιό του μὲ σᾶς. Νά! Σᾶς ἔφερα ἕνα κεφάλαιο γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ μόνη σας πῶς ἐκφράζεται γιὰ τὸ αἴσθημά του...

Καὶ ἔδωσε στὴν μὶς Μάργκαρετ μιὰ δέσμη χειρογράφων ποὺ εἶχε φέρει μαζί της.

Ἡ μὶς Μάργκαρετ τὰ πῆρε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ δυὸ τρία πρῶτα χειρόγραφα. Κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὴν Σύλβια.

—Καταλαβαίνω, εἶπε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο. Εἶσθε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐννοοῦν νὰ θυσιάζωνται γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγαποῦν...

Καί, πρὶν δώσῃ καιρὸ στὴν καϋμένη τὴν Σύλβια ν' ἀπαντήσῃ, ἔρριξε τὰ χειρόγραφα στὴ φωτιά.

—Θεέ μου! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Σύλβια. Τί ἐκάνατε! Δὲν ὑπάρχουν ἀντίγραφα! Πῶς θὰ παρουσιασθῶ στὸν κ. Μπολλάρ;

Ἐκύτταξε τὴν μὶς Μάργκαρετ.

—Ὦ... σᾶς μισῶ! τῆς εἶπε.

Καὶ ἔφυγε.

—

Ὁ Ζώρζ ἀπόρησε ὅταν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ τόσο γρήγορα ἡ Σύλβια. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ ἦταν ἀπεικονισμένη στὸ πρόσωπό της κατάλαβε ὅτι κάτι ἔτρεχε.

—Τί συμβαίνει; τὴν ρώτησε.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἔχασα τὰ χειρόγραφά σας...

—Τὰ ἐχάσατε; Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἡ μὶς Κίλμπουρν; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Ζώρζ.

—Ναί... Πῆγα νὰ τὴν δῶ γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὴν φέρω... ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε τόσο...

—Ἐγώ; Τὴν ἀγαπῶ ἐγώ;

—Φυσικά... Ἀφοῦ στὸ τελευταῖο σας ρομάντσο ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐκφράζεσθε ἔτσι γι' αὐτήν...

Ὁ Ζώρζ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Μὰ τὸ ρομάντσο αὐτὸ ἦταν... τὸ πρῶτο μου ρομάντσο! εἶπε. Ἔχει δημοσιευθῆ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια!

Ἡ Σύλβια τὸν κύτταξε ἐμβρόντητη.

—Πῶς!... Ἔχει δημοσιευθῆ;... ἐπανέλαβε.

Καὶ πιὸ σιγά, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ἐξακολούθησε:

—Ὥστε... ἀπὸ οἶκτο μοῦ ἐδώσατε ν' ἀντιγράψω αὐτὸ τὸ ρομάντσο ποὺ ἔχει τυπωθῆ ἤδη σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα;..' Ἀπὸ οἶκτο, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε; Ὤ, Θεέ μου! Τί γελοῖο ρόλο ἔπαιξα...

Καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Ζώρζ ὅμως διαμαρτυρήθηκε.

—Ὄχι! Ὄχι! Μὴν τὸ πιστεύετε αὐτό! φώναξε. Τὸ αἴσθημα ποὺ μὲ παρεκίνησε νὰ διαπράξω αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀπάτη ἦταν...

—Ἦταν ἀπὸ οἶκτο... συνεπλήρωσε ἡ Σύλβια.

—Ὄχι, δὲν ἦταν αὐτό... Ἦταν...

Σταμάτησε μιὰ στιγμή. Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα, μὲ φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνηση ἐξακολούθησε:

—Ναί, ἦταν... μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ φωνάξω αὐτὸ ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τοῦ δωματίου στὴν ἄλλη... Πλησιάστε... μὰ πλησιάστε λοιπόν... ἐλᾶτε πιὸ κοντά... πιὸ κοντὰ ἀκόμα...

ΒΕΡΑ ΝΤΟΥΝ

ΤΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕ

—Εἶναι φοβερό, φίλε μου. Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ἔχασα δυὸ ἐξαδέλφους μου.

— Παρηγορήσου φίλε μου, ἡ ἐποχὴ τῶχει. Ἐγὼ μέσα στὸ ἴδιο διάστημα ἔχασα τρεῖς ὀμπρέλλες.

Μὲ λίγες γραμμές

Ἕνα νέο εἶδος τιμωρίας ἐπιβάλλεται στὴν Ἀμερικὴ στοὺς ἀπρόσεκτους αὐτοκινητιστάς. Μετὰ τὴν καταδίκη τους, τοὺς ὑποχρεώνουν καὶ διαβάζουν ἕνα ἄρθρο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου ποὺ ἐπιγράφεται: «Ὁ δίαιος θάνατος». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ περιγράφει σ' ὅλες τους τὶς φρικιαστικὲς λεπτομέρειες τ' ἀποτελέσματα τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων στὴν Ἀμερική.

—

Στὰ ἀμερικανικὰ χημικὰ ἐργαστήρια ἀνεκαλύφθη ἕνα ὑγρὸ ποὺ κάνει τὰ ψάρια νὰ μὴν ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιχειρήσεις τους.

Οἱ εἰδικοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἂν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ χρησιμοποιηθῆ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, τότε θὰ παύσῃ νὰ ὑφίσταται ὁ ἔρως ἐπὶ τῆς γῆς.

—

Ἕνας διαρρήκτης στὴ Νέα Ὑόρκη, τολμηρὸς ἀλλὰ καὶ πονόψυχος μπῆκε σ' ἕνα σπίτι γιὰ νὰ κλέψῃ. Μόλις τὸν εἶδε ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ λιποθύμησε.

Ἀμέσως ὁ λωποδύτης συνέφερε μ' ἐντριβὲς τὴν γυναῖκα, τὴν ρώτησε κατόπιν ποῦ ἔχει τὰ λεπτά. Ἀφοῦ τὰ βρῆκε, τὰ πῆρε κι' ἔφυγε, χωρὶς προηγουμένως νὰ παραλείψῃ νὰ κυττάξῃ τόν... σφυγμὸ τῆς κυρίας!

—

Δυὸ δῦτες ἀπὸ τὸ πλήρωμα ἑνὸς γιαπωνέζικου ἁλιευτικοῦ μαργαριταριῶν τῆς αὐστραλιανῆς νήσου Ντάρβιτ διεκδικοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας τὴν κυριότητα ἑνὸς πολυτίμου μαργαριταριοῦ ποὺ εἶχαν βρῆ καὶ οἱ δυὸ μαζί.

Ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μονομαχοῦσαν μὲ μαχαίρι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ἕνας ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Ὁ ἄλλος πέθανε ἀργότερα ἀπὸ τὰ πολλὰ τραύματα.

—

Ἕνας ἐπαγγελματίας ταχυδακτυλουργὸς ἔβαλε στοίχημα νὰ καταβροχθίσῃ 20 ἀλυσσιδίτσες, 2 τσατσάρες, 10 καρφιὰ πεταλῶν, 59 προκάκια, 85 βίδες, 50 κουμπιά, 12 καρφίτσες καὶ ἕνα σουγιαδάκι. Καὶ τὰ κατάπιε. Σὲ λίγο, ὅμως, τὸν ἔπιασαν φοβεροὶ πόνοι. Φυσικὰ τὸν πῆγαν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἐγχειρίσθηκε καὶ τώρα εἶναι καλά

—

Ὁ λοχίας Μπλάκερ τοῦ 2ου Σκωτικοῦ συντάγματος ποὺ εἶχε τραυματισθῆ σὲ μιὰ μάχη ποὺ ἔδωσε τὸ ἀπόσπασμά του μὲ μιὰ ὁμάδα Ἀράβων τρομοκρατῶν, ἄκουε σὲ λίγο κατάπληκτος στὸ ραδιόφωνο τοῦ νοσοκομείου ὅτι ἔπεσε γενναίως μαχόμενος. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ λοχίας ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη καὶ ὅτι μποροῦσε νὰ περιμένῃ λίγο, προτοῦ ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀναγγείλῃ

Ἔχετε προσόντα καλῆς καλοῦ συζύγου;

Ὅταν πρόκειται νὰ μὴν κάνετε γάμον ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ νὰ σκεφθῆτε προτοῦ παντρευτῆτε, θὰ κυττάξετε βέβαια νὰ ζυγίσετε καλὰ τὰ πράγματα. Θὰ κυττᾶξτε δηλ. πρῶτα κατὰ πόσον ἡ γυναῖκα (ἢ ὁ ἄνδρας) ποὺ θὰ πάρετε ἔχει καλὸν χαρακτῆρα, εἶνε ὑγιής, δὲν ἔχει ἰδιοτροπίες κτλ.

Γιὰ ὅλα αὐτά, θὰ φροντίσετε βέβαια νὰ πεισθῆτε ζητῶντας πληροφορίες ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ γνωρίζουν τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρεσθε.

Ἕως ἐδῶ δὲν πρόκειται παρὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὸν ἑαυτό σας ἀπὸ τὰ δυσάρεστα μιᾶς κακῆς ἑνώσεως. Καλὸ βέβαια, αὐτό, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ἐγωϊστικό. Θἄπρεπε νὰ ἐξετάσετε κάπως καὶ τί εἶσθε ἐσεῖς ὁ ἴδιος. Ἔχετε τὰ προσόντα τοῦ καλοῦ ἠθῆς καλῆς συζύγου; Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μάθετε. Ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἕνα βλέμμα στὸν ἑαυτό σας καὶ θὰ σᾶς βοηθήσωμε κι' ἐμεῖς. Συμβουλευθῆτε τὸν παραπλεύρως πίνακα καὶ ἀπαντῆστε στὰ ἐρωτήματά του εἰλικρινῶς, γράφοντας στὴν σχετικὴ στήλη, δεξιά, ἕνα 0 ἂν πρόκειται νὰ πῆτε κατηγορηματικὰ ὄχι, ἕνα 1 ἂν πῆτε ἴσως ἕνα 2 ἂν πῆτε πιθανὸν καὶ ἕνα 3 ἂν πῆτε ἕνα ἀποφασιστικὸ ναί.

Ἀθροίστε κατόπι τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς καὶ ἂν ἔχετε ἄθροισμα 40—48 εἶσθε ὑπόδειγμα συζύγου, ἂν βρῆτε 30—40 μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε μὲ φόβο ἀλλὰ διορθώνοντας μερικὰ σας ἐλαττώματα, ἂν βρῆτε 20—30 περιμένετε λίγο, ἂν βρῆτε 10—20, πρέπει νὰ διστάσετε πολὺ καὶ ἂν βρῆτε νῆτω ἀπὸ 10 μὴν παντρευτῆτε ποτέ! Εἶσθε ἕνας κακὸς σύζυγος...

Εἶσθε ἐκ τῶν προτέρων διατεθειμένος (ἢ διατεθειμένη) νὰ θεωρήσετε ὡς δική σας τὴν οἰκογένειαν τοῦ συντρόφου σας;	.....
Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ νὰ περάσετε ὅλη σας τὴν ζωὴ μὲ τὸ ἴδιο πρόσωπο;	.....
Ἂν ἀγαπᾶτε τὰ χαρτιὰ ἢ τὴν πολιτικολογία, θὰ ἤσασταν διατεθειμένος νὰ θυσιάσετε, τὶς δύο αὐτὲς συνήθειές σας ἂν δὲν ἀρέσουν στὸν σύντροφό σας; ..	.....
Εἶσθε ὑγιής;	.....
Εἶσθε ἱκανὸς νὰ μὴν ἐκνευρισθῆτε ἂν ὑπάρχῃ ἄρρωστος σπίτι σας;	.....
Εἶσθε ἀποφασισμένος νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν σύντροφό σας;	.....
Εἶσθε καλοδιάθετος;	.....
Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ νὰ θυσιάσῃ μερικὲς ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις του ἂν εἶναι πολὺ δαπανηρὲς καὶ ἀπειλοῦν νὰ διαταράξουν τὴν ἰσορροπία τοῦ προϋπολογισμοῦ σας;	.....
Νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ ὑποφέρετε τὰ κλάμματα ἑνὸς μικροῦ ὅλη τὴ νύχτα;	.....
Αἰσθάνεσθε ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ χαμογελάσετε τοῦ συντρόφου σας ἂν ἔχῃ σπάσει ἢ χάσει κάτι στὸ ὁποῖο ἐσεῖς ἔχετε ἰδιαιτέρα ἀδυναμία;	.....
Θὰ μπορούσατε νὰ περιποιηθῆτε τὸν σύντροφό σας μὲ ἀφοσίωση εἰς περίπτωσιν μακρᾶς ἀσθενείας;	.....
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΟ	
Εἶσθε καλὴ μαγείρισσα;	.....
Ἂν ὁ ἄντρας σας κατεστρέφετο ξαφνικὰ ἢ ἔμενε ἄνεργος, θὰ ἤσθε διατεθειμένη νὰ καταργήσετε τὰ ἰδιαίτερά σας ἔξοδα: (τουαλέττες, κομμώσεις κτλ.);	.....
Κάνετε εὐχαρίστως τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ;	.....
Εἶσθε ἀποφασισμένη νὰ λέτε πάντα τὴν ἀλήθεια στὸν ἄνδρα σας;	.....
Εἶσθε διατεθειμένη νὰ ἐνδιαφερθῆτε μὲ τὶς ἐργασίες του;	.....
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΜΟΝΟ	
Εἶσθε εἰς θέσιν νὰ συντηρήσετε ἕνα σπίτι;	.....
Θὰ μπορούσατε νὰ ἀντισταθῆτε στοὺς φίλους σας ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ σᾶς παρασύρουν νὰ πιῆτε ἢ νὰ παίξετε χαρτιά;	.....
Θὰ βοηθούσατε πρόθυμα τὴ γυναῖκα σας στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἂν παρίστατο ἀνάγκη;	.....
Χαίρεσθε ἀληθινὰ ἐργαζόμενος γιὰ νὰ κάνετε πιὸ εὐτυχισμένη τὴν οἰκογένειά σας;	.....
Ἐπιδιώκετε νὰ καταστήσετε τὴν γυναῖκα σας συνεργάτιδά σας;	.....
Σύνολον.....	.....

ΜΙΣΕΛ ΕΠΟΥΙ

Τὸ μυστικὸ τοῦ μαύρου μπαούλου

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

9ον

Ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχε κολλήσει τὴν ἐτικέττα «Ἀπὸ Λονδίνον εἰς Παρισίους», εἶχε φροντίσει νὰ σκεπάσῃ μ' αὐτὴν, τὴν παληὰ ἐτικέττα ποὺ ἔγραφε «Γκρήνουϊτς—Σάουθεντ», ποὺ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ προκαλέσῃ λάθος ὡς πρὸς τὴν ἀποστολή, ἐφόσον τὸ μπαοῦλο βρισκόταν ἤδη στὸ Λονδῖνο. Ὁ ὑπάλληλος, ὅμως, αὐτὸς σὰν προσεκτικὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε θὰ ἦταν φυσικώτερο νὰ καλύψῃ τὴν ἐτικέττα ποὺ ἔγραφε «Σάουθεντ — Λονδῖνο», ποὺ ἦταν πιὸ καινούργια καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ σύγχυση. Γιὰ νὰ μὴ τὸ κάνῃ, λοιπον, αὐτός, θὰ πῇ ὅτι δὲν βρῆκε τέτοια ἐτικέττα στὸ μπαοῦλο.

Κατόπιν θυμήθηκα κάτι ἄλλο. Ψάχνοντας στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ τοῦ Ὥστεν Χάρβεϋ, εἶχα βρῆ μιὰ ἐτικέττα ποὺ ἔγραφε «Σάουθεντ — Λονδῖνο» Νὰ ἦταν ἄραγε ἡ ἴδια ποὺ ξεκόλλησε κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ μπαοῦλο τοῦ ἀδελφοῦ του;

Ὁ Ὥστεν εἶχε συνοδεύσει τοὺς τα ξιδιῶτες μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τσάριγκ—Κρός, ὅπου καὶ τοὺς ἄφησε. Νὰ ξεκόλλησε ἄραγε ὁ ἴδιος τὴν ἐτικέττα; Νὰ εἶχε ἄραγε γράψει αὐτὸς τὸ ἀρχικὸ Φ. Χ. πάνω στὴν ἄλλη ἐτικέττα, τὴν καινούργια;

Ἀλλὰ γιατί;

Ὁ Φρανσουᾶ Ντυμπὲρ μοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνση ἑνὸς γραφολόγου, στὸν ὁποῖον ἔσπευσα νὰ δείξω ὅλα εἶχα συγκεντρώσει.

Κατ' ἀρχήν, δὲν ἔχω καὶ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στοὺς πραγματογνώμονας τοῦ εἴδους αὐτοῦ, γιατὶ συνήθως διαφωνοῦν μεταξύ τους. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθην, μὲ βεβαίωσε ὅτι τὰ ἀρχικὰ τοῦ μπαούλου δὲν εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τὸν Φίλιππο Χάρβεϋ. Βέβαιος τώρα ἐγὼ ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, ζήτησα τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μὶς Σίμπκινσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21ον.

Ἡ γνώμη τῆς μὶς Σίμπκινσον

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν εἶχε ἀνακαλύψει κανένα στοιχεῖο κατηγορίας ἐναντίον τῆς μὶς Σίμπκινσον. Τὸ μπαοῦλο (τὸ δικό της μπαοῦλο), ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὸ Δοῦβρο, ἔφθασε ἀσφαλῶς στὰ χέρια της κι' ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων της. Ἔκτοτε, ἡ γαλλικὴ δικαιοσύνη ἀποτραβήχθηκε σχεδὸν τελείως κι' ἄφησε στὴ Σκότλαντ Γυὰρδ τὴ φροντίδα τῆς λύσεως τοῦ μυστηρίου. Ὁπως ἦταν φυσικό, οἱ ντετέκτιβ τοῦ Λονδίνου ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀναζητοῦν το πρόσωπο που εστειλε ἀπο τὸ Δοῦβρο τὸ μπαοῦλο της μὶς Σιμπκινσον. Λογῷ, ὅμως, ἑνὸς λάθους, διαπραχθέντος κατὰ την μεταβίβαση τῶν ἐγγραφων ἀπο τὸ Παρίσι στὸ Λονδῖνο, οι ανθρωποι τῆς Σκότλαντ Γυαρδ ἀργοιωρησαν κάπως καὶ δὲν ἐφθασαν στὸ ξενοδοχεῖο του Νεγρου, παρα μετὰ τη δικη μας ἀναχωρηση.

Ὅταν ἐμαθα ὅτι ἀνεζητεῖτο κάποιος γηραιὸς τζέντλεμαν, φαλακρὸς, μὲ ἄσπρο φανελλένιο σακκάκι, που ἑτοιμαζόταν ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἔχοντας μεταξὺ των ἀποσκευῶν του κι' ἕνα μαῦρο μπαοῦλο, δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω. Εἶδα τοτε τί μεγάλο ἀβαντάζ ἦταν γιὰ μᾶς ἡ μη ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Φιλίππου Χάρβεϋ στὰ βιβλία τοῦ ἐμπόρου εἰδων ταξιδιοῦ. Ὡστόσο, ἡ ἐπιφράδυνσις τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἰχνῶν τοῦ Φιλίππου δὲν θὰ κρατοῦσε παρὰ μόνον λίγες μέρες, μετρημένες. Μόλις οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Σκότλαντ Γυὰρδ θὰ ἔφθαναν στὸ Σάουθεντ καὶ θὰ μάθαιναν ὅτι ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ περασε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴ Δευτέρα, στὸ διαμέρισμα τῆς θείας του, θὰ ἔστελναν, ἀμέσως τὰ λαγωνικά τους νὰ τὸν συλλάβουν. Ἐξ ἄλλου, εἶχα μάθει ὅτι ἡ μὶς Σίμπκινσον, ἀνακριθεῖσα ἐκ νέου, λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ Παρίσι, εἶπε καθαρὰ ὅτι πιθανὸς δολοφόνος τῆς μὶς Ραῖνελ ἦταν ὁ ἀνεψιός της Φίλιππος Χάρβεϋ.

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε μεγάλη κατάπληξη, ἦταν ὅτι ὁ Ὥστεν Χάρβεϋ, ἐνῷ φάνηκε τόσο εἰλικρινὴς ἀπέναντί μου, ἀπέφυγε νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο κι' ἀπέναντι τῶν ἐκπροσώπων τῆς δικαιοσύνης. Οἱ ἀπαντήσεις του ἦταν νεφελώδεις καὶ ὁ κ. Ντυμπὲρ ἐπίστευε ὅτι ὁ νεαρὸς ἱερωμένος προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό του. Γιατί, ὅμως, ἐνεργοῦσε ἔτσι; Νὰ τί θέλησα νὰ μάθω ἀπὸ τὴν μὶς Σίμπκινσον.

Τὴ βρῆκα ἀδυνατισμένη, μὲ τὰ μάτια κομμένα, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου συνεσπασμένα. Ἔπρεπε νὰ εἶχε ὑποφέρῃ πολὺ κατὰ τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες. Τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸ σ' αὐτό. Εἴτε γιατὶ εἶχε ἀγαπήσει τὸν Φίλιππο, εἴτε γιατὶ εἶχε φλερτάρει μόνον μαζί του, στενοχωριόταν πολύ. Ὁ μέλλων κουνιάδος της δολοφόνος!

Τὴν ταλαίπωρη! Μὲ παρεκάλεσε νὰ καθήσω καὶ στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία. Τί τὴν ἤθελα;

Δὲν ἀργοπόρησα μὲ προοίμια καὶ προλόγους. Καὶ εἶπα:

—Ἐπέστρεψα στὸ Παρισι, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Φίλιππο Χάρβεϋ.

—Ἀλήθεια; εἶπε καὶ κοκκίνισε, Τί ἦρθε νὰ κάνῃ ὁ κ. Φίλιππος Χάρβεϋ στὸ Παρίσι;

—Φοβᾶται νὰ μείνῃ στὴν Ἀγγλία δεσποινίς.

—Γιατί; Καὶ ποῦ σκοπεύει νὰ πάῃ;

—Ἐπιτρέψτε μου ν' ἀπαντήσω πρῶτα στὴ δεύτερη ἐρώτησή σας. Ὁ κ. Φίλιππος Χάρβεϋ ἐλπίζει νὰ φθάσῃ αὔριο τὸ πρωῒ στὴ Μασσαλία καὶ νὰ φύγῃ αὐθημερὸν γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

—Θὰ προφθάσῃ; φώναξε ἡ μὶς Σίμπκινσον, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴ συνήθη της ἐπιφυλακτικότητα.

—Τὸ πιστεύω καὶ τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησα.

—Εἴθε!

—Πάντως, ἐξηκολούθησα, δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σᾶς βεβαιώσω. Γιὰ νὰ μαι εἰλικρινὴς, ἡ ἀστυνομία θἄπρεπε νὰ τὸν εἶχε συλλάβῃ ἀπὸ δύο ἡμερῶν.

—Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θὰ προλάβῃ νὰ τὸν συλλάβῃ.

—Τὸ εὔχομαι κι' ἐγώ, δεσποινίς, γιατὶ διαφορετικά, ὁ νέος αὐτὸς θὰ ὁδηγηθῇ στὴν ἀγχόνη.

Ἡ μὶς Σίμπκινσον ἐχλώμιασε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

—Καὶ τὸ φοβερώτερο, εἶπα, εἶνε, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ δὲν εὐθύνεται καθόλου γιὰ τὸν θάνατο τῆς θείας του.

—Ἀλήθεια; φώναξε ἡ Ἐδιθ καὶ τὰ μάτια της πῆραν μιὰν ἔκφραση ζωηρῆς ἐκπλήξεως. Τί θέλετε νὰ πῆτε; Ὦ! Θἄδινα καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη, γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης του!

Δὲν τῆς ἀπήντησα ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ τῆς ὑπέβαλα μιὰν ἄλλη ἐρώτηση:

—Τὸν πιστεύατε γιὰ ἔνοχον;

—Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν πίστευα; στέναξε. Ἡ καρδιά μου ἔλεγε ὄχι, ἀλλ' ἡ λογική μοῦ ἔλεγε ναί. Ὅλα τὸν βαρύνουν, δὲν εἶνε ἔτσι; Ποιὸς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν θὰ μποροῦσε νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα; Ἂν τὸν συλλάβουν δὲν θὰ καταδικασθῇ στὰ σίγουρα;

—Φυσικά, εἶπα. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ εἶνε ἀθῶος.

—Ἔχετε, λοιπόν, ἀποδείξεις; Ποιὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος;

—Πρὶν ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις σας, εἶπα, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ὑποβάλω ἀκόμα μιὰ ἐρώτηση: Ἐσεῖς δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα; Νὰ μοῦ μιλήσετε εἰλικρινῶς.

—Ὄχι, ἀπήντησε. Δὲν βλέπω κα-

νένα ἄλλον ἔνοχο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φίλιππο. Σᾶς τὸ εἶπα: Τὰ αἰσθήματά μου ἐξεγείρονται κατὰ τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ἀλλ' ἡ λογική μοῦ ἐπιβάλλει νὰ παραδεχθῶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος!

Διεκινδύνευσα μιὰν ἄλλη ἐρώτηση:

—Συγχωρῆστε με, δεσποινίς, γιὰ τὴν ἀδιακρισία. Θέλω, ὅμως, νὰ ξέρω γιατὶ διεκόψατε τὶς σχέσεις μὲ τὸν Φίλιππο Χάρβεϋ καὶ ἀρραβωνιασθήκατε κατόπιν τὸν ἀδελφό του;

Ἔγινε κατακόκκινη σὰν παπαροῦνα.

—Δὲν ἤμουν ποτὲ ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Φιλιππο Χάρβεϋ, εἶπε καὶ συνεπῶς δὲν εἶχα νὰ διακόψω τίποτε σχέσεις μαζί του...

Παρ' ὅλον τὸν ἰσχυρό της χαρακτῆρα, ἡ μὶς Σίμπκινσον δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια. Δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπιμείνω. Ἐξ ἄλλου, εἶχε προδοθῆ. Ἡ στάσις της, τὰ βλέμματά της, ἡ φωνή της, τὰ πάντα ἔδειχναν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα τὸν Φίλιππο. Κατὰ συνέπειαν, δὲν πολυσκοτιζόταν γιὰ τὸν Ὥστεν... Τί παράξενες ποὺ εἶνε, στ' ἀλήθεια, οἱ γυναῖκες! Ἐν τούτοις, ξαναφέρνοντας στὴν μνήμη μου τὶς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Φιλίππου, ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω. Χωρὶς ἄλλο, ἡ μὶς Σίμπκινσον, πεισμωμένη γιὰ κάποια σοβαρὴ ἀπιστία τοῦ φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς, θὰ θέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, παίρνοντας τὸν ἀδελφό του. Ἡ μητέρα της ἐξ ἄλλου θὰ ἠνώησε τοὺς ἀρραβῶνας αὐτοὺς καὶ ὁ λόγος ἐδόθηκε πάνω σὲ μιὰ στιγμὴ πείσματος καὶ ζήλειας. Τώρα, σίγουρα ἡ Ἐδὶθ θὰ ἦταν μετανοιωμένη. Ὄχι, δὲν τὸν ἀγαποῦσε τὸν Ὥστεν, οὔτε τὴν ἔνοιαζε γιὰ τὴν κληρονομία ποὺ περίμενε ἀπὸ τὴ θεία του.

—Εἶμαι ἀπολύτως σχεδὸν πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Φιλίππου, ἐπανέλαβα τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγα. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ διακρίνω ποιὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον.

Ὁ ἀριστερόχειρ

Ἡ μὶς Σίμπκινσον εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ δῆ τὸν Φίλιππο Χάρβεϋ καὶ ἀσφαλῶς, ἂν δὲν ἔπαιρνα τὰ μέτρα μου, ἡ συνάντησις αὐτὴ θὰ γινόταν. Μιὰ τέτοια συνάντησις, ὅμως, θὰ εἶχε ὡς ἄμεσο ἀποτέλεσμα τὴ σύλληψη τοῦ νέου. Ἐξηγήθηκα μαζί του καὶ πῆρε τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ξαναδῆ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε.

Μόλις ἐπέστρεψα στὸ ξενοδοχεῖο, ἀπεφάσισα νὰ περιμένω τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων. Εἶχα φθάσει στὸ τέρμα τῶν ἀρχικῶν μου προσπαθειῶν. Εἶχα ἀποδείξει ὅτι τὰ ἀρχικὰ τῆς ἐτικέττας τοῦ μπαούλου δὲν εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τὸν Φίλιππο.

Ἂν γινόταν δεκτό, ὅμως, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, τότε κατὰ φυσικὴν σειρὰν τῶν λογικῶν συλλογισμῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὰ ἀρχικὰ αὐτὰ εἶχαν γραφεῖ ἀπὸ τὸν Ὥστεν. Πάντως, πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ξεβνάλω τὸν Φίλιππο γιὰ τὴν Μασσαλία.

Τὸ ἀπόγευμα κατέφθασε στὸ Παρίσι κι' ὁ Ὥστεν. Μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι τὰ βιβλία τοῦ Φιλίππου βρισκόν-

Τὸ μυστικὸ τοῦ μαύρου Μπαούλου

τανε πάντοτε στὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Ραϊνελ. Οἱ δεσμίδες τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ὁ Φίλιππος τὶς εἶχε βάλει στὸ μπαοῦλο του, τὴν τελευταία στιγμή, βρέθηκαν κι' αὐτὲς στὸ διαμέρισμα τῆς θείας.

Ἦταν ἀξιοθρήνητος ὁ ταλαίπωρος Φίλιππος ἐκείνη τὴ μέρα. Τὸ πρόσωπό του εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση. Βρισκόταν σὲ πλήρη πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἐξουθένωση καὶ δὲν ἦταν σὲ θέση οὔτε νὰ μιλήση. Ὁ κ. Ὥστεν τοῦ ἔδωκε 100 λίρες καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι μόλις θὰ ἔφθανε στὸ Μοντιβιδέο, θὰ τοῦ ἔστελνε καὶ ἄλλα. Στὸν σταθμὸ τῆς Λυών, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἐξπρὲς ξεκινοῦσε, ὁ Φίλιππος ἔσκυψε καὶ εἶπε στὸν ἀδελφό του:

—Ὥστεν, σ' ἐξορκίζω.. Πές μου.. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ δράστης;

Ὁ νεαρὸς ἱερωμένος, δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήση. Πνιγόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Τὸ τραῖνο ἐκείνησε καὶ σὲ λίγο, τὸ χάσαμε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Πῆρα τὸν Ὥστεν καὶ ἀπομακρυνθήκαμε ἀμέσως ἀπὸ τὸν σταθμό.

Καθὼς τραβούσαμε γιὰ τὸν σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ, ὅπου θὰ παίρναμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Καλαί, ρώτησα τὸν Ὥστεν ἂν ἡ ἀστυνομία ἠρεύνησε τὸ διαμέρισμα τῆς θείας του.

—Βεβαίως, εἶπε. Ἡ κυρία Τζέζοπ ἀνεκρίθη διὰ μακρῶν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι βολτάρει ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ πολιτικά.

—Ἀλλὰ τότε, εἶπα, μόλις ὁ Φίλιππος φθάση στὴ Μασσαλία, θὰ τὸν συλλάβουν!

Ὁ κ. Ὥστεν κιτρίνισε καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Τὸ πιστεύετε; εἶπε. Εἶνε δυνατόν;

Καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν πάλι.

—Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ ξεφύγη, ψιθύρισα.

Μόλις φθάσαμε στὸ σταθμό, ἔσπευσε νὰ βγάλη αὐτὸς τὰ εἰσιτήρια. Τὸν κύτταζα κάπως ἀφηρημένα στὴν ἀρχή, νὰ βγάζη τὸ πορτοφόλι του, νὰ δίνη τὰ λεπτά, νὰ παίρνη τὰ εἰσιτήρια, νὰ μετράη τὰ ρέστα... Ἐξαφνα, ὅμως, κάρφωσα ὅλη μου τὴν προσοχὴ στὶς χειρονομίες του. Ἦταν ἀριστερόχειρ!

ΚΕΦΑΛΑΓΟΝ 23ον.

Ἡ μαρτυρία τῆς Λουσοῦ

Ὅταν φθάσαμε στὸν σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, χωρισθήκαμε. Ὁ Ὥστεν βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψη στὰ ἐκκλησιαστικά του καθήκοντα, τοὺ τόσο τὰ εἶχε παραμελήσει τώρα τελευταῖα. Ἐγὼ ἀνέλαβα νὰ περιμένω στὸ Λονδῖνο τὴν ἀναγγελία τῆς ἐπιβιβάσεως τοῦ Φιλίππου γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερική.

—Δὲν ὑπάρχει σύμβασις ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Οὐραγουάης, μοῦ εἶχε πῆ ὁ Ὥστεν. Ἔτσι, μόλις μάθουμε ὅτι ὁ Φίλιππος ἔφθασε σὲ ἀσφαλὲς λιμάνι, θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ ποῦμε ὅλα, νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὶς ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις...

—Ἀλλοίμονο! ἀπήντησα. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Σκότλανδ Γυάρδ... Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Φιλίππου Χάρβεϋ θὰ προφερθῆ πολὺ πρὶν φθάση στὸ Μοντεβιδέο.

—Ἀλλὰ τότε, τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Ὥστεν.

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Οὔτε γὼ δὲν ἤξερα τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου καὶ κλείσθηκα στὸ δωμάτιό μου.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ξαναρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή; Νὰ μὴν ἀφήσω τίποτα, ὥστε νὰ ἴδω τὴν ἀλήθεια μὲ κάθε θυσία; Βεβαίως. Ἀλλὰ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ καινούργιο ἴχνος ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσω;

Νᾶταν ἄραγε ἔνοχος ὁ Ὥστεν Χάρβεϋ; Ἦταν δυνατὸν νὰ σκότωσε αὐτὸς τὴ θεία του; Ἀλλὰ πότε; Καὶ ποῦ; Ἦταν ἀποδεδειγμένο ὅτι μόνον ὁ Φίλιππος εἶχε μείνει στὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Ραϊνελ τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα καὶ ὅτι τὸ μαῦρο μπαοῦλο βγῆκε μαζί του ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ πρωῖ τῆς ἐπαύριον. Ὁ Ὥστεν ἦρθε νὰ πάρη τὸν ἀδελφό του πρωῖ πρωῖ, ἀλλ' ἦταν βέβαιον ὅτι ὁ θάνατος τοῦ θύματος εἶχεν ἐπέλθει πολλὲς ὧρες πρὸ τῆς πρωΐας. Ἂν ὁ Φίλιππος ἦταν ἀθῶος, τὸ μυστήριο παρέμενε ἀξεδιάλυτο. Τὸ ὅτι ὁ Ὥστεν ἦταν ἀριστερόχειρ, δὲν ἐσήμαινε ὅτι αὐτὸς εἶχε δέσει τὴν τριχιὰ τοῦ μπαούλου. Ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ἀριστερόχειρες στὸν κόσμο! Ἔπειτα, γιὰ ποιὸν λόγο νὰ σκοτώση τὴ θεία του ὁ νεαρὸς κληρικός;

Ἐν τούτοις, ἔλεγα μέσα μου, ἂν παρὰ πάσαν λογικήν, ἦταν αὐτὸς ὁ ἔνοχος; Τί ἠθοποιὸς σπουδαῖος! Καὶ τί ὑποκριτής, ἀφοῦ κατώρθωσε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀξιομνημόνευτης σκηνῆς, νὰ κάνη τὸν ἀδελφό του νὰ παραδεχθῆ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φονηᾶς!»

Ἀλλὰ ὄχι... ἡ φαντασία μου προχωροῦσε πολύ.. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κρύβεται μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ πρόσχαρου καὶ ἀνοιχτόκαρδου αὐτοῦ ἱερωμένου ἕνας τέτοιος σατανικὸς μακιαβελισμός.

Ἀπεφάσισα, ὡστόσο, νὰ συνεχίσω τὶς ἔρευνές μου πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση καὶ νὰ ἐξακριβώσω τί ἔκανε ὁ Ὥστεν τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴ Δευτέρα, ποὺ βρισκόταν κλπ. Πῆρα, λοιπόν, τὴν ἀπόφαση νὰ πάω στὸ Σάουθεντ. Εἶχα φθάσει στὸ Λονδῖνο στὶς ἑξήμισι τὸ πρωΐ. Πλάγιασα καὶ κοιμήθηκα δυὸ ὧρες. Τηλεγράφησα στὸν Ὥστεν ὅτι θὰ τὸν ξανάβλεπα πέντε τὸ ἀπόγευμα. Ἑπομένως, ἕως ἐκείνη τὴν ὥρα ἤμουν ἐλεύθερος νὰ δράσω. Πῆρα, λοιπόν, ἕνα ταξὶ καὶ τράβηξα γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Τὴν ὥρα, ὅμως, ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ πάρω τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σάουθεντ, σκέφθηκα ὅτι ἐνεργοῦσα κατὰ τρόπον τελείως παιδαριώδη. Ἂν μ' ἔβλεπε ὁ Ὥστεν ὅτι εἶνα φθάσει στὸ Σάουθεντ πολὺ πρὸ τῆς πέμπτης ἀπογευματινῆς, δὲν θὰ ὑποπτευόταν ὅτι εἶχα λόγους νὰ τοῦ κρύβω τὶς ἐνέργειές μου; Τοῦστειλα, λοιπόν, ἕνα δεύτερο τηλεγράφημα καὶ τοῦλεγα νὰ ἔλθη νὰ μὲ ἴδη στὸ Λονδῖνο,

ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσω κατι πολὺ σοβαρό. Προσέθετα ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένη στὸ σπίτι μου, μέχρι τῆς δεκάτης βραδυνῆς.

Ἀφοῦ ἔστειλα το δεύτερο αὐτὸ τηλεγράφημα, πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σαουθεντ. Δὲν ἔφθασα, ὅμως, στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μου, ἀλλὰ κατέβηκα σ' ἕνα μικρὸν ἐνδιάμεσον σταθμό, ὅπου περίμενα νὰ περάση ἡ ἀμαξοστοιχία Σάουθεντ — Λονδίνου, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ πήγαινε ἀσφαλῶς ὁ Ὥστεν στὸ Λονδῖνο, πρὸς συνάντησίν μου. Κατόπιν, θὰ μπορεῦσα νὰ συνεχίσω ἥσυχος τὸ ταξίδι μου.

Ὅταν ἔφθασα στὸ Σάουθεντ, ἦταν τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ρώτησα καὶ δὲν δυσκολεύθηκα καθόλου νὰ μάθω τὸ σπίτι, ὅπου διέμενε ὁ Ὥστεν.

Μὲ ὑποδέχθηκε ἡ σπιτονοικοκυρά του, μιὰ κάποια κυρία Χόπκινς, ἡ ὁποία μὲ ρώτησε τί ἤθελα. Ζήτησα νὰ δῶ τὸν κ. Ὥστεν Χάρβεϋ καὶ μόλις ἔμαθα ὅτι ἀπουσιάζει, προσποιήθηκα ὅτι αὐτὸ μὲ στενοχώρησε πολύ. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ παπᾶς εἶχε λάβει δυὸ ἐπείγοντα τηλεγραφήματα καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Ὕστερα, ἀρχίσαμε ψιλοκουβέντα. Ἡ κυρία Χόπκινς, ὅπως ὅλες οἱ σπιτονοικοκυρὲς τοῦ κόσμου ἀγαποῦσε πολὺ τὴ φλυαρία. Κατὰ τὰ λεγόμενά της, ὁ αἰδεσιμώτατος Ὥστεν Χάρβεϋ ἦταν πρότυπο κληρικοῦ καὶ ἐνοικιαστοῦ, ἀληθινὸς τζέντλεμαν καὶ εὐχάριστος συνομιλητής... Μονάχα ποὺ γλυκοκύτταζε τὶς γυναῖκες. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ κληρικοὶ ἔτσι εἶνε, προσέθεσε ἡ κυρία Χόπκινς.

—Ἀλλὰ δὲν περνᾶτε στὸ σαλονάκι νὰ πάρετε κάτι; μοῦ εἶπε ὕστερα ἡ ἀξιαγάπητη αὐτὴ κυρία. Ἀφοῦ εἶσθε φίλος τοῦ αἰδεσιμώτατου...

Μοῦ προσέφερε ἕνα πορτὸ καὶ μὲ παρουσίασε στὴν κόρη της Λούσυ, μιὰ κοπέλλα ἴσαμε εἴκοσι χρονῶν, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τσαχπίνικη μυτούλα. Ἡ γνωριμία αὐτὴ μ' εὐχαρίστησε ἰδιαιτέρως. Ἀπὸ τὶς ἔξυπνες ματιὲς τῆς κοπέλλας αὐτῆς, κατάλαβα ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε πιὸ ἀνοιχτὰ καὶ νὰ μάθω ἐκεῖνα ποὺ ἤθελα. Πῶς, ὅμως, νὰ τὴν ξεμοναχιάσω καὶ νὰ μιλήσουμε, ἀφοῦ ἡ κυρία Χόπκινς ἐννοοῦσε νὰ ἔχη αὐτὴ τὴ πρωτοβουλία τῆς κουβέντας; Θυμήθηκα τὸ μεγάλο κόλπο ποὺ χρησιμοποίησα μὲ κάποιαν ἄλλη σπιτονοικοκυρά, τὴν κυρία Τζέζοπ. Καὶ εἶπα:

—Ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, κυρία Χόπκινς ὅτι εἶμαι ντετέκτιβ. Ἡ θεία τοῦ κ. Ὥστεν Χάρβεϋ, ἡ μὶς Ραϊνελ, δολοφονήθηκε πρὸ ἡμερῶν. Ἴσως νὰ πληροφορηθήκατε τὸ τραγικὸ αὐτὸ συμβάν. Ὁ κ. Ὥστεν Χάρβεϋ εἶνε κληρονόμος της. Δὲν ἔχει βέβαια, καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἔγκλημα, κανεὶς δὲν τὸν κατηγορεῖ, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται, χάριν τῆς ἡσυχίας του, νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι κατὰ τὴν νύχτα ποὺ προηγήθη τοῦ ἐγκλήματος, δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Εἶδα τὴ Λούσυ νὰ τινάζεται. Τὰ βλέμματά της μὲ ἀπέφυγαν καὶ στράφηκε πρὸς τὸ παράθυρο. Ἡ κ. Χόπκινς δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποὺ τῆς προυκάλεσαν τὰ λόγια μου. Ὕστερα ἄρχισε νὰ φλυαρῆ ἀκατασχέτως, χωρὶς εἰρμό. Ἀπὸ τὸν χείμαρρο τῶν λόγων της, ὅμως, ἄρχισα νὰ μαθαίνω διάφορα ἐνδιαφέροντα πράγματα: Ὁ Ὥστεν εἶχε ἱερουργήσει τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς Κυριακῆς, στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαριας. Ἡ κυρία Χόπκινς μὲ τὴν κόρη της τὴν εἶχαν παρακολουθήσει. Ἡ ἱερουργία τελείωσε στὶς ὀχτώμισι τὸ βράδυ. Κατόπιν ἔγινε μιὰ συγκέντρωσις στὴν αἴθουσα τῶν κατηχουμένων, ὅπου παρευρέθη καὶ ἡ Λούσυ. Ἡ συγκέντρωσις διήρκεσε μέχρι τὶς ἐννιάμισι. Ἡ μὶς Λούσυ επέστρεψε στὸ σπίτι της ἀμέσως, κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς της, ἔφθασε στὸ σπίτι στὰς δέκα παρὰ εἴκοσι. Ὁ Ὥστεν Χάρβεϋ ἔφθασε μιὰ ὥρα μετὰ τὴ Λούσυ. Τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα ἡ ἴδια ἡ κυρία Χόπκινς. Τὸν εἶδε κατάχλωμον καὶ κουρασμένον. Τῆς εἶπε:

—Μὲ καθυστέρησαν κάτι πρόσωπα ποὺ ἤθελαν νὰ μοῦ μιλήσουν. Διαφορετικὰ θὰ συνώδευα τὴν κόρη σας. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, κυρία μου, νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ δέκα καὶ μισή...

Τότε ἡ κυρία Χόπκινς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόγι τοῦ τοίχου καὶ ἀπήντησε:

—Δὲν χτύπησε ἀκόμα δεκάμισι, πάτερ μου, ἀλλ' ὅπου καὶ νᾶνε θὰ χτυπήση.

—Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, εἶπε ὕστερα ὁ Ὥστεν. Ἀνεβαίνω στὸ δωμάτιό μου, γιὰ ὕπνο Καληνύχτα σας.

Κι' ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ δωμάτιό του, ὅπου καὶ κλείσθηκε.

Ὅλα αὐτὰ μὲ βύθισαν στὴν πιὸ θλιβερὴ σειρὰ συλλογισμῶν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ πρὶν ἡ μὶς Ραϊνελ πέση στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ἀποκοιμηθῆ. Εἶχα καταλήξει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, παρ' ὅλο τὸ ξεστρωμένο κρεβάτι καὶ τὸ ἄδειο ποτῆρι τοῦ γάλακτος. Ἤμουν πεπεισμένος ὅτι τὰ δυὸ περιστατικὰ εἶχαν σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὸν δολοφόνο, πρὸς παραπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἂν δράστης τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ὁ Ὥστεν, τότε κατὰ φυσικὴν σειρὰν τῶν συλλογισμῶν μου, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐαναβγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιό του, μετὰ τὶς δεκάμιση καὶ νὰ πῆγε στὸ σπίτι τῆς θείας του. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πῆγε μετὰ τὶς δέκα παρὰ εἴκοσι καὶ τῆς δεκάμιση. γιατὶ ἤξερα ὅτι τὸ σπίτι τῆς μὶς Χόπκινς ἀπεῖχε περὶ τὰ δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θύματος. Ὑπέβαλα, λοιπόν, τὴν ἑξῆς ἐρώτηση:

—Συγχωρῆστε με, κυρία Χόπκινς, ἀλλὰ πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ὁ κ. Χάρβεϋ ἔμεινε στὸ δωμάτιό του καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς νυκτός.

Εἶδα τὴν μὶς Λούσυ νὰ ταράσσεται.

—Μὰ τί λέτε, κύριε! φώναξε ἡ κυρία Χόπκινς. Ὅταν πλάγιασα στὶς ἕνδεκα, τὸν ἄκουσα καλὰ τὸν αἰδεσιμώτατο ποὺ ροχάλιζε. Καὶ τὸ πρωῖ τῆς ἐπαύριον, πῆρε τὸ ἐλαφρὸ καθαρκτικό του ὅπως πάντοτε. Ἐγώ, κύριε, κοιμᾶμαι τόσο ἐλαφρά, ὥστε πούπουλο νὰ πέση, θὰ τὸ ἄκούσω. Ἂν σηκωνόταν, λοιπόν, ὁ κ. Χάρβεϋ τὴ νύχτα, θὰ τὸν ἄκουγα ὁπωσδήποτε.

—Παρ' ὅλα αὐτά, παρετήρησα ψυχρά, δὲν μοῦ προσφέρετε ἀποδείξεις, ἀλλὰ μόνον πιθανότητες.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενον,

Τὴν βρῆκε ἀδυνατισμένη με τὰ μάτια κομμένα.

Δὲν σᾶς μένουν παρὰ ὀκτὼ μέρες ζωῆς!

Ἕνα εὔθυμο διήγημα τοῦ Α. Κροζιὲρ

Ἡ κυρία Ράμπ ἡ θυρωρὸς τοῦ κ. Σοὺπ τοῦ ἔδωσε, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἕνα δακτυλογραφημένο γράμμα.

Ὁ κ. Σοὺπ ἐφόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ διάβασε:

«Κύριε,

» Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι δὲν σᾶς μένουν παρὰ μόνον 8 ἡμέρες ζωῆς».

Ἀντὶ ὑπογραφῆς, τὸ γράμμα εἶχε μιὰ σφραγῖδα ποὺ παρίστανε μιὰ νεκροκεφαλή.

Ὁ κ. Σουπ τὰ ἔχασε

—Τί διάβολο! εἶπε. Πῶς ξέρει αὐτὸς ὅτι σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ περάσω ἀπ' τὴ ζωὴ στὸ θάνατο; Νὰ πρόκειται, ἄραγε, περὶ κανενὸς φαρσὲρ, ἢ περὶ κανενὸς ληστοῦ; Δὲν ἔχω κανένα ἐχθρό, καὶ ἡ πρωταπριλιὰ ἔχει περάσει... Ἐὰν πάλι θελήσῃ κανένας νὰ μ' ἐκβιάσῃ, αὔριο θὰ μοῦ στείλῃ, φαντάζομαι, κανένα γράμμα ὅπου θὰ καθορίζῃ τὰ λύτρα ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ πληρώσω...

Τὴν ἑπομένη ὁ κ. Σούπ, ἔπαιρνε καὶ δεύτερο γράμμα, πιὸ λακωνικὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Τὸ γράμμα ἔγραφε:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένουν πλέον παρὰ ἑπτὰ ἡμέρας ζωῆς».

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο! φώναξε ὁ κ. Σούπ. Καλά, δὲν γράφει καὶ καμμιὰ λεπτομέρεια, ὁ εὐλογημένος; Ἀ! Τὸ παρακάνει! Δὲν ἀρκεῖ ποὺ μὲ συγχίζει, ἀλλ' ἀρχίζει τώρα νὰ μετράῃ τὴ ζωή μου μὲ τὸ σταγονόμετρο! Στὸ τέλος, θὰ θυμώσω!

Τὴν τρίτη μέρα, ἡ κ. Ράμπ ὅταν ἔφερε τὰ γράμματα στὸν νοικάρη της, τοῦ εἶπε:

—Τί χλωμὸς ποὺ εἶσθε, κ. Σούπ... Μήπως δὲν αἰσθάνεσθε καλὰ τὸν ἑαυτό σας;

—Εἶσθε βεβαία πὼς εἶμαι χλωμός;

—Μήπως εἶσθε ἄρρωστος;

—Ὄχι.. Κακοκοιμήθηκα μόνο.. Ἔχω κανένα γράμμα;

—Μάλιστα. Αὐτὸ ἐδῶ.

Ὁ κ. Σοὺπ ἐπῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἄνοιξε, καὶ διάβασε:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένουν πλέον παρὰ ἕξη ἡμέρες ζωῆς».

Κρύος ἱδρώτας περιέλουσε τὸν κ. Σούπ.

—Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; τραύλισε. Ν' ἀπευθυνθῶ στὴν ἀστυνομία; Ξέρω τί θὰ μοῦ ποῦν νὰ περιμένω... Ναί, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μέρες περνοῦν... Νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω; Ποῦ νὰ πάω ὅμως; Καλύτερα ἂς προσπαθήσω νὰ ξεχάσω.

Τὴν τετάρτη μέρα, ὁ κ. Σοὺπ ἄκουσε τὴν θυρωρὸ νὰ λέῃ σιγὰ στὸν νοικάρη τοῦ γειτονικοῦ διαμερίσματος:

—Θαρρῶ πὼς ὁ ἀντικρυνὸς μπεκιάρης δὲν εἶνε στὰ καλά του... Λίγο εἶνε τὰ ψωμί.ά του.

Σὲ λίγο, τοῦ ἔφερνε ἕνα γράμμα. Ὁ κ. Σοὺπ τὸ ἄνοιξε τρέμοντας. Περιεῖχε πάλι τὴν μοναδικὴ δακτυλογραφημένη γραμμή:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένουν παρὰ πέντε ἡμέρες ζωῆς».

—Ἄ, ὄχι! οὔρλιασε ὁ κ. Σούπ. Αὐτὴ δὲν εἶνε ζωὴ πιά.. Δὲν εἶνε πέντε μέρες ζωῆς ποὺ μοῦ μένουν ἀλλὰ πεντε μέρες σιγανοῦ θανάτου... Εἶμαι σὰν τον κατάδικο εἰς θάνατο, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ μοῦ δοθῇ χάρις...

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ κ. Σοὺπ ἐπῆγε σὲ μιὰ χαρτομάντιδα γιὰ νὰ τὴν συμβουλευθῇ. Αὐτὴ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἔκανε ἕναν πλούσιο γάμο.

—Μήπως, ὅμως, ἔχω κανέναν ἐχθρὸ ποὺ νὰ θέλῃ νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τη ζωή; ρώτησε ὁ κ. Σούπ.

—Δὲν βλέπω, ἀπήντησεν ἡ χαρτοῦ παρὰ ἀνθρώπους ποὺ θέλουν τὸ καλό σας.

—Πάλι καλά... Πόσο στοιχίζει ἡ ἐπίσκεψις;

—Πενῆντα φράγκα.

Ὁ κ. Σοὺπ ἐπλήρωσε καὶ ἔφυγε.

—Νὰ μοῦ εἶπε ἄραγε τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἡ γυναίκα; ρώτησε κατόπιν ὁ κ. Σούπ. Ἂς πάω καλύτερα νὰ συμβουλευθῶ μιὰ φλυτζανοῦ.

Αὐτὴ τοῦ προείπε ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν ποτέ, ἀλλ' ὅτι τὰ ἔπαιρνε μιὰ σπουδαία κληρονομιά.

—Χμ... Αὐτὸ θὰ πῇ εἰρωνία τῆς τύχης! συλλογίσθηκε ὁ κ. Σούπ. Δὲν μοῦ μένουν παρὰ πέντε μέρες ζωῆς, καὶ στὸ μεταξὺ θὰ κληρονομήσω κι' ὅλας!

Τὴν ἑπομένη ὁ κ. Σοὺπ ἔπαιρνε καὶ δεύτερο γράμμα

Τὴν ἑπομένη, ἐ κ. Σοὺπ ἔλαβε νέο γράμμα:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένουν παρὰ μόνον τέσσερις ἡμέρες ζωῆς».

— Θὰ τρελλαθῶ, ἐτελείωσε! φώναξε ὁ δυστυχισμένος. Ἂν μοῦ ἔλεγε, τουλάχιστον, ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἀνωνυμογράφος πόσα ζητεῖ γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ζήσω ἑκατὸν δέκα χρόνια!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλο γράμμα:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένουν παρὰ μόνον δυὸ μέρες ζωῆς».

Ὁ κ. Σοὺπ ἔγινε κατακόκκινος.

—Μοῦ τρώει μιὰ μέρα! ἐτραύλισε. Κάποιο λάθος θἄγινε...

Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν εἶχε γίνει κανένα λάθος. Γιατὶ τὴν ἑπομένη, ὁ κ. Σοὺπ, ἔπαιρνε καὶ ἄλλο γράμμα, στὸ ὁποῖο τρέμοντας διάβαζε:

«Κύριε,

» Δὲν σᾶς μένει παρὰ μιὰ μέρα ζωῆς».

—Ἔστω! Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν θ' ἀνοίξω σὲ κανένα! φρυχθηκε ὁ κ. Σούπ. Τὰ πυρομαχικά μοι εἶνε ἕτοιμα. Ἔχω δυὸ πιστόλια γεμάτα... Ἄ, θὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὸ πετσί μου!

Ξαγρύπνησε ὥς τὸ πρωΐ.

Στις ὀχτὼ ἄκουσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα.

—Ποιὸς εἶνε; Βοήθ...

—Ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς, κ. Σούπ.

—Ρίξε το ἀπ' τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας.

Ἐπῆρε τὸ μοιραῖο γράμμα. Τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε:

«Κύριε.

» Δὲν σᾶς μένει παρὰ μόνον ἕνα δευτερόλεπτο ζωῆς μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου θὰ πληροφορηθῆτε ὅτι τὸ νέο μας αὐτόματο μηχάνημα γιὰ τὸ αὐγολέμονο εἶναι τὸ τελειότερο ὅλων. Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε, περάστε ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἔκθεση στὴν ὁδὸν Μπελβίλ, ἀρ. 312».

Καὶ στὸ «ὑστερόγραφο» ἦταν σημειωμένο.

«Ἡ καλλίτερη διαφήμησις εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει ἐντύπωση...

Ὁ κ. Σοὺπ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Μὲ ὕφος ἐξαλλο ὥρμησε ἔξω, πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι του καὶ διευθύνθηκε στὴν ὁδὸν Μπελβίλ, ἀρ. 112.

Ἐζήτησε νὰ τὸν εἰσαγάγουν στὸν ἐφευρετικὸ διευθυντὴ τῆς ἐπιχειρήσεως.

—Καλημέρα σας, κύριε, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Ἦρθα νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴ διαφήμισή σας, γιατὶ τὸ αὐτόματο μηχάνημά σας γιὰ τ' αὐγολέμονο δὲν τὸ εἶδα ἀκόμη. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως τώρα νὰ πειραματισθῶ ἐπάνω σας γιὰ ἕνα ἄλλο μηχάνημα ποὺ κουβάλησα μαζί μου.

Καὶ, μὲ τὸ μπαστοῦνι του... τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο!

Α. ΚΡΟΖΙΕΡ.

Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως

Ἀντικείμενα ποὺ προκαλοῦν συμφορές

Εἶναι ἀτελείωτα τὰ ὅσα ἔχουν γραφῆ μέχρι σήμερα γιὰ τὴν συμφορὰ ποὺ φέρνουν στοὺς κατόχους τους τὰ ἀγαλματάκια καὶ ἄλλα κειμήλια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν Φαραώ.

Πολλοὶ ἀποδίδουν τὶς συμφορὲς αὐτὲς σὲ ἁπλῆ σύμπτωση, χωρὶς ὅμως νὰ συλλογίζουνται ὅτι καὶ οἱ διαρκεῖς συμπτώσεις γύρω στὰ ἴδια πράγματα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρὰ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε «κανών».

Ἄλλοι πάλι πιστεύουν σὲ ἄγνωστες ὑπερφυσικὲς δυνάμεις ποὺ συνοδεύουν τὰ μικροκειμήλια αὐτὰ ποὺ ἐκδικοῦνται τοὺς νεκροὺς γιὰ τὴν ἀνευλάβεια ποὺ γίνεται στοὺς τάφους τους.

Πρὸ ὀλίγου δὲ καιροῦ ἕνας σοβαρὸς ξένος ἐπιστήμων ἠθέλησε νὰ δώσῃ μίαν περισσότερον ὑλιστικὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλλεπαλλήλων θανάτων τῶν περισσοτέρων ἀρχαιολόγων ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἄνοιγμα τῶν περιφήμων τάφων τῶν Αἰγυπτίων Φαραώ.

Προσεπάθησε λοιπὸν ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπέμβασιν κάθε ὑπερφυσικῆς δυνάμεως εἰς τοὺς μυστηριώδεις θανάτους καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι πιθανῶς ἡ σαρκοφάγος τὰ τοιχώματα τῶν τάφων καὶ γενικὰ τὸ ἐπιτάφια σκεύη τῶν Φαραὼ νὰ ἔχουν πασπαλισθῆ ἀπὸ ἄγνωστον κονιοποιημένον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν τάφων εἰσπνέεται ἀπὸ τοὺς ἱεροσύλους ἐπιστήμονας καὶ ἐπιφέρει ἀργὰ ἀλλ' ἀσφαλῶς τὸν θάνατόν των.

Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, εἴτε γιὰ δηλητήριον πρόκειται, εἴτε γιὰ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι τὰ μικροκειμήλια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους τάφους φέρνουν συμφορὰ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πολλοὶ μανιώδεις συλλέκται τοῦ εἴδους αὐτοῦ τὰ ἐχάρισαν τὸν τελευταῖο καιρὸ στὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἀκόμη πιὸ μαγικὴ εἶναι ἡ δύναμις ποὺ ἔχουν τὰ μικροαγαλματάκια ποὺ στολίζουν τοὺς προγονικοὺς τάφους πολλῶν ἰθαγενῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς. Τὰ ἀγαλματάκια αὐτὰ ὀφείλονται σὲ μιὰ πολὺ παλιὰ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ λαοὶ αὐτοὶ νὰ στολίζουν τοὺς τάφους μὲ μικροαγάλματα ποὺ παριστάνουν τὸν νεκρὸ καὶ τὸ ἄμεσον περιβάλλον του, τοὺς συγγενεῖς του, δηλαδή, τοὺς φίλους του, τοὺς ὑπηρέτες του κ.τ.λ. Οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ γνωρίζουν τὴν μαγικὴ δύναμη ποὺ ἔχουν τὰ ἀγαλματάκια αὐτά, τὰ σέβουνται σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ἀποφεύγουν νὰ τὰ πειράξουν. Γενικώτερα ἔχουν τὴν ἀντίληψη ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐγκαταλείπουν τοὺς τάφους στὴν τύχη τους, χωρὶς καμμιὰ περιποίηση, μέχρις ὅτου ἐξαφανισθοῦν. Γνωρίζοντας τὴν μανία ποὺ ἔχουν οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ ἀνασκάβουν τοὺς παλιοὺς τάφους, ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἀποκαλύψουν τὰ παλιά τους νεκροταφεῖα ποὺ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς βρίσκονται κρυμμένα μέσα σὲ πυκνά, παρθένα δάση.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι καταβάλλουν κάθε προσπάθεια νὰ ἀνακαλύψουν τὰ νεκροταφεῖα αὐτὰ καὶ ὅταν τὸ κατορθώσουν μεταχειρίζονται κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο γιὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὰ μικροαγαλματάκια ποὺ, μὲ ὅλη τὴν γρουσουζιὰ ποὺ λέγεται ὅτι φέρνουν, εἶναι περιζήτητα καὶ ἔχουν μεγάλη ἀξία.

Μία ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες ἱστορίες ποὺ διηγοῦνται γύρω στὸ θέμα αὐτό, εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθη ποὺ διηγεῖται μία Γαλλὶς στὴν ὁποία καὶ εἶχε συμβῆ:

«Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ἄνι μᾶς εἶχε φιλοξενήσει σὲ ἕνα παληό, μισοερειπωμένο ἀνάκτορο, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀρχαία καὶ ἐγκαταλελειμμένη σήμερα πόλι Κρινγιαμπό. Ὁ ἄνδρας μου τοῦ εἶχε προσφέρει κάποτε πολὺ μεγάλη ἐκδούλεση καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του νὰ μᾶς περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε. Φανταθῆτε τὴν ἔκπληξή μας ὅταν βρεθήκαμε σὲ ἕνα τμῆμα τοῦ παληοῦ ἀνακτόρου ποὺ εἶχε διακοσμηθῆ σχετικῶς καλὰ καὶ ἤβραμε ἐκεῖ μέσα ὅλα σχεδὸν τὰ σύγχρονα κομφόρ. Κρεββάτια μὲ σωμιέ, ἔπιπλα Εὐρωπαϊκοῦ ρυθμοῦ, ἕνα πιάνο, ὡραίους ζωγραφικοὺς πίνακες καὶ μιὰ πρόχειρη ἐγκατάσταση ντοὺς ποὺ τὸ συνεπλήρωναν ἰθαγενεῖς ραίνοντάς μα μὲ διάφορα μεθυστικὰ μῦρα ὕστερα ἀπὸ τὸ λουτρό. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι τὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ παληοῦ ἀνακτόρου προοριζόταν γιὰ νὰ φιλοξενῆ ἐπίσημους λευκοὺς ποὺ ἐπισκεπτόντουσαν τὸν φύλαρχο τῶν Ἄνι, τὸν ἀρχηγὸ μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ προοδευμένες φυλὲς ἰθαγενῶν.

»Ὁ ἄνδρας μου ἐπωφελήθηκε τῆς προθυμίας ποὺ ἔδειχνε ὁ φύλαρχος καὶ τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ παληὸ νεκροταφεῖο ποὺ εἴχαμε πληροφορηθῆ ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Εἴμασταν ὅλοι-ὅλοι πέντε λευκοί, δύο γυναῖκες καὶ τρεῖς ἄνδρες. Ὁ φύλαρχος ἔφερε στὴν ἀρχὴ σοβαρὲς ἀντιρρήσεις, στὸ τέλος ὅμως δέχθηκε νὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς ἄνδρες νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ. Γιὰ μᾶς τὶς γυναίκες ἦταν ἀδύνατο νὰ πεισθῆ. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη πορεία μέσα ἀπὸ ἄγριους θάμνους ποὺ ἔφειαναν σχεδὸν ἀδιαπέραστα προχώματα, ἡ μικρὴ συνοδεία τῶν τριῶν Εὐρωπαίων καὶ ἑνὸς μιγάδος ὁδηγοῦ — κανένας ἰθαγενὴς δὲν ἤθελε νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ — ἔφθασε στὸν ἱερὸ τόπο. Μὲ ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα, οἱ τρεῖς Εὐρωπαῖοι κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὸν μιγάδα νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ ἀφαιρέσουν καμμιὰ τριανταριὰ ἀγαλματάκια ἀπὸ διαφόρους τάφους καὶ ὕστερα ξαναγύρισαν στὸ ἀνάκτορο, ἀφοῦ ἐμπιστευθήκανε στὸν ὁδηγό τους τὴν διαφύλαξη τοῦ μικροῦ τους θησαυροῦ.

»Ὁ φύλαρχος δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ τὴν ἱεροσυλία ποὺ εἴχε γίνει καὶ φώναξε τὸν ἄνδρα μου, στὸν ὁποῖο εἶπε σὲ ὕφος αὐστηρό: «Ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ σᾶς, ἡ τιμωρία σας θὰ ἦταν πολὺ βαρειά. Γνωρίζοντας ὅμως τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ σᾶς ὀφείλω, σᾶς συνιστῶ νὰ φύγετε γρήγορα μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ, πρὶν μάθουν οἱ ὑπήκοοί μου τὸ σφάλμα σας καὶ ζητήσουν τὴν τιμωρία σας. Ὅσο γιὰ τὴν ἐκδίκηση, αὐτὴν θὰ τὴν πάρουν μόνοι τους οἱ νεκροί».

Τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἄνι — συνεχίζει ἡ Γαλλὶς κυρία — βγῆκαν δυστυχῶς πολὺ γρήγορα ἀληθινά. Ἡ φίλη μας ποὺ μᾶς συνώδευε στὴν καταραμένη αὐτὴ ἐκδρομή, ἀρρώστησε λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀρρώστεια καὶ μ' ὅλο ποὺ τὴν μεταφέραμε ἀμέσως στὸ Παρίσι, πέθανε ἕνα μῆνα ἀργότερα, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀφορμή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους τῆς συντροφιᾶς ποὺ ἦταν χημικός, τυφλώθηκε δυὸ μῆνες ἀργότερα μέσα στὸ ἐργαστήριό του τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε κάτι πειράματα. Ὁ ἄλλος κύριος τῆς συντροφιᾶς ἔπεσε θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος καὶ ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ πάθαμε τὸν ἴδιο χρόνο ἀληθινὴ οἰκονομικὴ καταστροφή. Ἀναγκασθήκαμε νὰ πουλήσουμε ὅλα μας τὰ ὑπάρχοντα καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ τὰ ἀγαλματάκια τῆς συμφορᾶς. Τὰ ἐπῆγα μόνη μου σὲ ἕναν ἀρχαιοπώλη καὶ τοῦ τὰ ἄφισα στὸ μαγαζί του γιὰ νὰ τὰ πουλήσῃ. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ἐπῆγα νὰ πληροφορηθῶ ἂν τὰ εἶχε πουλήσει, βρῆκα τὸ μαγαζὶ κλειστὸ καὶ ἔμαθα ὅτι ὁ δυστυχὴς ἀρχαιοπώλης εἶχε πεθάνει τρεῖς ἡμέρες πρίν. Μία ἀπερίγραπτη φρίκη μὲ κατέλαβε τότε καὶ οὔτε φρόντισα πιὰ γιὰ μάθω τί εἶχαν γίνει τὰ ἀγαλματάκια.

Πολλὰ χρόνια ἀργότερα συναντήσαμε στὸ Παρίσι τὸν ἐγγονὸ τοῦ φυλάρχου ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ σπουδάσῃ γιατρός. Τοῦ διηγήθηκα τὴν τραγικὴ ἱστορία μας καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν συμβουλὴ ὅτι ὅποιος ἔχει τέτοια ἀγαλματάκια πρέπει νὰ τὰ ξαναθάψῃ στὴν γῆ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδίκηση τῶν νεκρῶν.

Δὲν ξέρω τί ἀπέγιναν τὰ ἀγαλματάκια — καταλήγει ἡ κυρία — ἀλλὰ δίνω κι' ἐγὼ τὴν συμβουλὴ σὲ ὅποιον τὰ ἔχει νὰ τὰ θάψῃ στὴν γῆ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ βέβαιη συμφορά.

Ἀγγλικὰ εὔθυμα καὶ ἱστοριοῦλες

Ἡ κυρία Σμίθ καὶ ἡ κυρία Τζόνς συναντήθηκαν στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ἡ κυρία Σμίθ, ἦταν ἀναστατωμένη.

—Σταθῆτε νὰ σᾶς μιλήσω, κυρία Τζόνς εἶπε. Ἡ κυρία Μπράουν μοῦ εἶπε ὅτι τῆς εἴπατε τὸ μυστικὸ ποὺ σᾶς εἶπα νὰ μὴ τῆς πῆτε.

— Ὤ, τὴν παληογυναῖκα! φώναξε ἡ κυρία Τζόνς. Καὶ τῆς ἐπέστησα τὴν προσοχὴ νὰ μὴ σᾶς πῇ ὅτι τῆς τὸ εἶπα.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἀπάντησε ἡ κυρία Σμίθ μὲ ἀνησυχία, θὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρη νὰ μὴ τῆς πῆς ὅτι σοῦ εἶπα πὼς μοῦ τὸ εἶπες;

—

Ὁ Τόνυ ἀγαπάει πολὺ τὰ χρυσόψαρα καὶ ἔχει στὸ δωμάτιό του ἕνα βάζο μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ὡραιότατα ψαράκια. Μιὰ μέρα, νομίζει ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ψάρια του, δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὰ στὴν ὑγεία του. Πηγαίνει ἀμέσως καὶ φέρνει ἕναν κτηνίατρο. Αὐτὸς ἐξετάζει τὸ «ἄρρωστο» καὶ ἀποφαίνεται:

—Ἔχει πάθει ρευματισμούς, τὸ καϋμένο.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω τώρα! ρωτᾶ ὁ Τόνυ μὲ ἀπελπισία.

Καὶ ὁ κτηνίατρος μὲ ἐμβρίθεια

—Ν' ἀποφεύγη τὴν ὑγρασία...

—

— Σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐξήγησε ὁ σκηνοθέτης τοῦ στούντιο, στὴν ἠλικιωμένη ἠθοποιό, ὁ λωποδύτης θὰ μπῇ μέσα στὸ δωμάτιό σας ἀπὸ τὸ παράθυρο, θὰ σᾶς ἁρπάξῃ, θὰ σᾶς δέσῃ μ' ἕνα μακρὺ σκοινὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια καὶ κατόπιν θ' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς φιλῇ.

— Πῶς θὰ εἶναι ὁ λωποδύτης; Ἄσχημος καὶ βρωμιάρης ἢ ὡραῖος καὶ ἐλκυστικός; ρώτησε ἡ στάρ.

— Φυσικὰ ὡραῖος καὶ ἐλκυστικός.

—

Ὁ Τζάκ περνοῦσε τὶς ἐξετάσεις καὶ τὰ θέματα ποὺ τοῦ εἶχαν δοθῆ τὰ εὕρισκε πολλὰ καὶ δύσκολα. Ὡστόσο ἐπίεσε τὸ μυαλό του καὶ ἀποφάσισε νὰ λύση τὸ πρῶτο.

«Ἀναφέρατε τὸν ἀριθμὸ τῶν τόννων τοῦ καρβούνου—ἦταν τὸ πρῶτο θέμα — ποὺ ἐξήχθη ἀπὸ τὶς βρεταννικὲς νήσους σ' ἕνα ἔτος τῆς ἀρεσκείας σας».

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἔγραψε τὴν ἀπάντηση:

«Τὸ ἔτος 1066—0».

—

Ἡ κυρία.— Πρὸς Θεοῦ, Μαρία, γιατὶ κάνει ἔτσι ἡ θερμάστρα;

Ἡ ὑπηρέτρια.— Μοῦ ἔπεσαν τὰ κεριὰ στὸ νερὸ καὶ τὰ ἔβαλα πάνω στὴ θερμάστρα νὰ στεγνώσουν.

—

Ὁ Σμίθ καὶ ὁ Ρόμπινσων συναντήθηκαν στὴ λέσχη.

— Μπράβο, εἶπε ὁ Σμίθ, χαίρω ποὺ σὲ βλέπω ἐπὶ τέλους νὰ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ ἀκουστικὸ γιὰ τὴν κουφότητά σου. Νὰ τί σοῦλεγα νὰ κάμῃς πέντε χρόνια τώρα.

— Ὠ! ἔκαμε ὁ Ρόμπινσων, μὲ ἀνακούφιση. Αὐτὸ μοῦλεγες ὅλο αὐτὸν τὸν καιρό;...

—

— Κυττάζω νὰ βρῶ ἕναν νέο ταιῖρι.

— Εἶσαι τυχερός, φίλε μου. Ἐγὼ ψάχνω νὰ βρῶ τόν... παληό.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Γράμμα ἀπ' τὸ σανατόριο

Ὁ χειμώνας ἐπέρασε, μπῆκε ὁ Μάρτης,
(μαμᾶ,
καὶ ὁ ἥλιος πλημμύρισε τὴ ψυχῆ κάμαρά μου,
πάλι γίνανε κόκκινα τὰ φτωχὰ μάγουλά μου
ποῦταν τόσο χλωμά.

Τὸν ἀπέραντο κῆπο μας τὸν γεμίζει ξανὰ ἡ πολύχρωμη κι' ὄμορφη λουλουδένια
(πλημμύρα
καὶ φουσκώνουν τὰ στήθεια μου δυνατά.
(ζωντανὰ
ἀπ' τὰ τόσα τὰ μῦρα

Ὁ γιατρὸς ποὺ μὲ κύτταξε πάλι χτὲς τὸ
(πρωῒ
μοῦ μιλοῦσε χαρούμενος, γελαστός... γιὰ
(φαντάσου!
—«Πάει, κόρη μου, πέρασε»... ὦ, ζωή...
(ὦ, ζωή,
εἶμαι πάλι κοντά σου.

Τί χαρὰ ὅταν σκέπτωμαι πῶς θὰ φύγω
(ἀπὸ δῶ,
μὲ λαχτάρα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴ πόλη
(λι μας πέφτει,
κουβεντιάζω μονάχη μου... τραγουδῶ...
(τραγουδῶ
καὶ κυττῶ στὸν καθρέφτη.

στὰ μεγάλα δωμάτια μὲ χαρὰ θὰ γυρίζω.
Σὲ λιγάκι στὸ σπίτι μας θὰ ξανάρθω γερή,
τὴ μικροῦλα μου κάμαρα μὲ σμυρτιὰ δροσερή
ὅπως πρὶν θὰ στολίζω.

Θὰ ξαναύρω τοὺς φίλους μου: τὴ Λενιώ,
(τὴ Ζωή,
τὴ Μαρίτσα. τὸν Ἄγγελο, τὸ Γρηγόρη,
(τὸν Τάσο
τὰ παιγνίδια θ' ἀρχίσουμε τὰ τρελλὰ νὰ
(χορτάσω
τὴ γλυκειὰ τὴ ζωή.

Καὶ τὰ βράδυα—τὸ σκέπτομαι κι' ἡ καρδιά μου πονεῖ—
μ' ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο ξυπνητὴ θὰ προσμένω
ν' ἀκουστῇ σὰν παράπονο, σὰν τραγοῦδι θλιμμένο,
τοῦ καλοῦ μου ἡ φωνή.

....

Πεθαμένη τὴ βρήκανε κάποια νύχτα
(ψυχή,
λίγο αἷμα κοκκίνιζε στῶν χειλιῶν της
(τὴν ἀκρη
καὶ στὰ μάγουλα ἔλαμπε... δροσοσταλιὰ
(ὑγρὴ
τὸ στερνό της τὸ δάκρυ.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

Ἡ ἄγνωστη Κατερίνα Ἀνδρεάδη

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

— Ἴσως, ἀλλὰ μπορεῖ νἆναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν λέγονται!... Πάντως, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη ἐλᾶτε αὔριο τὸ μεσημέρι... μπορεῖ νὰ βρῶ κάτι...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπανερχόμεθα δριμύτεροι.

Νέες συζητήσεις, νέες ἀντιρρήσεις, νέοι κόποι. Τέλος συμφωνοῦμε νὰ ἀναβληθῇ ἡ συνέντευξις γιὰ ἀργότερα μετὰ τὴν παράσταση. Τὴ φορὰ αὐτὴ τὰ πράγματα εἶναι βολικώτερα.

—Στὰ διαλείμματα σκεπτόμουνα διαρκῶς σᾶς...

— Μεγάλη μου τιμή, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μ' ἐνδιαφέρει πρὸ πάντων τὸ ἀποτέλεσμα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε... βρῆκα!

Ἀναπνέω, καὶ βγάζω χαρτὶ καὶ μολύβι.

Ἡ μεγαλυτερη λυπη της

— Τὴ μεγαλείτερη λύπη τῆς ζωῆς μου ἐν ἐννοιωσα τὴ βραδυὰ μιᾶς πρεμιέρας μὲ τὴν ὁποία ἄρχιζα τὴν ἐργασία μου ἐκεῖνο τὸν χρόνο. Εἴχαμε καταπληκτικὴ... ἀποτυχία. Τέτοιο κάζο δὲν τῶχω ξαναπάθει καὶ οὔτε ἐλπίζω νὰ τὸ πάθω ἄλλη φορά.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ κ. Ἀνδρεάδη «χτυπᾶ ξύλο».

— Εἴσθε προληπτική.

— Φοβερά! Καὶ ξέρετε ποῦ ἔγινα; Στὴ Γερμανία. Ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔχουν χίλιες—δυὸ προλήψεις. Καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ὁ ἴδιος ὁ Ράϊνχαρτ. Κάποτε ἀνέβαλλε ὁλόκληρη πρεμιέρα ἐπειδὴ στὴν γενικὴ δοκιμὴ βγῆκε μιὰ μικρὴ γάτα στὴ σκηνή!

Μιὰ ἡμέρα, στὶς ἀρχὲς τῆς μαθητείας μου, ἐνῷ ἐκάναμε πρόβες, ἄρχισα νὰ σφυρίζω. Δὲν τὸ συνήθιζα αὐτὸ ποτέ μου, μὰ ἔτσι ξαφνικά, ἀσυναίσθητα, ἐπειδὴ εἶχεν ἔλθει ἡ ὄρεξη νὰ σφυρίξω. Εὐτυχῶς ποὺ μὲ ἐμπόδισε ἐγκαίρως κάποιος συνάδελφός μου. Ἔτρεξε κοντά μου κατατρομαγμένος καὶ μοῦ φώναξε: «Γιὰ τὸ Θεό, πάψτε γιατὶ θὰ σᾶς μισήσουν ὅλοι ἐδῶ μέσα!» Τὸ θεωρῶ μεγάλη γρουσουζιὰ τὸ σφύριγμα! Σιγά-σιγὰ ἔγινα κι' ἐγὼ πολὺ προληπτική. Οἱ συνάδελφοί μου τὸ ξέρουν, γι' αὐτὸ στὶς πρόβες μας δὲν θ' ἀκούσετε ποτὲ κανένα νὰ σφυρᾷ.

Ζὶ βάρεν ἐντσίκεντ!

—Καὶ ἡ μεγαλείτερη χαρά σας;

— Τὴν δοκίμασα στὸ Σάλτσμπουργκ, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς παραστάσεις τοῦ θιάσου τοῦ Ράϊνχαρτ. Μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ πρῶτο ρόλο στὸν «Δύσκολο» τοῦ Χόφμανσταλ, καὶ ὅλοι οἱ Γερμανοὶ ἠθοποιοὶ ποὺ ἔπαιζαν εἶχαν φοβερὸ τράκ... γιὸ λογαριασμό μου. Ἀνησυχοῦσαν, ἔτρεμαν μήπως δὲν πάω καλά. Καὶ διερωτῶντο: Τί θὰ κάνῃ ἡ «Γκρίχιν» ὅπως συνήθιζαν νὰ μὲ φωνάζουν— δηλαδὴ ἡ «Ἑλληνίς». Λοιπὸν δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασα ὅταν ὁ Βαλντόφ—μεγάλος Γερμανὸς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, ποὺ πρωταγωνίστησε στὸν «Δύσκολο»—στὸ τέλος ἑνὸς ντουέττου μὲ σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἐνθουσιασμό: «Ζί βάρεν ἐντσίκεντ»!

— Τί θὰ πῇ αὐτό;

—Ἀφῆστε! Ἄς μὴ τὸ μεταφράσουμε! Ἐμεῖς ὅμως τὸ μεταφράζουμε. Σημαίνει: «ὑπῆρξατε γοητευτική». Καὶ πράγματι, ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη εἶναι πολὺ γοητευτική.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

Η ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

Διήγημα τοῦ κ.

ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΝΙΤΗ

Ὁ δρόμος φειδοσέρνεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φοδιές, τὶς μηλιὲς καὶ τὶς λεῖμονιὲς τῶν περβολιῶν. Τὸ βλέμμα κυλιέται μαλακὰ πάνω στὸ βελοῦδο τοῦ πράσινου ὡς πέρα μακρυά, ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν νὰ χωρίζουν σὰν περιστέρια τὰ πρῶτα κάτασπρα σπιτάκια. Ἕνα δροσερὸ ἀεράκι, ἀγνὸ μὲ τὸ παρθενικὸ ἄρωμά του, φουσκώνει τὰ πνεμόνια καὶ κάνει τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ γοργὰ καὶ νὰ κοχλάζῃ στὶς φλέβες. Σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι στὸ σπιτάκι μου. Ἀλήθεια, τί θὰ πῇ ἡ μαννοῦλα μου ὅταν θὰ μὲ δῇ ἔτσι ξαφνικά; Ἴσως καὶ νὰ μὴ μὲ γνωρίσῃ. Ποιός ξέρει! Πόσα χρόνια, Θεέ μου, πόσα χρόνια! Νά, τόσο δὰ παιδάκι μὲ κοντὰ πανταλονάκια ἤμουν ὅταν ἔφυγα.

Νοιώθω τὸ κολλάρο νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Θέλω νὰ τὸ πετάξω, νὰ γίνω πάλι παιδί, νὰ τρέξω, νὰ φωνάξω. Κι' ὅμως πρέπει νὰ παρουσιαστῶ σοβαρός, μὲ τσάκιση στὸ πανταλόνι, μὲ τὰ γυαλιὰ στὰ μάτια — σύμβολο τῆς σοφίας ποὺ ἀπόχτησα σποδάζοντας τόσα χρόνια τώρα.

Ὅσο πλησιάζω, τόσο μὲ συνεπαίρνει ἡ μέθη τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ καρδιά μου χτυπᾶ ὁλοένα πιὸ δυνατά. Στὸ σπίτι θἄρθουν μὲ δοῦν ὅλοι οἱ χωριανοί. Θὰ μὲ καμαρώνουν καὶ θὰ μὲ θαυμάζουν.

—Καλῶς ὥρισες, Μανωλιό, εἶντα κάνεις;

Ἐγὼ θὰ τοὺς μιλῶ μὲ τὸ σεῖς καὶ μὲ τὸ σᾶς. Τὸ «εἶντα» θὰ τὸ λέω «τί» καὶ τὶς «κοπελιὲς» θὰ τὶς φωνάζω «κορίτσια».

Θὰ θαυμάζουν ἀκόμη καὶ τὴν «Ἑλληνικὴ» τὴν ἀθηναϊκὴ προφορά μου.

Θὰ κολακεύωμαι, θὰ χαμογελῶ καὶ θὰ ρίχνω λοξὲς ματιὲς στήν... Ἀλήθεια, θἄρθῃ νὰ μὲ δῇ κι' ἡ Σταυρούλα; Ἀ! ἡ Σταυρούλα! Τί κοπέλλα ποὺ θἆναι τώρα!

Νοιώθω νὰ ξαναματώνουν παλιὲς πληγὲς μέσα μου. Μαντεύω πὼς ὅλη ἡ συγκίνηση ποὺ μὲ πλημμυρίζει στὸ γυρισμό, εἶναι μονάχα γιατὶ θὰ ξαναδῶ ἐκείνη.

Καὶ τὴ φαντάζομαι πάλι ὅπως ἦταν ἐκεῖνο τὸν καιρό. Ἀλωνάρης ὅπως καὶ τώρα. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε κουβαληθῆ στὸν λόφο τοῦ Ἀϊ-Λιᾶ. Ἐκεῖ πάνω εἶχαν τ' ἀλώνια, τὶς θημωνιὲς καὶ τὶς καλύβες ποὺ ἔμεναν τὴ νύχτα. Τὰ βράδυα σὰν ξέζευαν τὰ βώδια νὰ ξεκουραστοῦν, ὁ λόφος ἔπαιρνε μιὰν ὄψη βιβλική. Οἱ ἄντρες λυχνοῦσαν τὸ «σώδι» κι' οἱ γυναῖκες μαζεμένες ὄξω ἀπὸ τὶς καλύβες ἔγνεθαν τὴ ρόκα τους καὶ ἄκουαν τὶς πιὸ γρηὲς ποὺ ἱστοροῦσαν παληὲς ἱστορίες καὶ παραμύθια.

Κοντὰ στὴ δική μας τὴν καλύβα εἶχε στήσει τὴν καλύβα του κι' ὁ μπάρμπα-Στάθης, ὁ πατέρας τῆς Σταυρούλας.

Ἡ Σταυρούλα ἦταν ἕνα κοριτσάκι λίγο μικρότερη στὴν ἡλικία ἀπὸ μένα—ἔντεκα μὲ δώδεκα χρονῶ—μὲ μιὰ πρόωρη ἀνάπτυξη ὅμως, ποὺ τὴν ἔδειχνε μεγαλύτερή μου.

Καθὼς ἦταν οἱ καλύβες μας κοντὰ κι' οἱ δικοί μας πάντα μαζί, ἐγὼ μὲ τὴ Σταυρούλα δὲ χωρίζαμε οὔτε τὴ νύχτα. Μαζὶ παίρναμε τὸ καλάθι καὶ πηγαίναμε στ' ἀμπέλι καὶ τὸν κῆπο, μαζὶ πηγαίναμε γιὰ νερὸ στὸ κοντινὸ ρέμα καὶ μαζὶ πλέναμε τὰ πιάτα, σὰν εἶχαν πολλὴ δουλειὰ οἱ δικοί μας πάντα μαζί.

Γι' αὐτὸ μὲ ζήλευε ὁ Δημήτρης τοῦ Παναγῆ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ πολλὲς φορὲς παρατοῦσε τὴ φλογέρα κι' ἐρχόταν νὰ μὲ δείρῃ.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ κερα-Στάθαινα μ' ἔστελνε κάπου καὶ δὲν ἐπήγαινα μοῦπε νὰ κάνω τὸ θέλημά της καὶ σὰ θὰ μεγαλώσω θὰ μοῦ δώσῃ τὴ Σταυρούλα.

Τὸ πίστεψα κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔγινα σοβαρός. Τὸ θέλημα τῆς κερα-Στάθαινας θὰ τὄκαναν πάντα. Δὲ μπορεῖ, τὴ Σταυρούλα θὰ μοῦ τὴν ἔδινε σὰ θὰ μεγάλωνα. Τὸ μόνο ἐμπόδιο ἦταν ὁ Δημήτρης. Ἦταν πολὺ μεγαλύτερός μου καὶ τὸν φοβόμουνα. Μὰ τί πάει νὰ πῇ; Ὅταν θὰ μεγάλωνα θὰ σοῦ τὸν διόρθωνα ἐγώ. Θὰ τὸν ἔδερνα... ἴσως νὰ τὸν σκότωνα κιόλας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἴχαμε κουραστῆ ἀπὸ τὸ παιγνίδι καὶ καθήσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε πάνω στὴ θημωνιά. Μόνοι. Τὸ φεγγάρι ἦταν ὁλόγιομο καὶ γλυκό. Ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι ἔκανε νὰ σαλεύουν κάτι μυστηριώδεις ἴσκιοι πέρα στὰ δένδρα. Θαμπὰ τὰ λυχνάρια τρεμόσβυναν μπροστὰ στὰ καλύβια. Κάπου κάπου ἀκουότανε τὸ γάβγισμα κανενὸς σκύλου. Τὸ ρέμα κάτω μᾶς ἔστελνε σιγό, ξεψυχισμένο τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ μαζὶ μὲ τῶν βατράχων τὸ κάσμα. Ἡ φαντασία μου ἦταν ξαναμμένη ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ πλησίασμα τῆς Σταυρούλας. Ἤπλαβα ἱστορίες φοβερές. Μιλοῦσα γιὰ δράκους μεγάλους σὰν τὰ πλατάνια καὶ γιὰ νεραΐδες ποὺ λούζονται στὸ φεγγάρι καὶ στήνουν χορὸ καὶ ξελογιάζουν τὰ παλληκάρια.

Ἐκείνη σφίγγουνταν ἀπάνω μου φοβισμένη καὶ μ' ἄκουε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Εἶδες ποτέ σου νεραΐδα; μὲ ρωτοῦσε σιγά.

—Ἀμ' βέβαια, ναί, τῆς ἔλεγα κι' ἔπλαθα καινούργια ἱστορία.

—Πῶς ἦταν ἡ νεραΐδα ποὺ εἶδες; μὲ ρωτοῦσε πάλι.

—Νά, σὰν καὶ σένα ὄμορφη, τῆς ἔλεγα. Τὰ μάτια της ἦταν γαλάζια σὰν καὶ τὰ δικά σου. Μονάχα ποὺ εἶχε μεγάλα μαλλιά. Ἴσαμε τὰ πόδια της φτάνανε. Σὰν τὸ νερὸ ποὺ τρέχει ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ πλατανιοῦ στὸ ρέμα.

—Ὅταν μεγαλώσω θ' ἀφήσω κι' ἐγὼ μεγάλα μαλλιὰ γιὰ νὰ σ' ἀρέσω...

Εἶχε ἀνοίξει τόσα τὰ μάτια της. Τὰ ξανθά της μαλλιὰ λουσμένα στὸ φεγγαρόφωτο, ἴσκιωναν τὸ γλυκό της προσωπάκι καὶ τῆς ἔδιναν μιὰ γλυμὴ λαμπράδα. Τὰ στηθάκια της φούσκωναν. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὄμορφη ὅσο κεῖνο τὸ βράδυ. Ἔνοιωθα κάτι τὸ πρωτόγονο, κάτι τὸ παράξενο γλυκὸ νὰ ξυπνᾷ μέσα μου.

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἐφίλησα στὸ στόμα. Μ' ἀγκάλιασε κι' ἐκείνη καὶ κυλιστήκαμε σ' ἕνα μαλακὸ λάκκο πάνω στὴ θημωνιά. Ἐκεῖ τὴν ἐφίλησα πάλι καὶ τὴν ἐξαναφίλησα καὶ τῆς εἶπα τὰ σχέδιά μου νὰ τὴν πάρω σὰ θὰ μεγαλώσω.

Κι' ἔτσι ὄμορφες περνοῦσαν οἱ μέρες, ὥσπου ἕνα πρωῒ μ' ἔπῃρε ὁ πατέρας καὶ μὲ πῆγε στὴν πόλη νὰ προπαρασκευαστῶ γιὰ τὸ γυμνάσιο. Ὕστερα ξενητεύτηκα. Πέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ τὴ Σταυρούλα δὲν τὴν ξαναείδα.

Ρίχτηκα στὴν πάλη τῆς ζωῆς, ἔγινα ἄνδρας, γνώρισα πολλὲς συγκινήσεις, δοκίμασα τὴν ἡδονὴ καινούργιων ἐρώτων, μὰ τὸ φιλὶ τῆς Σταυρούλας μοῦκαιγε πάντα τὸ στόμα....

—

Ἀνεβαίνομε σιγὰ τὸ λόφο τοῦ Ἀϊ-Λιᾶ. Τὸ πρόσωπο τῆς μαννούλας μου λαμποκοπᾶ ἀπὸ χαρά.

Εἶναι ἕνα ὑπέροχο δειλινό. Μπροστά μου ξανοίγεται καὶ ζωντανεύει ἕνας κόσμος τόσο ὄμορφος καὶ τόσο γνωστός, ποὺ μὲ ποτίζει πάλι μὲ τῶν περασμένων τὴ γοητεία.

Οἱ θημωνιὲς ποὺ ὑψώνονται σὰ χρυσοῖ βωμοί, τὰ καλυβάκια, τ' ἀλώνια, τὰ βώδια, τὸ ρέμα καὶ τ' ἀμπέλια πιὸ πέρα, ὅλοι, ὅλα ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα, λὲς καὶ δὲν ἄλλαξε τίποτε ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τἄφησα, τόσα χρόνια τώρα.

Νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατά. Κάθε κλαδάκι, κάθε πέτρα, κάθε γωνιὰ μοῦ θυμίζει μιὰ ἀθῶα παιδικὴ χαρά.

Κι' εἶναι τόσο ἔντονη ἡ ἐντύπωση πὼς δὲν ἄλλαξε τίποτε, ποὺ νομίζω πὼς καὶ τὰ κουτσούβελα ποὺ παίζουν κοντὰ στ' ἀλῶνι μας εἶναι γνωστά μου.

—Εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς Σταυρούλας τοῦ μπάρμπα-Στάθη, μοῦ λέει ἡ μητέρα μου.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούω μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ μιὰ θημωνιὰ νὰ τὰ καλῇ:

—Μωρὲ Γιώργη, μωρὴ Λένη, ἐλᾶτε, μωρὲ σκοτωμένα.

Τὴ βλέπω καλὰ τὴ γυναῖκα ποὺ μιλάει ἔτσι. Εἶναι μιὰ χοντρογυναίκα ξυπόλητη, ντυμένη βρώμικα κουρέλια. Κάτω ἀπὸ τὰ ἀκατάστατα μαλλιά της ἀντικρύζω δυὸ γαλάζια μάτια — καὶ γνωρίζω τὰ μάτια τῆς Σταυρούλας. Μὲ κυττάζει μὲ σουρωμένα μοῦτρα, μοῦ λέει ἕνα καλῶς ὥρισες καὶ τρυπώνει σὲ μιὰ καλύβα.

—Τὴν ἐπῆρε ὁ Δημήτρης τοῦ Παναγῆ, συνεχίζει ἡ μητέρα μου. Ἡ κακομοῖρα κι' αὐτή... Κακοπῆγε. Τὴ δέρνει...

Ἡ μητέρα μου μιλάει ἀκόμη. Ἐγὼ νοιώθω κάτι νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαρύγγι. Ἕνας κόσμος ἀναποδογυρίζει μέσα μου. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω. Κάνω μιὰ στροφὴ πρὸς τὰ πίσω, μπαίνω στὴν καλύβα μας κι' ἐκεῖ κρυφὰ σκουπίζω γρήγορα γρήγορα δυὸ δάκρυα.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΑΝΙΤΗΣ

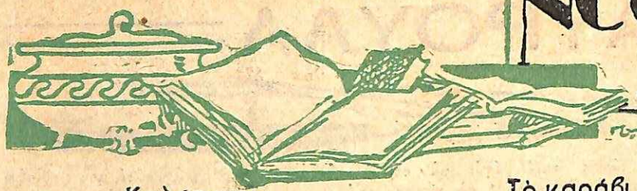

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Καλότυχοι

Καλότυχοι, καλόμοιροι, σεῖς, ποὺ ζῆτε στὰ χωριά σας μὲ τὴν ἀγάπη τῶν γονιῶν, τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων. Κι' ἀλλοίμονο σὲ μᾶς ποὺ τριγυρνοῦμε ἐδῶ καὶ κεῖ. Χωρὶς καμμιὰ ἀδελφικὴ καὶ πατρικὴ ἀγάπη.

Στὶς ἐρημιές, μέσα σὲ ξένο κόσμο μακρυὰ ἀπ' τὴ ζεστὴ φωλιὰ τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ μας μέρα καὶ νύχτα, πλάθουμε ἕνα ὄνειρο, ποὺ ὅπως τὸ θέλει ἡ μοῖρα μας θὰ μείνῃ πάντα τέτοιο...

Τὰ χρόνια, κυλοῦν, ἀργά-ἀργά, ἀραδιασμένα: νὰ μᾶς προσμένουν δὲν μποροῦν... Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ πεπρωμένο φθάνει...

Πάει ἡ ἄμοιρη ἡ νειότη μας, πάνε τὰ χρόνια μας γιὰ πάντα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΩΜΟΒΙΤΗΣ

Ράγισμα ψυχῆς

Δεῖλι!... Κάποιες καμπάνες χτυποῦνε θλιβερὰ σκορπίζωντας μελάγχολα ἠχους θλιβοὺς καὶ πονεμένους, κι' ὅλα ἔχουν πάρει κάποια θλιμμένη ὄψη, γαλήνια, νεκρικὴ μέσα στὴν πένθιμη σιγὴ τοῦ δειλινοῦ. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ σμίγουν ἄθελά τους πανέμορφες χαρὲς καὶ λύπες μαυροῦωρητες, ποὺ ἀγκαλιάζοντει σφιχτὰ καὶ πέφτουν, ὅπως τ' ἀνθόφυλλα, σὰν βραδυνὲς δροσοσταλιές...

Πέρα μακρυὰ ἡ αὔρα χαϊδεύει ἕναν πόνο, βάλσαμο γιὰ κάθε καρδιὰ ποὺ ματώνει καὶ στὸ μάκρος τοῦ δρόμου ξεφυλλίζονται τὰ χλωμὰ ἄνθη τοῦ περπρωμένου μου...

Χτυποῦν οἱ καμπάνες θλιβερὰ καὶ μοῦρχονται στὸ νοῦ ἀξέχαστες στιγμές, πανώρια δειλινὰ ποὺ πέρασαν... Ἔτσι καὶ τότε μὲ τὸ σούρουπο, σὰν τοῦτο δῶ, τὸ δεῖλι, μοῦ εἶπε ἀσυμπόνεστα «δὲ σ' ἀγαπῶ πιά» χωρὶς νὰ νοιώσῃ στὴν καρδιά της κανένα σπαραγμό, χωρὶς κανένα πόνο στὴ ψυχή της γιὰ τὰ συντρίμια ποὺ ἄφηνε ξοπίσω της. Κι' ἔφυνε ἀσυλλόγιστα, χωρὶς κανένα δισταγμό... Μιὰ τρικυμία τώρα ἀπὸ σκέψεις τρομερὲς καὶ μαῦρες, γεμάτες ἐφιάλτες παραιδέρνει ἀλύπητα τὴ δύστυχη ψυχή μου, καρφώνοντας τὴ σκέψη μου στὴν ἴδια, τὴ θλιμμένη σκέψη τοῦ χωρισμοῦ.

Δεῖλι!... Κάποιες καμπάνες χτυποῦνε θλιβερὰ καὶ ξαναφέρνουν ἄθελα στὸ νοῦ μου, ψεύτικες ἀγάπης θύμισες παληὲς ποὺ ἄφησαν ξοπίσω τους, συντρίμια τρομερὰ καὶ ράγισαν ἀλύπητα τὴ δόλια τὴ καρδιά μου... Τώρα..., βουβὸς καὶ μόνος θὰ γυρνῶ μὲ συντροφιὰ τὸν πόνο, κι' ἔτσι ὁ κυρὸς γιὰ μένα θὰ περάσῃ χωρὶς τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσω, χωρὶς νὰ νοιώσω τὴ χαρά, ὥσπου μιὰ μέρα ἀποκαλύπτεται ἡ ἕνα σκοτεινιασμένο ἀπόβραδο ἡ ματωμένο κάποιο ἡλιόγερμα, ἀργὰ σιγὰ θλιμμένα ἡ καμπάνα ἑνὸς χωριοῦ θὲ νὰ χτυπήσῃ γιὰ ν' ἀναγγείλῃ αὐτὸ ποὺ τόσα χρόνια τώρα κρυφὰ περιμένω... Τὸ θάνατό μου... Στ' ἀντικρυσμά του δὲ θὰ δειλιάσω, εὐγενικὰ θὰ τὸν χαιρετίσω, κι' πρόθυμα τὴ βασανισμένη ψυχή μου θὰ τοῦ ποσφέρω...

ΝΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Τὸ καράβι

Χρόνια καὶ χρόνια περιμένω
ἕνα καράβι μαγεμένο
ποὺ θἄρθῃ πέρ' ἀπὸ τὰ χάη
καὶ θὰ μὲ πάρῃ νὰ μὲ πάῃ
σὲ κάποια χώρα ἀνθισμένη,
ὁλόφωτη καὶ μυρωμένη.

Χρόνια καὶ χρόνια περιμένω
καὶ τὰ σινιάλα μου τοῦ στέλνω!
Ὅμως αὐτὸ νἀρθῇ δὲ λέει
καὶ ἡ φτωχὴ ψυχή μου κλαίει...

ΙΒΥΚΟΣ

Μόνος

Ἀλλοίμονο ποτέ!... Ποτὲ ἡ πλατειὰ η φριχτὴ μοναξιὰ δὲ θὰ πάψῃ νὰ ζώνῃ τὴν ἄχαρη ζωή μου. Ποτὲ ἡ θλίψη δὲ θὰ πάψῃ νὰ πλανιέται στὸ ὠχρὸ πρόσωπό μου καὶ τὰ βουρκωμένα μου μάτια ποτέ, ποτὲ πιὰ δὲ θὰ πάψουν τὸ σιωπηλό τους παράπονο. Γιατὶ εἶμαι μόνος! Γιατὶ πάντα θἄμαι μόνος!!...

Μὰ ὄχι!... Δὲ φταίει κανεὶς γι' αὐτό! Κανεὶς δὲ φταίει γιὰ ὅ,τι ἔγινε!... Ὤ, ναὶ τὸ ξέρω εἶναι ἡ τιμωρία!...

Ἤμουν ἐγωϊστής. Περιφρόνησα τὴν πραγματικότητα. Περιφρόνησα τοὺς γύρω μου... περιφρόνησα τὸν κόσμο τους, τοὺς κόσμους ποὺ ζοῦσαν. Τίποτα δὲ μὲ συγκινοῦσε ἀπ' αὐτούς, τίποτα δὲν ἤθελα νὰ νοιώθω ἀπ' ὅτι ἔνοιωθαν... Κλείστηκα ἐγωϊστικὰ στὸν ἑαυτό μου, στοὺς δικούς μου κόσμους πιστεύοντας πὼς θἄβρισκα μιὰ μέρα ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα, ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθα, ἐκεῖνο ποὺ ἀόριστα εἶχε πλάσει ἡ ἀρρωστημένη μου φαντασία...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν, πέρασαν. Ἔπαυσα νὰ πιστεύω... ἄρχισα νὰ ἐλπίζω. Μὰ κάποτε κουράστηκα καὶ νὰ ἐλπίζω, κουράστηκα νὰ περιμένω, νὰ ξαναχτίζω τοὺς γκρεμισμένους πύργους τῶν νείρων μου... Μὲ κούρασε ἡ ἀναμονή...τὰ ὄνειρα... Ζήτησα τὴν πραγματικότητα!..

Ἀλλοίμονο! Ἦταν ἀργὰ πιά, πολὺ ἀργά. Εἶχα μείνει τόσο πολὺ μόνος, τόσο πολὺ μακρυά της, τόσο ξένος μέσα στοὺς ἄλλους... Ποιὸς μποροῦσε. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ νοιώσῃ τώρα; Ἰὰ οὔτε κι' ἐγὼ τοὺς νοιώθω, οὔτε ποτὲ θὰ τοὺς νοιώσω!... Σὰν ξένος ἀνάμεσά τους πλανιέμαι. Δὲν ἔχω πιὰ ὄνειρα δὲν ἔχω πόθους, δὲν ἐλπίζω σὲ τίποτα πιά... Σὰν κατάρα εἶναι ἡ ζωή μου σὰν ἕνας νεκρὸς ποὺ πλανιέται μοιάζω!... Εἶμαι μόνος!!

Κι' ἂν τὰ θλιμμένα μου μάτια εἶναι πάντα βουρκωμένα καὶ τὰ ματωμένα δειλινὰ οἱ λυγμοὶ ταράζουν τὸ κουρασμένο μου στῆθος, ὦ, μὴ νομίσετε πὼς πονῶ... δὲν ξέρω ἂν πονῶ!... Κλαίω γιατὶ ἴσως κανεὶς μόνο νὰ κλαίῃ μπορεῖ μόνος του, ἴσως ἔτσι γιατὶ συνήθισα νὰ κλαίω...

Πολλὲς φορὲς σκέπτομαι νὰ δώσω ἕνα τέλος στὴν ἄχαρη ζωή μου δὲν τὸ κάνω ὅμως, δὲν ξέρω γιατί... Μιὰ μέρα ὅμως θἀρθῇ κι' αὐτό, θἀρθῇ τὸ τέλος, ἡ ἀνυπαρξία νὰ σκεπάσῃ τὸ εἶναι μου: ἡ μόνη ἐλπίδα, ἡ μόνη χαρὰ στὴν τραγικὴ μοναξιά μου...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΖΑΦΕΙΡΕΛΗΣ

Εἶν' ἕνα τραγοῦδι

Εἶν' ἕνα τραγοῦδι
τόσο θλιβερὸ
—μίλα μου γι' ἀγάπη
νὰ ξεχνῶ, καλή μου,—
Σὰν τοῦ φθινοπώρου
χάδι παγερὸ
ποὺ μοιρολογάει
μέσα στὴν ψυχή μου...

Κάποιες ὀπτασίες,
κρύφοι στεναγμοί,
—μὴ μ' ἀφήνεις μόνο,
πολυαγαπημένη—
ἔτσι σὰ νὰ σβύνουν
μέσα μου λυγμοὶ
τὴν καρδιά μου νοιώθω
σὰ μιὰ πεθαμένη...

Εἶν' ἕνα τραγοῦδι
ποῦχει πιὰ δεθῇ
σὰ μαράζι γύρω
ἀπ' τὴν ὕπαρξή μου
κι' ὅλο τ' ἄνθος ποῦχε
πάει νὰ μαραθῇ
κι' ἔγινε χειμώνας,
στὴ φτωχὴ ζωή μου!

Ποιὸς θὰ μοῦ τὸ βγάλῃ
ποιὸς ἀπ' τὴν ψυχὴ
τὸ πικρὸ τραγοῦδι
ποὺ θρηνεῖ θλιμμένα;
—Πές, πικρὴ καρδιά μου,
γιὰ τὰ μάτια ποῦναι
πιὰ βασιλεμένα...

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Λίγα δάκρυα... μιὰ χαρά

Μικρὰ σύννεφα πλανιότανε στὸ γαλάζιο τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, στολίδια κι' αὐτὰ τῆς γιορτινῆς του φορεσιάς...

Δειλὰ τὰ κύματα σιγοχάϊδευαν τ' ἀκρογυάλι κι' ἦταν τὰ χάδια τους ἐπίμονα...

Σιγὸ ἀγέρι, ἀπαύγασμα τῶν κυμάτων, θαλάσσια αὔρα, ξεκούραζε τὶς ψυχὲς κι' ἔκανε τὶς καρδιὲς νὰ γογγοχτυπᾶν ζητῶντας ἔρωτα...

Μιὰ παράξενη μυστηριώδικη εὐωδία ἦταν ξέχυτη στὴν γιορτερὴ ἀτμόσφαιρα.

Καὶ δυὸ χείλια κόκκινα σὰν τριαντάφυλλα, μισάνοιχτα σὰν λουλούδια ἀνθισμένα, σμίξανε σ' ἕνα τρελλὸ σφιχταγκάλιασμα ποὺ φέρνει μιὰ ἡδονικὴ κούραση στὶς κλειδώσεις καθὼς ἐξωτερικεύει κάποιο μεγάλο ἐσωτερικὸ πόθο...

Μέρες γοργοπέρασαν...

Σὲ κάποιο κέντρο ἕνας διηγιέται κάποια παληὰ περιπέτεια. Γιὰ κάποιο δειλινὸ, κάποιο ἀκρογιάλι μιὰ γυναῖκα...κι' ἄλλα κι' ἄλλα πολλά.

Κι' ἕνα τραῖνο ποὺ φεύγει γλήγορα-γλήγορα σέρνει μαζί του μιὰ γυναῖκα, ἕνα μωρό... μιὰ δυστυχία σὰν φινάλε κάποιου δράματος ποὺ ἡ ἀρχή του ἦταν τόσο ὡραία...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

5 ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

I

Τὸ γραφεῖο εἶχε ἀργία ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ προϊστάμενος, ὁ μαίτρ Ὠλάρ, εἶχε δώσει μιᾶς ἡμέρας ἄδεια σὲ ὅλο του τὸ προσωπικὸ γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Σιμόνης τῆς πρώτης του γραμματέως, στὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις της τῶν νομικῶν καὶ διοργάνωσε σπίτι του μιὰ μικρὴ δεξίωση στὴν ὁποία δὲν θὰ παρευρίσκοντο παρὰ οἱ πέντε γραμματεῖς του, φοιτήτριαι τῆς Νομικῆς καὶ οἱ πέντε. Τὸ γραφεῖο τοῦ μαίτρ Ὠλάρ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ ἄλλα δικηγορικὰ γραφεῖα. Ἐδῶ γιὰ νὰ προσληφθῇ μιὰ κοπέλλα ἔπρεπε νἆναι ἀπαραιτήτως φοιτήτρια τῆς νομικῆς σχολῆς.

Ὁ προϊστάμενος ἤθελε νἄχῃ γύρω του ὄχι ἁπλὲς δακτυλογράφους, ἀλλὰ μελλοντικὲς δικηγορίνες ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν καλύτερα στὴ δουλειά του, κορίτσια ἔξυπνα πάντα καὶ μορφωμένα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν ἀντικαθιστοῦν ἄμα ἔλειπε. Αἱ ὑπάλληλοί του, ἦσαν ὅλες εὐχαριστημένες ἐκεῖ μέσα. Ἐργαζόνταν πολὺ λίγες ὧρες, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μελετοῦν συγχρόνως γιὰ τὶς ἐξετάσεις τους καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἀποκτοῦσαν κάποια πεῖρα τῆς δουλειᾶς μένοντας διαρκῶς στὸ περιβάλλον τοῦ γραφείου μ' ἕναν ἄνθρωπο πλάϊ του πρόθυμο νὰ τὶς ἐξυπηρετήσῃ πάντα σὲ ὅποια ἀπορία τοὺς παρουσιαζόταν.

Παράξενος τύπος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ μαίτρ Ὠλάρ. Δὲν ἀσχολεῖτο ποτὲ μὲ τίποτα ἔξω ἀπ' τὴ δουλειά του, δὲν γλένταγε ποτὲ καὶ ὡς μόνη του διασκέδαση εἶχε τὸ δικαστήριο.

Εἶχε μείνει χήρος, πολὺ νέος, ἀλλὰ ἡ χηρεία του δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ στὸ παραμικρὸ τὴ ζωή του. Μιὰ γκουβερνάντα ἀντικατέστησε, ὀχτὼ μέρες ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατό της τὴν νεκρὴ στὴν ἀνατροφὴ τοῦ μοναχογυιοῦ του καὶ τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της.

Ὁ Ἐρβέ, ὁ γυιός του εἶχε μεγαλώσει μόνος σχεδόν, χωρὶς ποτὲ ὁ πατέρας του νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἀνατροφή του καὶ τὴν μόρφωσή του.

Κι' ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ξυπνήσῃ ἐπιτέλους κάποτε ἡ πατρικὴ στοργὴ του, καὶ πολὺ δικαίως, μάλιστα, μιὰ καὶ κοιμόταν τόσα χρόνια. Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ γυιός του, ἔφηβος ὡραιότατος τώρα πιά, στὸ γραφεῖο του.

—Θέλω νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, πατέρα, τοῦ εἶπε.

Ὁ πατέρας τἄνασε.

—Γιὰ τὴν Ἀμερική; Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κάνῃς ἐκεῖ;

—Καρριέρα, ὅπως ἔκανες καὶ σύ τὴν δικιά σου.

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Πῆρα ἄδεια δικηγόρου χθές.

5 φοιτήτριες

Κι' ὁ νέος γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του εἶδε μιὰ λάμψη περηφάνειας, στὰ μάτια τοῦ πατέρα του.

—Δικηγόρος ; Καὶ ἔδωσες ἐξετάσεις χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσης νὰ σὲ βοηθήσω ;

—Μήπως μοῦ τὸ πρότεινες ποτέ.

—Καὶ τώρα ;

—Θὰ πάω ἐκεῖ κάτω νὰ δοκιμάσω τὴ τύχη μου. Θέλω νὰ γίνω διεθνοῦς φήμης δικηγόρος.

Ὁ μαίτρ 'Ωλάρ τάχασε. Καὶ κάφνου μέσα του γίνηκε φῶς. Τράβηξε τὸν γυιό του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε μὲ λαχτάρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ καρδιά του εἶχε ἀλλάξη. Καὶ ἀναστέναξε λυπημένα :

—"Α ! πόσο καιρὸ ἔχασα ! 'Αλλὰ θὰ ἐπανορθώσω τὸ κακό.

Καὶ γιὰ καλὴ ἀρχὴ ἐπέβαλε στὸ γυιό του μερικῶν μηνῶν ἀναμονή. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ 'Ερβὲ θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρίσκη κάθε μεσημέρι νὰ τρῶν μαζί. "Ηθελε νὰ τὸν γνωρίση ἐπιτέλους τὸν ἀντάξιο γυιό του, νὰ τὸν καταλάβη, νὰ τὸν καθοδηγήση !

Ὁ 'Ερβὲ κατεπλάγη. Τὸν θεωροῦσε ἀναίσθητο, ἀσυγκίνητο τὸν πατέρα του. Καὶ νὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε ἀλλοιώτικον τώρα. Στὴν ἀρχὴ νόμισε πώς ὁ ζῆλος τοῦ πατέρα του θὰ ἔπεφτε πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ ὄχι.

Τὸ ἐνδιαφέρον του μεγάλωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. "Α !... πόσο θἄθελε νὰ τὸν κρατήση κοντά του τὸ γυιό του ὁ μαίτρ 'Ωλάρ, τώρα ποὺ τὸν εἶχε βρῆ. Δὲν κατόρθωσε ὅμως νὰ κάνη τίποτε... Κι' ὁ 'Ερβὲ ἐπιτέλους μιὰ μέρα ἔφυγε καὶ ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του πώς τὸ κάθε τί ἦταν πιὰ χαμένο γι' αὐτόν.

Καὶ τότε τὸν κυρίευσε μιὰ μεγάλη ἀκατανίκητη συμπάθεια γιὰ τὴν ἐλεύθερη, τὴ θαυματουργὴ νεότητα ποὺ τὸν εἶχε πάντα παρηγορήση. "Εδιωξε τοὺς παληοὺς του ὑπαλλήλους ὅλους, ἐκτὸς τοῦ πρώτου βοηθοῦ του καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὶς πόρτες τοῦ γραφείου του στὶς φοιτήτριες καὶ στοὺς φοιτητάς, γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουν αὐτοὶ πιὰ ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, τὸ παληό του προσωπικό.

Κι' ἔτσι ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε καλέσει τὰ κορίτσια νὰ γιορτάσουν σπίτι του τὴν ἐπιτυχία τῆς Σιμὸν ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ κάτι, σὰν ἐνθάρρυνση καὶ γιὰ τὶς ἄλλες: ὅλες εὔχονταν τὸ ἴδιο ὅπως καὶ αὐτὴ νὰ πάρουν τὸ δίπλωμα καὶ τὴν ἄδεια τῆς δικηγορίνας γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἀνταντέψουν αἰσιόδοξα τὸ μέλλον.

Ι

Τὰ κορίτσια ἦσαν πεντε. Θἄλεγε κανεὶς πώς ἡ τύχη, ἔτσι ἀπὸ καπρίτσιο θέλησε νὰ ρίξη στὸ ἴδιο γραφεῖο τοὺς πιὸ διάφορους ἀναμεταξύ τους τύπους. Ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν Σιμὸν ποῦχε μαλλιὰ σὰν τὰ ὥριμα στάχυα, καὶ καταλήγοντας στὴ Μαριάκα μὲ μαλλιὰ κατάμαυρα καὶ μάτια σὰν τὴ νύχτα, αἱ ὑπάλληλοι τοῦ μαίτρ 'Ωλάρ ἦσαν στὴν ἐμφάνιση τόσο διαφορετικὲς ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὸ πρόσεχε καὶ τὸ σχολίαζε μὲ τὴν πρώτη ματιά. Αἱ τρεῖς, ἡ Σιμόν, ἡ Λωράνς καὶ ἡ Ντινὰλ θὰ μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν ὄμορφες, μὲ τὴν κυριολεξία. 'Η Σιλβὲτ περνοῦσε ἀπαρατήρητη ἀνάμεσα στὶς συναδέλφους της. Καὶ ἡ Μαριάκα τὶς ξεπερνοῦσε ὅλες μὲ τὴ χάρη της τὴ γλύκα της, τὴν ὀμορφιά της. "Ηταν τόσο ὡραία ποὺ ὁ μαίτρ 'Ωλάρ, εἶχε διστάσει στὴν ἀρχή, νὰ τὴν προσλάβη γιατὶ τὴν νόμισε πλασματάκι γιὰ νὰ ἀρέσει μόνο, Οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ δώσανε ὅμως ἦταν τόσο εὐνοϊκὲς καὶ ἡ φοιτήτρια φαινόταν καλὴ τόσο καλὴ γιὰ δουλειὰ ποὺ στὸ τέλος ὁ μαίτρ ὑπέκυψε.

Καὶ ἀληθινὰ δὲν τὸ μετάνοιωσε. Καμμιὰ ἀπ' τὰς ὑπαλλήλους του δὲν δούλευε μὲ τόσο κέφι. Καμμιὰ δὲν ἦταν λιγώτερο κοκέττα καὶ τόσο σεμνὴ καὶ ἁπλῆ.

'Η ἄφιξις τῆς Μαριάκας προκάλεσε μιὰ ἀναμπουπούλα στὴν ἀρχὴ στὰ ἄλλα κορίτσια, γιατὶ ὅλες φοβήθηκαν μὴν τὶς ἐπισκιάση μὲ τὴν ὀμορφιά της. 'Αλλὰ γρήγορα ἡσύχασαν. 'Η Μαριάκα δὲν ἤθελε νὰ γίνη ἀντίζηλός τους, ἀλλὰ φίλη τους. Καὶ σὲ λίγο ἡ ἁρμονία βασίλευε τόσο ἀπόλυτα ἀνάμεσα στὰ κορίτσια ποὺ καὶ ὁ ἴδιος ὁ προϊστάμενος τἄχασε.

'Η ἐπιτυχία τῆς Σιμὸν χαιρετίστηκε ἀπ' ὅλες μὲ χαρά. 'Η κάθε μιὰ ἄλλωστε ἤλπιζε μέσα της νὰ ἐπιτύχη καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο μιὰ καὶ τἄξιζε καὶ τόθελε τόσο πολύ.

Καὶ ἐνῶ ἡ σαμπάνια χυνόταν ἄφθονη στὰ βενετσιάνικα ποτήρια, τὰ κορίτσια παρεσύρθησαν σὲ διάφορες μικροεξομολογήσεις σύμφωνα μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἡλικίας τους.

Ὁ μαίτρ 'Ωλάρ τἄχε χαμένα νοιώθοντας τὸ πόσο ἦταν χαρούμενος ἀνάμεσα στὸ νεανικὸ αὐτὸ περιβάλλον. Γελοῦσε καὶ φλυαροῦσε εὔθυμα σὰν παιδὶ καὶ αὐτός. Καὶ ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ κατέπλησσε τὰ κορίτσια. Ποῦ νὰ φανταστοῦν ὅτι ἔχοντας ἕνα γυιὸ ὁ μαίτρ βρισκόταν φυσικὰ κοντήτερά τους, πώς τὶς ἔνοιωθε καὶ τὶς καταλάβαινε. 'Ενθουσιασμένος ἀπ' τὰ ἀργυρόηχα γέλοια καὶ τὴ χαρά, ποὺ πλημμύριζε τὸ σκυθρωπό του σπίτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ μαίτρ 'Ωλάρ θέλησε νὰ παρατείνη ὅσο μποροῦσε τὴν παραμονὴ τῶν κοριτσιῶν κοντά του.

Ζήτησε νὰ μάθη τὰ μελλοντικὰ σχέδια τῆς κάθε μιᾶς, καὶ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπόψε γιὰ τὴν ἰδιωτική τους ζωή.

Καὶ χρειάστηκε ἡμιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ διηγηθοῦν ὅλες τὴν ἱστορία τους. 'Ανήκαν ὅλες σὲ οἰκογένειες ἀστικές, τίμιες, ἀλλὰ ὄχι πλούσιες. "Ολες τους ἀγγάντευαν τὸ μέλλον μὲ τὴν ὄμορφη ξεγνοιασιὰ τῶν εἴκοσι χρόνων καὶ ἤλπιζαν στὴν ἐπιτυχία καὶ στὴν εὐτυχία.

'Η Σιμὸν ἦταν κόρη ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὸ Βερντέν. Μοιραζόταν μὲ τὴ μητέρα της μιὰ ζωὴ μέτρια, ἀλλὰ πάντα ἄνετη καὶ ἡ ἐπιτυχία της στὶς ἐξετάσεις ἦταν ἡ πρώτη της μεγάλη χαρά, γιατὶ ἀντιπρασώπευε γι' αὐτὴν τὸ πρῶτο βῆμα στὸ δρόμο τῆς τύχης.

'Η Λωράνς μιὰ ὄμορφη ροῦσα μὲ ἐπιδερμίδα διάφανη κρινένια, δὲν ἦταν πολὺ καλύτερα ἀπ' τὴν Σιμὸν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. "Ηταν κόρη δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ οἱ γονεῖς της ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ ὑποβάλωνται σὲ χίλιες δυὸ στερήσεις γιὰ νὰ διευκολύνουν τὶς σπουδές της γιατὶ εἶχαν ἄλλα τρία παιδιά.

'Η Ντινὰλ ὀρφανὴ ἀπὸ μικρούλα τὰ χρωστοῦσε ὅλα στὸν κηδεμόνα της καὶ καρτεροῦσε μὲ λαχτάρα τὴν ὥρα ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὶς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντί του.

'Η Μαριάκα φαινόταν ἡ πιὸ τυχερὴ ἀπ' ὅλες ἄν ἔκρινε κανεὶς ἀπ' τὴν εὐθυμία της. Ὁ μαίτρ 'Ωλάρ ὅμως εἶχε πληροφορηθῆ πώς καθόταν σὲ κάποιο προάστειο καὶ πώς ἦταν ἀναγκασμένη νὰ σηκώνεται ἀπ' τὰ χαράματα γιὰ νἄναι στὴν ὥρα της στὸ γραφεῖο.

Γιὰ τὴν Σιλβὲτ τὴν πιὸ δειλή, δὲν ἔμαθε τίποτα. "Ηταν τόσο συνεσταλμένη καὶ ντροπαλὴ ποὺ ἀναγκάστηκε ἀπ' τὴ πρώτη στιγμὴ νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὶς ἐρωτήσεις του.

'Αδιάφορο ὅμως ! 'Ενόμιζε πώς τὶς ἤξερε ὅλες τώρα καὶ τοῦ φαινόταν πώς ἦταν λιγάκι κόρες τουἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ ἄνοιξαν τὴ καρδιά τους.

Καὶ γιὰ νὰ ὑπογραφῆ καλύτερα τὸ σύμφωνον φιλίας ὁ μαίτρ 'Ωλάρ πρότεινε στὰ κορίτσια νὰ τὰ πάη στὸ θέατρο.

Οἱ νέες ὅλες δέχτηκαν μὲ χειροκροτήματα τὴν πρότασι. "Ολες... ἐκτὸς τῆς Σιλβὲτ ἡ ὁποία εἶπε πώς ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ φύγη.

—Μήπως εἶναι αὐστηρὴ ἡ μητέρα σας καὶ σᾶς μαλλώση ; τὴν ρώτησε ὁ μαίτρ.

—"Ω ! ... κύριε... ἡ μητέρα μου εἶναι ἡ ἐπιείκεια προσωποποιημένη. Εἶναι ἀδιάθετη ὅμως καὶ καταλαβαίνετε.

Καὶ κατευθύνθηκε στὸ χώλλ γιὰ νὰ πάρη τὸ παντωφόρι της.

Σὲ λίγο προχωροῦσε τρέχοντας σὲ κάποιο σκοτεινὸ δρομάκι.

ΙΙΙ

Παναγία μου νὰ μὴν κοιμᾶται, ψιθύρισε καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι της χτύπησε μιὰ πόρτα.

"Ενας γεροντᾶκος ἦρθε καὶ ἄνοιξε. Μόλις εἶδε τὴν Σιλβὲτ ἀπογοητεύτηκε.

—"Αν σᾶς ἐνοχλῶ νὰ φύγω... εἶπε ἡ νέα δειλά.

—Μὰ ὄχι. περᾶστε, ἀποκρίθηκε ὁ ἐνεχυροδανειστής. Ξέρετε πόσο θέλω νὰ σᾶς ἐξυπηρετῶ. 'Ετοιμαζόμουν νὰ κοιμηθῶ, ὅμως, δὲν πειράζει, ἐλάτε μέσα.

Καὶ εἰρωνικὰ ἐξακολούθησε.

—"Εργεσθε νὰ σηκώσετε κανένα ἀπ' τὰ πράγματα ποῦχετε ἀφήσει;

'Η Σιλβὲτ κοκκίνισε... Γιατὶ ἔκανε πώς δὲν ἔνοιωθε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀγωνία της ;

'Αποφασιστικὰ βούτηξε τὸ χέρι στὴ τσάντα της καὶ ἔτεινε στὸ γέρο, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἕνα κόσμημα.

Ὁ γέρος τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε προσεκτικὰ ἐνῶ ἡ Σιλβὲτ παρακολουθοῦσε τὴν κάθε του κίνηση προσπαθώντας νὰ μαντέψη τὴν ἀπόφασή του. 'Επιτέλους ὁ γέρο—Σαλάμ ἐμίλησε.

—Πόσα θέλετε ;

Τί νὰ πῆ ; "Ηξερε πώς ὁτιδήποτε ποσὸν νὰ ἐπρότεινε, θἄταν ἀδύνατο νὰ καλύψη τὶς ἀνάγκες της. Κι' ὕστερα... τὸν ἤξερε τὸν γέρο ἐκμεταλλευτή :

—Πέστε μου σεῖς... ἐτραύλισε.

—Παραπάνω ἀπὸ τριακόσια φράγκα δὲν μπορῶ νὰ δώσω. Εἶναι δύσκολος καιρός.

—Μὰ τὸ κόσμημα ἀξίζει δυὸ χιλιάδες.

—Καλά, ἔστω, δὲν ἐπιμένω... Πάρτε το.

'Η Σιλβὲτ ἐδίστασε.

—Τί νὰ κάνη ;... Νὰ πάη ἀλλοῦ ; Θὰ τὴν ρωτοῦσαν. Θὰ τῆς ζητοῦσαν ταὐτότητα. Μπορεῖ νἄφτανε στ' αὐτιὰ τοῦ μαίτρ 'Ωλάρ. Καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ μάθη κανεὶς τὴ φτώχεια της.

Ὁ γέρο—τοκογλύφος κατάλαβε τὸν ἀγῶνα ποὺ γινόταν μέσα της Καὶ ὕστερα τὸ συμφέρον... Δὲν ἤτανε καὶ γιὰ πέταμα πιὰ τὸ κόσμημα.

—'Ακοῦστε μικρούλα μου, εἶπε ὕστερα ἀπὸ κάμποσα λεπτά. Θὰ κάμω μιὰ θυσία ἐπειδὴ σᾶς συμπαθῶ. Θὰ σᾶς δώσω τετρακόσια φράγκα καὶ θὰ μοῦ ὑπογράψετε ἀπόδειξη γιὰ ἑξακόσια. Δέχεσθε ;

—Μοῦ χρειάζονται ὁπωσδήποτε πεντακόσια φράγκα, κλαυθμήρισε ἡ Σιλβέτ.

—Εἶναι πολλά, γιὰ χάρι σας ὅμως θὰ μοῦ ὑπογράψετε γιὰ ἑφτακόσια.

—"Εστω.

Ὁ γέρος προχώρησε στὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ γύρισε φέροντας τὰ λεπτὰ καὶ τὴν ἀπόδειξη.

—Ὑπογράψτε, εἶπε.

'Η Σιλβὲτ ὑπέγραψε, καὶ πῆρε τὰ χαρτονομίσματα.

—Δὲν μ' εὐχαριστεῖτε ;

—Σὲ τρεῖς μῆνες θὰ τἄχετε πίσω, ἀποκρίθηκε ἡ νέα ἀνοίγοντας τὴ πόρτα.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πῆ οὔτε λέξη παραπάνω. Σὲ μιὰ στιγμὴ ξανᾶδε ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα ποὺ τῆς εἶχε ἀπορροφήση τὸ μικρομάγαζο αὐτό.

Σὲ κάθε ἐξετάσεις, κάθε ἐποχή, δυὸ χρόνια τώρα ἔρχονταν στὸ μαγαζὶ τοῦ Σαλάμ γεμίζοντας σιγά—σιγὰ τὸ χρηματοκιβώτιό του μὲ τὰ κοσμήματά της.

Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ποὺ τῆς ἔμενε.

—Δὲν βαρυέσαι... σκέφθηκε, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ καταλάβη ἡ μαμᾶ καὶ νὰ γίνη καλά...

Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ κατάστασις τῆς κ. Ντυμολλιὲ χειροτέρευε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τὰ γιατρικὰ κόστιζαν ἀκριβὰ πολὺ καὶ τὸ μέτριο εἰσόδημα ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ Ντυμολλιὲ τότε ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια δὲν ἐπαρκοῦσε διόλου γιὰ τὴν συντήρηση τῶν δύο γυναικῶν.

'Η κα Ντυμὲ ἡ Σιλβὲτ στεριόταν ὡς καὶ τὰ ἀπαραίτητα ὁκόμα γιὰ νὰ ἐπαρκῆ στὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ. 'Η ζωὴ ἦταν δύσκολη ὅμως, ἀκριβή... Χρωστοῦσε δυὸ νοίκια στὴ σπιτονοικοκυρά... Τί νὰ κάμη γιὰ ν' ἀνταπεξέλθη ;

"Εφτασε σπίτι της χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. 'Ανέβηκε τὰ σκαλιὰ ἀργότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, θέλοντας νὰ πάρη καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ παρουσιαστῆ στὴ μαννούλα της μὲ χαμογελαστὸ μουτράκι.

Μόλις μπῆκε μέσα ἀγκάλιασε τὴν ἄρρωστη καὶ ὕστερα κάθησε πλάϊ της.

—Πῶς τὰ πέρασες, Βεττούλα ; ρώτησε ἡ μητέρα.

—Θαυμάσια :

Καὶ ἡ Σιλβὲτ ἄρχισε νὰ τιτιβίζη σὰν πουλάκι. 'Η μητέρα της ἦταν ὅλη αὐτιά.

—"Αχ !... "Αν μποροῦσα νἀρθῶ νὰ σᾶς καμαρώσω καὶ τὶς πέντε στὸ γραφεῖο σας...

—Θάρθῆς, μαννούλα γλυκειά, ἄμα γίνης καλά. Εἶμαι βέβαιη πώς ὁ μαίτρ θὰ χαρῆ πολὺ νὰ σὲ γνωρίση.

—"Αμα γίνω καλά... Τὰ πόδια μου τὰ ξεχνᾶς ;

—Μὰ θὰ περάσουν καὶ αὐτά, μαννούλα... σὲ βεβαιῶ.

'Η μητέρα, ποὺ δὲν ἤθελε ἄλλο παρὰ νὰ πιστέψη τὴ κόρη της, ἐπείστηκε.

Αὐτὸ γινόταν κάθε βράδυ. 'Η Σιλβὲτ μόλις γύριζε σπίτι, σκόρπιζε στὴ καρδιὰ τῆς ἄρρωστης τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῆς ἐλπίδας.

"Ας εἶχε περάσει μέρα ὁσοδήποτε ἄσχημη ἡ κ. Ντυμολλιέ, 'Αρκοῦσε νὰ παρουσιαστῆ ἡ Σιλβέτ, ν' ἀκουμπήση τὸ ἁπαλὸ χεράκι της στὸ μητρικὸ μέτωπο, γιὰ νὰ ξεχάση ἡ ἄρρωστη τὴ μελαγχολία της καὶ νὰ τὴν πλημμυρίση ἡ ἐλπίδα.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως ἡ κ. Ντυμολλιὲ πρόσεξε ὅτι κάτι ἀπ' τὴν ἐπιφανειακὴ εὐθυμία τῆς κόρης της κρυβόταν, κάποια θλίψις.

"Ολη μέρα, μόνη καθώς ἦταν, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ σκέφτεται καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πλημμύριζε ἡ ἀγωνία.

Πῶς τὰ κατάφερνε νὰ ἀντεπεξέργεται οἰκονομικῶς, ἡ Σιλβέτ ;... 'Από τί στεριόταν ;

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ κόρη της ἔφερνε τὸ δεῖπνο ἡ μητέρα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ρώτησε :

—Πῶς τὰ πᾶμε οἰκονομικά ;

'Η Σιλβὲτ τἄχασε μπρὸς στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐρώτηση.

'Η μητέρα της, συνηθισμένη νὰ διαβάζη στὸ πρόσωπό της ταράχτηκε.

—Μοῦ κρύβεις κάτι. Θέλω νὰ μάθω.

'Η φοιτήτρια εἶχε σκεφθῆ ὅμως ἐν τῷ μεταξύ Καὶ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ καθησυχάση τὴν ἄρρωστη, ἡ ὁποία, κατὰ βάθος, δὲν ζητοῦσε παρὰ αὐτό.

'Η εὐκαιρία ἦταν ἀρκετὰ κατάλληλη ὅμως. Μὲ ἐπιδεξιότητα ἡ Σιλβὲτ ὡμολόγησε πώς στὰ τέλη τοῦ μηνὸς στενοχωριόταν πολύ. Κατόπι ἐπωφελήθη τῆς ἐξομολογήσεως αὐτῆς γιὰ νὰ ἀναγγείλη πώς θὰ ζητοῦσε καὶ ἄλλη, συμπληρωματικὴ δουλειὰ γιὰ νὰ διευκολυνθῆ λιγάκι.

'Η μητέρα της τῆς εἶπε πώς θὰ κουραζόταν πολὺ δουλεύοντας τόσο, ἡ Σιλβὲτ ὅμως ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάση.

—Μὴν ἀνησυχῆς, μαννούλα. Θὰ βρῶ δουλειὰ εὔκολη ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέπη νὰ καθουμαι τὰ βράδυα περισσότερη ὥρα κοντά σου.

—Καὶ ἡ ὑγεία σου ;

—"Εχω ἀντοχή, τὸ ξέρεις. Τὰ ξενύχτια δὲν μὲ κουράζουν. Μόλις πέσω στὸ κρεββάτι καὶ ἀποκοιμηθῶ συνέργομαι ἀμέσως.

Σὲ λίγες μέρες ἡ Σιλβὲτ πῆρε ἀπὸ ἕναν πελάτη τοῦ γραφείου της, τὴν παραγγελία ἑνὸς καταλόγου. Τῆς δώσαν ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες. 'Η δουλειὰ δὲν χρειαζόταν παρὰ προσοχὴ καὶ γνῶσιν τῶν διαφόρων ἐμπορικῶν νόμων. 'Η Σιλβὲτ θὰ πληρωνόταν καλὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Καὶ ἡ μελέτη μου γιὰ τὶς ἐξετάσεις ; ἀναστέναζε.

Μὲ τὴν αἰσιοδοξία τῆς ἡλικίας της ὅμως, δὲν ἀπογοητεύτηκε.

—Θἄμαι δυνατή, θὰ ἀνθέξω ! ἐπανελάβαινε γιὰ νὰ παρηγοριέται.

Καὶ ἄρχισε νὰ λιγοστεύη ἀπὸ βράδυ σὲ βράδυ τὸν ὕπνο της.

IV

Ὀνοεμβριανὸς ἀέρας παράσερνε μὲ τὸ φύσημά του τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δέντρων.

"Επεσε κρῦο φοβερὸ καὶ ἡ ἀ-

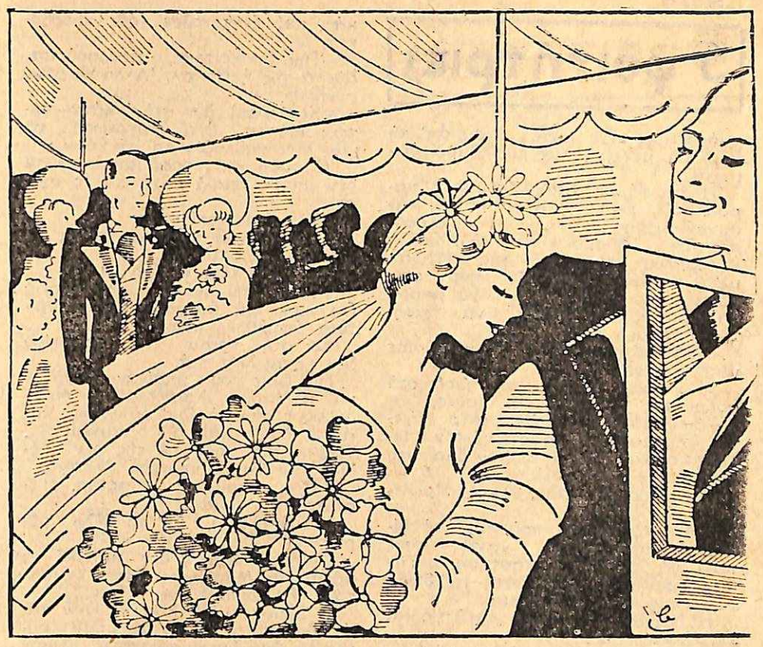

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, ἀρκέσθητε νὰ τοῦ πῆ...

5 φοιτήτριες

τμόσφαιρα εἶχε κάτι, ἔτσι, ἀπ' τὴ θλιβερὴ μελαγχολία τοῦ βαρὺ χειμῶνα.

Ἡ λεωφόρος Σαίν—Ζερμαὶν παρουσίαζε, παρ' ὅλο τὸ καιρό, τὴν συνηθισμένη κίνηση. Ἡ κυκλοφορία ἦταν δύσκολη καὶ ἡ Λωράνς καθισμένη στὸ πλάϊ τῆς Ντινάλ μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο ποὺ στεκόταν ὥρα τώρα χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προχωρήση ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή της.

—Θὰ ἀργήσουμε, μουρμούρισε νευριασμένα.

Ἡ Ντινὰλ κύτταξε τὴν ὥρα στὸ ρολόϊ τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας.

—Δὲν βαρυέσαι... Ὁ μαίτρ ἔρχεται ὅλο καὶ πιὸ ἀργότερα τὸν τελευταῖο καιρό. Τὰ ἀφίνει ὅλα στὴ Σιμὸν νὰ τὰ κανονίζη.

Ἡ Λωράνς χαμογέλασε εἰρωνικά.

—Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμά της, θἄλεγε κανεὶς πῶς πάει νὰ τὸν ἀντικαταστήση. Τὴν παρωτρύνει νὰ ἑτοιμαστῆ νὰ δώση ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἄδεια.

Ἡ Ντινὰλ σκέφτηκε γιὰ λίγο καὶ ἐπιτέλους εἶπε:

—Δὲν εἶναι καὶ τόσο γέρος... Μπορεῖ νὄχη βλέψεις πάνω της. Θἄταν ἀστεῖο ἄν τοῦ περνοῦσε ἀπ' τὸ νοῦ νὰ τὴν παντρευτῆ.

Καὶ πάλι σταμάτησε καὶ ὕστερα εἶπε, ἀλλὰ ζωηρὰ αὐτὴ τὴ φορά:

—Τί κουτὲς ποὺ εἴμαστε... Δὲν δουλεύει γιὰ τὸν ἑαυτό του..

—Ἀλλὰ γιὰ ποιόν;

—Γιὰ τὸν ὅμορφο νέο, ποὺ εἴδαμε τὴ φωτογραφία του σπίτι του... Τὸν γυιό του ποὺ λένε ὅτι εἶναι θαυμάσιος νέος.

Καὶ ἡ συζήτησις ἐξακολούθησε μὲ θέμα τὴν Σιμόν. Ἦταν τόσο κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, τόσο μακρυὰ ἀπ' αὐτές... Δὲν τἄκρυβε τἄχα μέσα της;

Καὶ τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ κάνουν γίλιες ὑποθέσεις.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λωράνς ρώτησε τὴν Ντινάλ:

—Καὶ ἐσύ;... Τί θἄκανες ἄν σ' ἔρωτευόταν ὁ γυιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ἡ ὀρφανούλα. Δὲν θὰ δεχόμουν τὴν πρότασή του. Ὑπέφερα πολὺ ἀπ' τὴν ἐξάρτησή μου ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ νοιώσω τὸν ἑαυτό μου ἐλεύθερο, νὰ ταξιδέψω, νὰ δῶ νέους ὁρίζοντας.

—Τότε, γιατὶ διάλεξες τὴ νομικὴ ἐπιστήμη;

—Ἐδιάλεξα; Ποιὰ διάλεξε, καϋμένη; Εἶναι ἡ μόνη δουλειὰ ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου, στέκοντας ψηλὰ συγχρόνως, χωρὶς νὰ χαλάσω πολλὰ λεπτά.

—Καϋμένη Ντινάλ, μουρμούρισε ἡ Λωράνς καὶ ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ δῆ τὴν κίνηση.

Σὲ μιὰ στιγμή, τραβώντας τὴ Ντινάλ ἀπ' τὸ μανίκι ξεφώνισε:

—Διάβολε!... Ἡ Μαριάν... καὶ ἔδειξε ἕνα ἀμάξι σταματημένο κοντὰ στὸ λεωφορεῖο.

Ἡ συνάδελφος της καθισμένη σὲ μιὰ πολυτελέστατη Πακάρ στὸ πλάϊ ἑνὸς κομψοτάτου νέου! Νὰ κάτι ποὺ ξεπερνοῦσε κάθε προσδοκία.

—Τὴν ὑποκρίτρια, μουρμούρισε, ἄθελά της ἡ Ντινάλ. Ἀλλὰ ἀμέσως συνῆλθε.

—Καὶ γιατὶ ὄχι στὸ κάτω—κάτω; Μήπως ἔχει ὑπογρέωση νὰ μᾶς λέει ποῦ πάει καὶ τί κάνει;

Ὄμορφη καὶ κομψὴ ὅπως εἶναι δὲν μπορεῖ παρὰ νἄχη καλὲς σχέσεις.

—Τὴν ὑπερασπίζεσαι;

—Τὴν ἐκτιμῶ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν κοτσομπολεύουμε.

—Καλά, καλά, σωπαίνω!

Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ λεωφορεῖο ξεκίνησε καὶ ἀνάμεσα στὰ κορίτσια ἁπλώθηκε σιωπή.

Ὡς στὴν πόρτα τοῦ γραφείου δὲν εἶπαν λέξι πιά.

Τὴν ὥρα ποὺ μπαίναν ἐρχόταν καὶ ἡ Μαριάν. Χαιρέτησε τὶς συναδέλφους της τὸ ἴδιο ἐγκάρδια καὶ ἁπλᾶ ὅπως καὶ τὴν παραμονή... Τίποτα στὸ πρόσωπό της δὲν πρόδινε τὴν παραμικρότερη ἀλλαγή.

—Τί μυστηριώδης χαρακτήρ, σκέφτοταν ἡ Λωράνς.

Καὶ ἡ Ντινάλ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος.

—Ὄχι, ἀδύνατο, δὲν μπορεῖ τὰ μάτια τῆς Μαριὰν νὰ λένε ψέμματα... Ἡ Λωράνς ἔχει ἄδικο...

Ἡ Σιμὸν καὶ ἡ Σιλβὲτ εἶχαν πάει ἤδη στὸ γραφεῖο. Ἡ Σιλβὲτ συνεσταλμένη ὅπως πάντα, ἡ Σιμὸν ἐπιβλητικὴ καὶ ὑπερήφανη ἀπ' τὸ καιρὸ ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμά της.

—Γιὰ δές την, ἐλᾶτε ἡ Λωράνς στὸ αὐτὶ τῆς Ντινὰλ θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶναι διευθύντρια ἐδῶ μέσα...

Καὶ ἡ Ντινάλ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ τὸ παραδεχτῆ ὅταν εἶδε τὸν προϊστάμενο νὰ ἔρχεται καὶ νὰ ἀπευθύνεται στὴ Σιμόν.

—Ἔχουμε κανένα νέο, δεσποινίς;

Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπάντηση τότε σκέφτηκε νὰ χαιρετήση τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ἡ μέρα κείνη κύλησε σὰν ὅλες τὶς ἄλλες, χωρὶς ἄλλο ἀπρόοπτο ἀπὸ τὴν ἀφιξι ἑνὸς τηλεγραφήματος ποὺ γέμισε χαρὰ τὸν μαίτρ.

Σὲ λίγο ἐκάλεσε τὸν βοηθό του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἀνέθετε τὸ γραφεῖο γιατὶ θὰ ἔλειπε γιὰ σαράντα ὀκτὼ ὧρες.

Ἡ Σιμόνη πιὸ θαρραλέα ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἐτόλμησε νὰ ρωτήση.

—Φεύγετε;

—Ναὶ καὶ σὲ ταξίδι πολὺ εὐχάριστο μάλιστα.

Τὰ κορίτσια ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμμα.

Τί ἤθελε νὰ πῆ καὶ γιατὶ νὰ τοὺς τὸ πῆ; Τί τὶς ἐνδιέφερε αὐτὲς τὸ τί θὰ ἔκανε;

Ὁ μαίτρ Ὠλάρ ἐμάντευσε φαίνεται τὶς ἀπορίες τῶν κοριτσιῶν γιατὶ ἔσπευσε νὰ τοὺς ἐξηγήση.

—Μὴν ἀνησυχῆτε δεσποινίδες μου καὶ πρὸ παντὸς μὴν σᾶς περάση καμμιὰ κακὴ σκέψη ἀπὸ τὸ νοῦ. Εὐτυχῶς ἔχω ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ζωῆς ὥστε νὰ μπορῶ νὰ δῶ τὶς λάμψεις πονηριᾶς ποὺ περνοῦν μέσα ἀπὸ τὰ μάτια σας. Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί συμβαίνει: Ἐγὼ τὸ γεροντάκι, θὰ πάω στὴ Χάβρη νὰ ὑποδεχτῶ τὸ γυιό μου ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία δύο ἐτῶν.

Ἐστάθηκε γιὰ ἕνα λεπτό, γελῶντας μέσα του μὲ τὴν κατάπληξη τῶν κοριτσιῶν καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε:

—Καὶ ἐπὶ τῆ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἑορτασθῆ τὸ γεγονός, τὸ γραφεῖο θὰ ἀργήση μεθαύριο!...

Ὁ βοηθός του σηκώθηκε καὶ τὸν πλησίασε:

—Τί εὐτυχισμένος ποὺ θἄσαστε μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Ἐρβέ.

—Ναί, ἀλλὰ καὶ σὺ τὸ ἴδιο φαντάζουμαι, καλέ μου Λαντόν.

Ἡ φωνὴ τοῦ βοηθοῦ ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπ' τὴ συγκίνηση.

—Ναί, εἶμαι εὐτυχής... γιατί, βλέπετε, εἶναι λιγάκι καὶ δικό μου παιδί... Τὸ ἔγω πάει τόσες φορὲς περίπατο... Θὰ μὲ θυμᾶται τάχα;

—Μὰ καὶ βέβαια ποὺ θὰ σὲ θυμᾶται. Δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ ξεχνοῦν ὁ Ἐρβέ.

Καὶ ὁ μαίτρ ἀπομακρύνθηκε ἐνῶ ὁ βοηθός του ψιθύριζε χαμηλόφωνα:

—Ἐρβέ... Μικρούλη μου Ἐρβέ!.

V

Ἡ Σιλβὲτ περπατοῦσε βιαστικά.

Τὸν Νοέμβρη βραδυάζει γρήγορα στὸ Παρίσι καὶ ἡ νέα ποὺχε ἀργήσει στὸ γραφεῖο λιγάκι, σκεφτόταν τὴν ἀνησυχία ποὺ θἄχε ἡ μαμά της γιὰ τὴν ἀργοπορία της.

Ἀπ' τὸ μπουλβὰρ Σαίν — Ζερμαὶν στὸ «Κέ» ντὲ Μπετύμ, ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη γιὰ κείνους ποὺ ἔρχονται ἀπ' τὰ σπίτια τὰ κοντινὰ μὲ τὸν ποταμό. Τὸ γραφεῖο τοῦ μαίτρ Ὠλάρ ὅμως ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, σχεδὸν καὶ ἔτσι ἡ Σιλβὲτ εἶχε κάμποσο διάστημα νὰ διανύση.

Ἡ κ. Ντυμολλιὲ εἶχε συνηθίσει τόσα χρόνια τώρα τὸ διάμερισμα ποὺ κρατοῦσαν καὶ ἔτσι ἡ κόρη της δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς προτείνη νὰ μετακομίσουν γιὰ νὰ πᾶν κάπου, πιὸ κοντὰ μὲ τὸ γραφεῖο της, καὶ ἡ καϋμένη ἡ μικρούλα ἀναγκαζόταν νὰ περπατήση πολὺ γιὰ νὰ φτάση σπίτι της.

Τὸ λεωφορεῖο καὶ τὸ τράμ τὸ εἶχε καταργήσει καιρὸ τώρα ἡ Σιλβὲτ. Περιττὴ πολυτέλεια, σκεφτόταν καὶ πηγαινοερχόταν χωρὶς νὰ νοιώθη καὶ πολὺ κούραση συνήθως.

Ἀλλὰ γιατὶ ὅμως ἀπόψε ἔνοιωθε τὰ πόδια της βαρειά; Ἴσως γιατὶ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦχε ἀναλάβη τὴν συμπληρωματικὴ δουλειά, δὲν ἀναπαυόταν ἀρκετά;... Ἦταν τόσο ἀδιάθετη τώρα τελευταῖα... Κοιμόταν πολὺ λίγο, δὲν εἶχε ὄρεξι καὶ ἦταν πάντα μελαγχολική.

Προχώρησε σιγά—σιγά, σέρνοντας μὲ δυσκολία τὰ πόδια της.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ γόνατά της λύγισαν, τὰ μάτια της σκοτείνιασαν καὶ ἔπεσε χάμω.

Ἕνας ἄνδρας ἔτρεξε κοντά της. Τὴν σήκωσε καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα παγκάκι.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐφάνηκε ἕνας πόλισμαν.

—Γλήγορα ἕνα ταξί, διέταξε ὁ ἄγνωστος καὶ ἅμα ἦρθε τὸ ταξί, ἐξάπλωσε τὴν Σιλβὲτ στὰ προσκέφαλα, ἐκάθησε πλάϊ της καὶ ἔδωσε τὴ διεύθυνση ἑνὸς κοντινοῦ φαρμακείου.

Μόλις ἀνέπνευσε τὰ ἄλατα ποὺ τῆς ἔβαλαν μπροστὰ στὴ μύτη της, ἡ Σιλβὲτ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ κύτταξε κατάπληκτη γύρω της.

—Μὰ τί μοῦ συνέβη; ρώτησε.

—Μιὰ λιποθυμία εἶπε ὁ φαρμακοποιός. Πιέτε αὐτό. Θὰ σᾶς πᾶμε σπίτι σας.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν χρειάζεται. Εἶμαι καλύτερα. Μπορῶ νὰ πάω καὶ μόνη.

Ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος ποὺ τὴν εἶχε φέρει στὸ φαρμακεῖο, κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—Ἀδύνατο, μὴν ἐπιμένετε. Τὸ ταξὶ περιμένει ἔξω.

Καὶ ἡ Σιλβὲτ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη.

Σὲ λίγο τὸ ταξὶ σταματοῦσε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της. Ὁ ἄγνωστος προσεφέρθη νὰ τὴν βοηθήση ν' ἀνέβη. Μὰ ἡ Σιλβὲτ ἀρνήθηκε.

—Σᾶς παρακαλῶ, ἱκέτευσε. Ἡ μαμά μου εἶναι ἄρρωστη καὶ θὰ ἀνησυχήση.

—Εἶστε μαζί της;

—Φυσικά.

Ὁ ἄγνωστος ὑπεκλίθη, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἐρώτησε:

—Μπορῶ τοὐλάχιστον νἀρθῶ νὰ πάρω νέα σας;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ... Ἦταν τόσο ἀσήμαντο τὸ γεγονός...

Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε νὰ στέκη διστακτικὰ χωρὶς νὰ ἀποφασίζη νὰ φύγη, χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:

—Τὸ Παρίσι εἶναι μεγάλο, ἀλλὰ ἴσως ξαναστυναντηθοῦμε μιὰ μέρα.

Καὶ μὲ δυνάμεις ξανανοιωμένες, ἀνέβηκε τρέγοντας τὴ σκάλα.

Ὁ ἄγνωστος στάθηκε γιὰ λίγο ἀκίνητος.

—Παράξενο κορίτσι, σκέφτηκε. Θἄλεγε κανεὶς πῶς μὲ φοβᾶται... Καὶ οὔτε τὸ ὄνομά της, δὲν μοῦδωσε.

Καὶ ὅμως ἐπέπρωτο νὰ τὸ μάθη καὶ γρήγορα μάλιστα.

Σὲ λίγες μέρες, τὴν ὥρα ποὺ ὁ μαίτρ Ὠλάρ ἐξεφύλλιζε ἕναν φάκελλο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ γυιοῦ του.

Τέσσερα κεφαλάκια σηκώθηκαν ἀπ' τὶς μηχανές τους καὶ ὀχτὼ μάτια στηλώθηκαν στὸ νέο.

—Δεσποινίδες, ἀνήγγειλε εὔθυμα ὁ μαίτρ, σᾶς παρουσιάζω τὸ γυιό μου.

Ὁ Ἐρβὲ ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε δυό—τρία λόγια στὴ κάθε μιά.

Ὕστερα ὅλα τὰ κορίτσια ξαναβάλθηκαν στὴ δουλειὰ καὶ μόνη ἡ Σιμὸν ἔμεινε σκεφτική, ἀφηρημένη γιὰ λίγο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μαίτρ Ὠλάρ προσέξε πῶς ἡ θέσις τῆς μιᾶς ὑπαλλήλου του ἦταν κενή.

—Μὰ ποῦ εἶναι ἡ δεσποινὶς Ντυμολλιὲ; ρώτησε.

Τὸν λόγο τὸν ἔλυσε ἡ Σιμόν.

—Λιποθύμησε ἕνα βράδυ στὸ δρόμο πρόχθες θαρρῶ, καὶ δὲν συνῆλθε ἀκόμα.

Καὶ μὲ ἕνα ὕφος οἰκειότητος ποὺ ἔπαιρνε συχνὰ γιὰ νὰ δείχνη πῶς ἦταν ἡ ἀνώτερη ἀπ' τὶς ἄλλες ἐκεῖ μέσα ἐξακολούθησε:

—Σᾶς τὸ εἶπα καὶ χθές, μαίτρ, ἀλλὰ τὸ ξεχάσατε φαίνεται.

—Ἔχετε δίκηο... Εἶμαι τόσο ἀφηρημένος ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦρθε ὁ γυιός μου...

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ βοηθοῦ του εἶπε:

—Λαντιέ, νὰ πᾶς αὔριο στὸ «κέ» ντὲ Μπετύμ, νὰ πάρης νέα τῆς δεσποινίδος καὶ νὰ μάθης μήπως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα.

—Εὐχαρίστως μαίτρ. Ἂν καὶ εἶμαι σὲ θέση νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πῶς ἡ δεσποινὶς Σιλβὲτ δὲν θὰ δεχθῆ καμμιὰ βοήθεια. Εἶναι ἀρκετὰ περήφανη γιὰ νὰ δεχθῆ νὰ ταπεινωθῆ.

Ὁ προϊστάμενος στράφηκε πρὸς τὴν Σιμόν.

—Εἶναι ἀλήθεια; ρώτησε.

—Τὸ πιστεύω. Ἡ Σιλβὲτ εἶναι πολὺ μυστικοπαθής. Καὶ ἄν ὑποφέρη δὲν τὸ λέει σὲ κανέναν ὅμως.

Ὁ Ὠλάρ δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους, ποὺ μιλοῦν πολλὴ ὥρα γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶμμα.

Πῆρε τὸ γυιό του ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν παράσυρε στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Ἐρβὲ ἀκολούθησε τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴν ἄδεια θέση τῆς Σιλβέτ.

—Κέ ντὲ Μπετὺμ!... Λιποθυμία!... Λὲς νἆναι ἡ ἄγνωστη μου;

Ξανάβλεπε μπρός του δυὸ ματάκια γαλάζια καὶ γλυκά, ἕνα στόμα παιδιαστίσιο καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας ποὺ φοροῦν ὅλοι ὅσοι ἔχουν δοκιμάσει τὶς πίκρες τῆς ζωῆς.

Ἅμα ἔμεινε μόνος μὲ τὸν πατέρα του ἐτόλμησε νὰ ρωτήση.

—Εἶναι ὄμορφη σὰν τὶς ἄλλες ἡ ὑπάλληλος ποὺ σᾶς εἶπαν πῶς λιποθύμησε;

Ὁ Ὠλάρ ἐκύτταξε μὲ ἀπορία τὸ γυιό του καὶ ἀποσύρθηκε ἀδιάφορα.

—Ὡραία; ἴσως, ἀλλὰ ὄχι γτυπητή. Ὡς ὑπάλληλος ὅμως εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες.

Καὶ ξαναγυρνῶν τὴ στὴ σκέψη ποὺ τοῦ ἦταν τόσο προσφιλὴς εἶπε:

—Γιὰ νἆναι εἰλικρινὴς ἡ καλύτερη εἶναι ἡ Σιμὸν Προντιέ, καὶ χαριτωμένη κιόλα. Τὴν πρόσεξες;

—Ὦ!... νὰ σᾶς πῶ, δὲν πρόσεξα καμμιὰν ἀπ' αὐτές.

Καὶ μένα ἀποκρουστικὸ χαμόγελο ἐπρόσθεσε:

—Παρατήρησα μόνο πῶς ἔχετε σπουδαῖο γοῦστο.

Ὁ πατέρας ἔβαλε τὰ γέλια.

—Σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν φταίω ἐγὼ καθόλου σ' αὐτό.

—Ἀλλὰ τότε;

—Ὁ Λαντιέ. Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ βρῆ πέντε φοιτήτριες τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἀπὸ καλὰ σπίτια καὶ μοῦ παρουσίασε αὐτές. Ἡ Σιμὸν πῆρε τὸ δίπλωμά της κιόλα. Οἱ ἄλλες ἑτοιμάζονται γιὰ τοῦ χρόνου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα διεκόπησαν ἀπ' τὸν Λαντιέ.

—Μαίτρ, ἀνήγγειλε, πρὶν φύγετε θέλετε νὰ παραχωρήσετε λίγων λεπτῶν ἀκρόαση στὴ Μαριάν;

—Ἄς ἔρθη τώρα ἀμέσως.

—Ποιὰ εἶναι; ρώτησε ὁ Ἐρβέ.

—Ἡ ὡραιότερη. Σοῦ συνιστῶ νὰ μὴν τὴν παρακυττάξης.

Ἡ Μαριὰν μπῆκε μὲ τὸ βασιλικό της παράστημα. Βλέποντας τὸν νέο ἔκαμε νὰ ὑποχωρήση πρὶν μιλήση, ἀλλὰ ὕστερα μετάνοιωσε.

—Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, μαίτρ.

—Ἂν μπορεῖτε νὰ μιλήσετε μπροστὰ στὸ γυιό μου σᾶς ἀκούω, ἀλλοιῶς περιμένετε λιγάκι.

Ἡ νέα πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

Ἁπλᾶ, χωρὶς δειλία, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑπερηφάνεια ἀνήγγειλε τοὺς ἀρραβῶνες της.

—Καὶ θὰ μ' ἀφήσετε; ρώτησε ὁ δικηγόρος ἀφοῦ τὴν συνεχάρη.

—Πιστεύτε με πῶς λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ πρέπει. Ὁ ἀοραβωνιαστικός μου χρειάζεται τὴ βήθειά μου. Θὰ συμπληρώσω τὴ μελέτη μου κοντά του.

—Μὰ ποιός εἶναι λοιπόν; Τὸν ἔρω;

Ἡ Μαριὰν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ὑπερήφανα ἀνέφερε ἕναν ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους νεαροὺς δικηγόρους.

—Συγχαρητήρια. Πετύχατε στὴν ἐκλογή σας, ὅπως καὶ σᾶς ἄξιζε ἄλλωστε.

Ἡ νέα δὲν ἀποκρίθηκε στὸ φιλοφρόνημα, ἀλλ' ἐξακολούθησε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, μαίτρ, ποὺ δὲν σᾶς τὸ ἀνήγγειλα νωρίτερα, ἀλλ' ἤθελα νὰ ὡρισθῆ καὶ ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου μου γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παρευρεθῆτε ὡς μάρτυς.

Ἡ «Νορμανδία» ἔπαιρνε τὸν Ἐρβὲ καὶ τὴν Σιλβέτ.

5 φοιτήτριες

—Καὶ βέβαια. Ἀλλὰ πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος ;

—Στὶς 2 Δεκεμβρίου, σὲ τρεῖς βδομάδες.

—Τί ; στὰ γρήγορα ; ρώτησε ὁ δικηγόρος μένα σφίξιμο στὴ καρδιά.

—Ναί.

Καὶ ἡ νέα ἔφυγε μεγαλοπρεπῶς.

—Καὶ ἔτσι, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη θὰ μὲ ἀφίσουν ὅλες, ψιθύρισε ὁ Ὠλάρ ἅμα ἔμεινε μόνος μὲ τὸν γυιό του.

Καὶ ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ἀπὸ τώρα ἔβλεπε τὸ γραφεῖο του κενὸ ἀπ' τὴν νεότητα αὐτὴ ποὺ τοῦ γάριζε τόση χαρά, τὸν γέμιζε τόσες ἐλπίδες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τόλμησε οὔτε καὶ νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ τὸν ἄφινε καὶ ἡ Σιμὸν μὲ τὴν σειρά της. Αὐτὴν τὴν εἶχε στὴ καρδιά του σὲ θέση ξεχωριστή, σὲ θέση ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ.

Ἡ μακρά του πεῖρα ὅμως τὸν ἔκανε νὰ ἀπομακρύνη πάντα τὴ στιγμὴ ποὺ θάρχόταν νὰ διαβάση ἐλεύθερα μέσα του.

Σκεφτόταν :

—Ἂν τοὐλάχιστον ἄρεσε στὸν Ἐρβέ... θᾶταν πιὸ λογικό... Εἶναι τόσο χαριτωμένη καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ σημασία.

Νέ

Λαντιέ !

—Κύριε Ἐρβέ ;

—Μὰ γιατὶ μὲ λες κύριε ; Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιὰ ὅπως ἄλλοτε ; Ἢ μήπως νομίζεις πῶς ξέχασα τὴ στοργὴ ποῦ μοῦγες δείξη, τότε ποὺ νόμιζα πῶς ἤμουν ἐγκαταλελειμμένος;

—Δὲν ἀκολοῦθησα παρὰ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου. Ὁ πατέρας σᾶς εἶχε ἐμπιστευθῆ σὲ μένα, καὶ προσπάθησα νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς ἀποστολῆς ποὺ μοῦ ἀνέθεσε.

—Ἔλα, ἄς τὴ μετριοφροσύνη. Ὅλες μου τὶς παιδικὲς χαρές, τὶς καλύτερες διασκεδάσεις μου, τὶς ὡραιότερές μου διακοπές, σὲ σένα τὶς ὀφείλω, γερο—Λαντιέ μου.

—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, μὴν ὑπερβάλλετε, εἶπε ὁ βοηθός, περισσότερο συγκινημένος ἀπ' ὅ,τι ἤθελε νὰ φαίνεται. Ἀλλὰ μὲ φανέλατε. Τί θέλετε ἀπὸ μένα ;

—Κάτι ποὺ πιστεύω δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς.

Καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν ἐπιθυμία του. Ἤθελε νὰ πάη αὐτὸς ἀντὶ τοῦ Λαντιὲ στὸ σπίτι τῆς Σιλβὲτ γιὰ νὰ μάθη νέα της. Στὴν ἀρχὴ ὁ Λαντιὲ ἀρνήθηκε. Γιατί ;... Καὶ τί θάλεγε τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἐρβὲ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ διηγηθῆ ὅλη τὴν ἱστορία.

—Μὰ καλά ρώτησε. Καὶ σεῖς πῶς βρεθήκατε σὲ κεῖνες τὶς γειτονιές ;

—Ἐβγῆκα ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη ντ' Ἀρσενάλ ὅπου εἶχα πάη νὰ πάρω σημειώσεις γιὰ κάποια ἱστορικὴ μελέτη ποὺ ἑτοιμάζω.

—Κατάλαβα.

Καὶ μέσα του ὁ γεροντᾶκος σκέφτηκε πῶς τὸ πεπρωμένο ἔχει παράξενες θελήσεις καμμιὰ φορὰ καὶ ἀκολουθεῖ πολὺ ἀπροσδοκήτους δρόμους γιὰ νὰ ἐπιτύχη κεῖνο ποὺ θέλει.

Ἐπιτέλους ὁ Λαντιὲ ὑπεχώρησε, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγουμένως εἶπε στὸν Ἐρβέ :

—Ἡ Δνὶς Ντυμολλιὲ δὲν εἶναι ὅμως ἡ πιὸ φανταχτερὴ ἀπ' τὰς ὑπαλλήλους τοῦ πατέρα σας, ἀλλὰ εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ὡς χαρακτὴρ καὶ ἡ πιὸ ἀξιαγάπητη. Εἶναι ἄξιο κορίτσι καὶ τῆς ἀξίζει νὰ εὐτυχήσῃ. Δὲν εἶναι καμωμένη γιὰ φλέρτ. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν παντρευτῆτε ποτέ σας. Γιατὶ νὰ ταράξετε τὴν καρδιά της ἀφίνοντάς την νὰ ἐλπίση σὲ κάτι τὸ ἀδύνατο ;

—Τρελλάθηκες, Λαντιέ ; Τί σοῦ περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ ;

Ἄμα ἔμεινε μόνος ὅμως ὁ νέος βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Γιατὶ νὰ θελήση νὰ πάη σπίτι της ; Μήπως τοῦ ἔδωσε κάν νὰ καταλάβη πῶς τὴν ἐνδιέφερε ;

—Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ παραιτηθῆ. Ἀλλὰ ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος...

●

Ἡ Σιλβὲτ ὑπεχώρησε ταραγμένη τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιξε τὴ πόρτα καὶ εἶδε μπρός της τὸν ἄγνωστο ποὺ τὴν εἶχε σώσει τὴ βραδυὰ τῆς λιποθυμίας της.

—Ἐσεῖς ἐδῶ ;

—Συγχωρῆστε με, δεσποινίς, ἔρχουμαι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου.

—Τοῦ πατέρα σας ; Μὰ ποιός εἶστε ;

—Ὁ Ἐρβὲ Ὠλάρ.

Ὁ γυιὸς τοῦ προϊσταμένου ! Ἀλήθεια... Ἦταν ἡ μόνη αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε καμαρώση τὴ φωτογραφία του τὴ βραδυὰ τῆς μικρῆς γιορτῆς στὸ σπίτι τοῦ μαίτρ. Τί σύμπτωσις.

Ἐπρόσφερε μιὰ καρέκλα στὸν νέο καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήση τὴ μητέρα της.

Ὁ Ἐρβὲ ἔνοιωθε μιὰ ταραχὴ μέσα του. Ἦταν τόσο λεπτή, τόσο μικρούλα... Στὸ γραφεῖο, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γτυπητὲς ὀμορφιὲς δὲν θὰ τὴν πρόσεχε κανεὶς καί... ἀλλὰ ἐδῶ, ὁ διάκοσμος τῆς πήγαινε τόσο καλά.

Καὶ ὅταν ἡ νέα γύρισε, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὴ μητέρα της, καὶ μίλησε,ὁ Ἐρβὲ νόμισε πῶς ποτὲ καμμιὰ γυναικεία φωνὴ δὲν τοῦχε φανῆ τόσο γλυκειά.

Ἀπὸ διάκριση δὲν παρέτεινε τὴν ἐπίσκεψή του. Ἀλλὰ τὰ λίγα ἐκεῖνα λεπτὰ τοῦ ἔφτασαν. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο κατάλαβε ὅτι ἤδη ἡ Σιλβὲτ εἶχε πάρη μιὰ θέση ἀρκετὰ μεγάλη στὴ καρδιά του.

—Θὰ τὴν ξαναδῶ, πρέπει νὰ τὴν ξαναδῶ, σκέφτηκε. Καὶ ἀπ' τὸ νοῦ του πέρασε μιὰ γλυκειὰ ὀπτασία. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ κατάμαυρα νερὰ τοῦ Σηκουάνα θυμήθηκε τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καὶ σκεφτόμενος τὴν προσεχῆ του ἐπιστροφὴ στὴ Ν. Ὑόρκη νόμισε πῶς εἶδε σκυμμένο στὴ κουπαστὴ τοῦ καραβιοῦ πού θὰ τὸν ἔπερνε, ἕνα ζευγάρι νεόπαντρο νὰ ταξιδεύη χαρούμενα πρὸς τὴν μακρυνὴ γῆ.

VII

Γιὰ τὸν Ἐρβέ, ποὺ ἔβλεπε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ πλησιάζη, οἱ ἑβδομάδες κυλοῦσαν μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα.

Ὁ μαίτρ Ὠλὰρ εἶχε δώση τὴν συγκατάθεσή του γιὰ μιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση τοῦ γυιοῦ του στὴ νέα γῆ καὶ ὁ Ἐρβὲ εἶχε πάρη τὴν ἀπόφασή του. Ἡ Σιλβὲτ θὰ γινόταν γυναῖκα του.

Τὴν εἶχε ξαναδῆ πολλὲς φορὲς ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψή του στὸ σπίτι της. Καὶ ἀπὸ φορὰ σὲ φορὰ τοῦ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀγαπημένη. Ἡ παρουσία της τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη τώρα.

Ἡ νέα ἄργησε πολὺ νὰ καταλάβη ὅτι κάτι εἶχε ἀλλάξει μέσα της.

—Αὐτή, ἡ παραπεταμένη, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε δῆ βλέμμα ἀνδρικὸ νὰ στυλώνεται πάνω της μὲ θαυμασμό, αὐή, ποὺ δὲν εἶχε ἴχνος κοκκεταρίας μέσα της νὰ κερδίση τὴ καρδιὰ τοῦ γιοῦ τοῦ ἀφεντικοῦ της...

Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὴν εὐτυχία αὐτὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἐλπίση... Καὶ ὅμως, ἀπ' τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶχε δῆ, τότε ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε κὰν ποιὸς εἶναι, εἶχε νοιώση πῶς ποτὲ ἄνδρας δὲν θὰ τῆς φαινόταν ὡραιότερος.

Μαθαίνοντας τὴ ταὐτότητα τοῦ σωτῆρα της σκέφθηκε νὰ ἀποφύγῃ νὰ τὸν ξαναδῆ. Γιατὶ νὰ ἐξακολουθήση μιὰ σχέση ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τῆς προξενήση πόνο ; Φοβόταν πῶς ὁ πατέρας του δὲν θὰ συγκατετίθετο ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Καὶ ἔνοιωθε, ἀλλοίμονο, μὲ τὴν ἀλάνθαστη γυναικεία διαίσθηση ὅτι τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἐρβὲ ἦταν τὸ ἴδιο βαθειὰ καὶ εἰλικρινῆ ὅπως ἐκεῖνα ποὺ τὴν τραβοῦσαν κοντά του.

Ὁ Ἐρβὲ δὲν βασανιζόταν ἀπὸ κανένα φόβο. Ἤξερε πῶς ὁ πατέρας του δὲν θἄφερνε καμμιὰ ἀντίρρηση. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν ἄλλο.

—Θὰ δεχθῆ τάχα ἡ Σιλβὲτ νὰρθῆ μαζί μου στὴν Ἀμερική ;

Καὶ ἔφτασε ἔτσι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς Μαριάν. Οἱ τέσσαρες συνάδελφοι τῆς νύφης εἶχαν προσκληθῆ νὰ ἀποτελέσουν τὴ συνοδεία της. Ὁ Ἐρβέ, ζήτησε ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ τὸν ἀφίσουν ὡς καβαλλιέρο τῆς Σιλβέτ.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ρωτοῦσε γιατὶ νὰ μὴν προτιμήση τὴν Λωράνς ποῦταν πιὸ φανταχτερὴ ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη τόσο ἔντονη νὰ μιλήση ἐπιτέλους ποὺ πλησίασε τὴν καρέκλα του κοντάστὸ πατρικὸ γραφεῖο καὶ μὲ λόγια ἁπλᾶ καὶ εἰλικρινῆ μίλησε γιὰ τὸ μεγάλο του ὄνειρο.

—Ἀγαπῶ τὴν Σιλβὲτ καὶ θέλω νὰ τὴν παντρευτῶ.

Ὁ μαίτρ Ὠλάρ, τάχασε.

—Τὴν Σιλβέτ ; Μὰ τὴν ξέρεις τόσο λίγο... Τῆς ἀρέσεις ἄραγε ;

Δὲν τόλμησε νὰ προσθέση «Ὀνειρευόμουν κάτι καλύτερο γιὰ σένα !». Κατάλαβαινε πῶς καὶ αὐτὸς θὰ χρειαζόταν νὰ τὸν κρίνουν μὲ ἐπιείκεια μιὰ μέρα. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση ὅταν ὁ Ἐρβὲ τοῦ εἶπε :

—Τὴν ξέρω ἀρκετὰ καὶ καταλαβαίνω πῶς θὰ εὐτυχήσω κοντά της. Δὲν τῆς ἔχω μιλήση ποτέ, ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆ.

—Τότε ἐν τάξει. Ἔχεις τὴν συγκατάθεσή μου !

●

Ὁ μαίτρ Ὠλάρ εἶχε κάνει δῶ ἀπὸ μιὰ τουαλέττα στὴ κάθε ὑ-

5 φοιτήτριες

πάλληλό του γιὰ νὰ πᾶν στὸ γάμο τῆς Μαριάν. Τελέστηκε μεγαλοπρεπῶς στὴν ἀριστοκρατικὴ ἐκκλησία τοῦ Σαίν—Ζερμαίν ντὲ Πρέ.

Καὶ ἦταν τόσο ὡραία ἡ νύφη μὲς στὸ κάτασπρο ἀσημοκέντητο νυφικό της ποὺ ὁ κόσμος δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπόφαση τοῦ νεαροῦ ἀριστοκράτη νὰ πάρη μιὰ νέα ταπεινῆς καταγωγῆς.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἡ Λωράνς εἶπε στὴ Ντινάλ σιγά :

—Δὲς τί ταιριαστὸ ζευγάρι ἡ Σιλβὲτ καὶ ὁ γυιὸς τοῦ μαίτρ ;

Ἀλλὰ ἡ Ντινὰλ μόλις ποὺ τὴν ἄκουσε. Αὐτὴ σκεφτόταν ἄλλα πράμματα τώρα. Τῆς εἶχαν δώση γιὰ καβαλλιέρο, ἕναν ἐξερευνητή, φίλο τοῦ γαμπροῦ καὶ ἀκούγοντάς τον νὰ μιλᾶ γιὰ τὰ ἐξωτικὰ ταξίδια του, εἶχε πάρη τὴν ἀπόφασή της. Θὰ ἔφευγε. Ὁ καβαλλιέρος της θὰ φοόντιζε γιὰ νὰ προσληφθῆ ὡς γραμματεὺς ἑνὸς μανιώδους περιηγητή. Μήπως δὲν ὀνειρεύόταν πάντα τὴς. ταξίδια καὶ περιπέτειες ;

Τὸ βράδυ ὁ μαίτρ Ὠλάρ, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τοὺς νεονύμφους, συγκέντρωσε τὴ νεολαία σένα κέντρο πολυτελείας σὲ κάποιο κοσμικὸ ρεστωράν. Ὅλος ὁ κόσμος παρατήρησε τὴ θριαμβευτικὴ λάμψη ποὺ φώτιζε τὸ πρόσωπο τῆς Σιμόν ἡ ὁποία καθόταν στὰ δεξιὰ τοῦ προϊσταμένου.

—Ποιὸν κατάφερε τἆχα νὰ μαγεύση ; Τὸν γυιὸ ἢ τὸν πατέρα ; μουρμοὐρισε ἡ ἀδιόρθωτη Λωράνς. Σὲ λίγο ὁ μαίτρ Ὠλάρ ἀνήγγειλε :

—Τὸ πρωῖ γιορτάσαμε τοὺς γάμους τῆς Μαριάν. Σᾶς προσκαλῶ τώρα νὰ ἀδιάσουμε τὰ ποτήρια μας πρὸς τιμὴν τῶν ἀρραβώνων ποὺ μαντεύετε ὅλοι σας ἴσως ποὺ θἀναγγελθοῦν σὲ λίγο.

Ἡ καρδιὰ τῆς Σιλβὲτ ἄρχισε νὰ γτυπάη δυνατά. Γιὰ ποιοὺς ἀρραβῶνας μιλοῦσε τάχα ; Νἆταν τόσο ψεύτικες οἱ ματιὲς τοῦ Ἐρβέ ; Νὰ κατώρθωσε ἄραγε ὁ πατέρας του νὰ τὸν πείση νὰ παντρευτῆ τὴ Σιμόν ;

Ὁ μαίτρ Ὠλάρ κατάλαβε τὴν ἀγωνία τῶν προσκεκλημένων του. Σηκώθηκε, πῆρε τὸ χέρι τῆς Σιμὸν καὶ ἀνήγγειλε :

—Σᾶς παρουσιάζω τὴν χαριτωμένη μου μνηστή, τὴ μέλλουσα συντροφο τῆς ζωῆς μου ποὺ δέχτηκε νὰ ἑνώση τὰ νειᾶτα της μὲ τὰ δικά μου γηρατειά.

Φωνές, χειροκροτήματα, συγχαρητήρια. Οἱ τρεῖς φοιτήτριες ρίχτηκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Σιμὸν καὶ τὴν γέμισαν φιλιά.

—Μπράβο Σιμόν. Καλύτερη ἐκλογὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Σιλβὲτ πλησίασε γιὰ νὰ συγχαρῆ, ὁ μαίτρ Ὠλάρ τῆς εἶπε στ' αὐτί.

—Μικρούλα, ὁ ἔρως μᾶς κάνει ἐπιεικεῖς. Δὲν ἐξαρτᾶται παρὰ ἀπὸ σένα γιὰ νὰ ἀναγγελθοῦν καὶ ἄλλοι ἀρραβῶνες ἀπόψε.

Ἡ Σιλβὲτ τάχασε.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

—Ὁ γυιός μου μοῦ μίλησε. Σᾶς ἀγαπᾶ καὶ δὲν τόλμησε νὰ σᾶς τὸ πῆ ποτὲ γιατὶ φοβᾶται μὴν ἀρνηθῆτε. Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς ποὺ θέλω νὰ βλέπω ὅλο χαρὰ γύρω μου. Θέλετε νὰ τοῦ κάνω νόημα νὰ πλησιάση ;

Χλώμιασε τόσο πολὺ ποὺ ὁ μαίτρ ἀναγκάστηκε νὰ χαμογελάση.

—Μπράβο. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία μοῦ ἀρκεῖ.

Καὶ σιωπηλὰ ἔσπρωξε τὴ νέα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἐρβὲ ποῦχε πλησιάση τρέμοντας.

—Σοῦ τὴν δίνω, Ἐρβέ ; Προσπάθησε νὰ τὴν κάνῃς εὐτυχισμένη.

Τὸ νέο διαδόθηκε σὰν ἀστραπὴ στὴν αἴθουσα. Μιὰ εὐθυμία ἀκατάσχετη πλημμύρισε τοὺς προσκεκλημένους.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Λωράνς δὲν βρίσκει τίποτα νὰ πῆ. Ὁ καθρέφτης ἀπέναντί της τὴν ἔδειχνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ γοητευτική.

«Γιατὶ ἡ Μαριάν ; Γιατὶ ἡ Σιμόν; Γιατὶ ἡ Σιλβέτ καὶ ὄχι καὶ γώ ;» σκέφτηκε μελαγχολικά. Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ σὲ λίγο σὲ μιὰ γωνίτσα καθισμένη πλάϊ στὴν Ντινὰλ τὶς ἐκμυστηρεύτηκε τὶς ἐλπίδες της.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε κάποιο πόνο βλέποντας τόση εὐτυχία γύρω της χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ λάβη καὶ αὐτὴ μέρος. Ἀλλὰ τώρα τῆς εἶχε περάση πιά.

—Μόλις πάρω τὴν ἄδεια θὰ ἀρχίσω νὰ δικηγορῶ, εἶπε στὴν Ντινάλ. Μὴ νομίζεις πῶς θὰ καθήσω νὰ γεράσω στὸ γραφεῖο τοῦ μαίτρ. Θὰ ἀποκτήσω ὄνομα,, φήμη, θὰ δῆς...

Ὁ ἔρως τὴν ἄφινε ἀσυγκίνητη μιὰ καὶ τὸν ἀγνοοῦσε. Μόνο ἡ δόξα τῆς φαινόταν ζηλευτή. Δὲν θὰ παντρευόταν αὐτὴ γιὰ νὰ πέση στὴ ρουτίνα. Θὰ γινόταν ἔνδοξη... Θὰ τοὺς ἔδειχνε ὁλουνῶν τί ἦταν ἄξια νὰ κάνη.

Καὶ νανουρισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα πάρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς βραδυᾶς.

ΑΥΤΟ ΕΛΕΙΠΕ

— Τί λέτε, πάει ἡ γραβδάτα αὐτὴ μὲ τὸ κοστούμι μου;

Ἡ Ντινὰλ πάλι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὀνειρευόταν καὶ αὐτή, θάλασσες ταξίδια, ταϊτινὲς νύχτες...

VIII

Ὑστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες γίνηκαν οἱ διπλοὶ γάμοι. Ὁ μαίτρ Ὠλάρ, ξανανοιωμένος ἀπ' τὴν εὐτυχία, ἔδειχνε σὰν ἀδελφὸς τοῦ ὡραίου νέου ποὺ στεκόταν πλάϊ του, τοῦ Ἐρβέ.

Ἡ Σιμόν, περίφανη καὶ ἐπιβλητικὴ φαινόταν ἀπὸ τώρα ἕτοιμη νὰ κρατήση τὸν δύσκολο ρόλο τῆς γυναίκας ἑνὸς τόσο μεγάλου δικηγόρου. Ἐνῶ ἡ Σιλβέτ, παρόμοια μὲ θρυλλικὴ μαντόνα εἶχε διάχυτες στὸ ἀγνὸ πρόσωπό της ὅλες τὶς χάρες τοῦ παιδιοῦ.

—Εἶμαι τόσο εὐτυχής, Ἐρβέ !... αὐτὸ μόνο βρῆκε νὰ πῆ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρας της—ὁ δικός της !— τὴν ὁδηγοῦσε στὸ ρεστωράν ὅπου θὰ γινόταν τὸ τραπέζι.

Τὴν ἑπομένη, τὴν ἴδια ὥρα σχεδόν, τρία καράβια ἐγκατέλειψαν τρία λιμάνια. Τὸ καθένα μὲ ἄλλον προορισμό.

Ἀπ' τὴ Μασσαλία τὸ «Μαριέτ — Πασᾶ» ὡδηγοῦσε τὸν μαίτρ Ὠλάρ καὶ τὴν Σιμὸν στὴν Αἴγυπτο ὅπου θὰ περνοῦσαν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἀπ' τὴ Χάβρη ἡ «Νορμανδία» ἔπερνε τὸν Ἐρβὲ μὲ τὴν Σιλβὲτ καὶ τὴν κ. Ντυμολλιὲ γιὰ τὴν Ν. Ὑόρκη.

Τὴν ὥρα ποὺ ξεκίνησε τὸ καράβι ὁ Ἐρβὲ ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του ἀπ' τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε :

—Σιλβὲτ γλυκειά ; Ξέρεις πῶς τὸ ξαναπέρασα αὐτὸ τὸ ταξίδι μαζί σου ;

Τὸν κὐτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπορία.

—Πῶς αὐτό ; Ἐρβέ ;

—Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἦρθα σπίτι σου, φεύγοντας ὀνειρεύτηκα αὐτὸ τὸ ταξίδι... Καὶ νόμισα πῶς σὲ εἶδα νὰ κυττᾶς τὰ νερὰ ἀκουμπησμένη στὴ κουπαστή, πλάϊ μου ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Ἦταν ὄνειρο.

—Ὅμορφο ὄνειρο πού γίνηκε πραγματικότης.

Καὶ σώπασαν. Τί χρειαζόταν τὰ λόγια ὅταν οἱ ματιὲς τους λέγαν τόσα πολλά ;

●

Τὸ τρίτο καράβι ξεκινοῦσε ἀπ' τὸ Μπορντὼ γιὰ τὴ Δυτικὴ Ἀφρική.

Στὴν καμπίνα της κλεισμένη ἡ Ντινὰλ ἐκὐτταζε τὸ χάρτη. Τὸ βλέμμα της στάθηκε στὸ Ντακάρ. Ἐκεῖ τὴν ὡδηγοῦσε τὸ καράβι ποὺ σήκωνε ἄγκυρα ἐκείνη τὴ στιγμή.

Τὸ μυαλό της ἔτρεχε... ταξίδευε χίλιες φορὲς πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ καράβι.

—Τί νὰ μοῦ ἐπιφυλάσσει ἡ τύχη τἆχα στὴν ἄγνωστη αὐτὴ γῆ ὅπου μὲ ὁδηγεῖ ;

—Ἐκεῖ κάτω... καὶ γώ ἴσως... ποιός ξέρει...

Ἐκεῖ μακρυὰ στὸ Παρίσι ἡ Λωράνς κλεισμένη στὸ δωμάτιό της ψιθύριζε καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια στιγμή :

—Καὶ ὕστερα, ἅμα ἔρθει ἡ δόξα... γιατὶ ὄχι καὶ ἐγώ σὰν τὶς ἄλλες ;;

ΤΕΛΟΣ

Τὸ Καρνὲ τῆς Γυναίκας

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἀπάντησις σέ δυὸ συζύγους

ΠΗΡΑ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι ἀπὸ ἕναν ἀναγνώστη μου μ' ἕνα ἀκόμη πιὸ χαριτωμένο ὑστερόγραφο ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Ἰδού τα:

«Ἀγαπητὴ κ. Λόρα,

»Καταφεύγομε σὲ σᾶς γιὰ νὰ μᾶς δώσετε μιὰ συμβουλὴ σ' ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ σᾶς φανῇ ἴσως ἀσήμαντο κι' ὅμως ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ μᾶς. Ἀκοῦστε λοιπὸν τί συμβαίνει:

»Εἴμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι κι' ἀγαπιόμαστε ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Ἔχομε ἕνα ἀγοράκι δύο χρόνων ποὺ τὸ λατρεύομε. Πάνε ὅμως δυόμισι μῆνες τώρα ποὺ τσακωνόμαστε σχεδὸν καθημερινῶς γιὰ τὴν ἑξῆς ἀφορμή: Ἡ γυναίκα μου, ἡ ὁποία εἶναι μόλις 22 ἐτῶν καὶ εἶναι ὡραιοτάτη χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀνάγκη βαψίματος, ἀκολουθώντας τὴν συμβουλὴ ποὺ τῆς ἔδωσαν μερικὲς φίλες της, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς, χωρὶς κἂν νὰ μοῦ τὸ πῇ γιατὶ ξέρει ὅτι ἀντιπαθῶ τὶς βαμμένες γυναίκες.

»Κι' ἔτσι μιὰν ὡραίαν ἑσπέρα γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά μου βρῆκα στὸ σπίτι μιὰ γυναῖκα στὴν ὁποία δυσκολεύτηκα πολὺ ν' ἀναγνωρίσω: τὴ γυναῖκα μου. Τὰ θαυμάσια καστανὰ μαλλιά της εἶχαν πάρει ἕνα ἀποκρουστικὸ χρυσοκόκκινο χρῶμα, τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν ἕνα γλυκύτατο παιδιάστικο βλέμμα πῆραν μιὰ παράξενη μοιραία ἔκφραση μὲ τὴν ἀποψίλωση τῶν φρυδιῶν καὶ τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων, τὰ χείλη της ποὺ ἦταν τόσο κόκκινα καὶ δροσερὰ χωρὶς τὸ παραμικρὸ μακιγιάζ, ἀπέκτησαν μιὰ κοινότατη ἔκφραση μὲ τὸ ὑπερβολικὸ βάψιμο. Ἔμοιαζε ἴσως μὲ τὴν Ἄννυ Ὄντρα ἢ τὴν Μαοῦ Γκλορύ, μὰ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως ὁμοιότητα μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα καὶ παντρεύτηκα. Ἔγινα ἔξω φρενῶν, παραφέρθηκα καὶ τῆς ἀπηγόρευσα νὰ ξαναγγίξῃ στὸ πρόσωπό της κανένα καλλυντικό. Εὐτυχῶς ποὺ καὶ τὰ μαλλιά της κοντεύουν νὰ ξαναπάρουν τὸ φυσικό τους χρῶμα. Ἡ γυναῖκα μου συμμορφώθηκε μὲ τὴν παράκλησή μου, ἀλλὰ τὸ φέρει βαρέως καὶ μὲ κατηγορεῖ ὅτι ἀπὸ ἐγωϊσμὸ καὶ πεῖσμα δὲν τὴν ἀφήνω νὰ βάφεται ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὴν ἐμποδίζω νὰ φαίνεται ὡραιότερη (κατὰ τὴ γνώμη της φυσικά).

»Αὐτὰ εἶναι τὰ γεγονότα. Πῆτε μου τώρα ἐσεῖς, ἀγαπητὴ κυρία, δὲν ἔχω ἀπόλυτο δίκηο; Ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη κι' ἐκτίμηση στὴν κρίση σας ποὺ θὰ τὴν σεβασθῶ, ὅποια κι' ἂν εἶναι.

»Χίλιες συγγνῶμες γιὰ τὸν κόπο στὸν ὁποῖο σᾶς βάζω καὶ χίλια εὐχαριστῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ»

Υ. Γ. Ξέρετε πόσο ὑπερβολικοὶ εἶναι οἱ ἄνδρες, ἀγαπητὴ μου φίλη. Ὅσο καὶ ἂν ὑπερβάλλει τὴν πραγματικότητα ὁ σύζυγός μου, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ καταλάβατε πόσο ἄδικος, ἐγωϊστὴς καὶ πεισματάρης εἶναι. Γι' αὐτὸ δὲν τροσθέτω ἄλλα καὶ περιμένω τὴν ἀλάνθαστη κρίση σας. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ περιποιοῦμαι τὸν ἑαυτό μου;

Μὲ ἄπειρη ἐκτίμηση κι' ἀγάπη

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Αὐτὰ εἶναι τὰ γράμματα. Θ' ἀπαντήσω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά.

Λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε, ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἔχετε δίκηο, ὄχι ὅμως καὶ ἀπόλυτο. Γιατὶ βρίσκω φυσικὸ καὶ λογικὸ μιὰ γυναῖκα νὰ φροντίζῃ ν' ἀρέσῃ πρῶτα ἀπ' ὅλα στὸν σύζυγό της καὶ ν' ἀκολουθῇ τὶς δικές του ἀπόψεις, ἀλλὰ μέχρις ἑνὸς ὁρίου. Ἔχετε δίκηο νὰ τῆς ἀπαγορεύσετε ν' ἀλλάξῃ τὴν προσωπικότητά της τόσο πολύ, ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ μιὰ βαμμένη στὰρ ἐντελῶς ψεύτικη καὶ προσποιητή. Ἀλλὰ εἴπαμε ὅτι ὅλα ἔχουν ἕνα ὅριο. Λίγη πούδρα, μιὰ ὑποψία ρούζ στὰ χείλη, ἕνα διόρθωμα τῶν φρυδιῶν εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητα σὲ μιὰ σύγχρονη γυναῖκα. Δὲν θὰ χάσετε τίποτα ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέψετε. Μιὰ μικρὴ ὑποχώρησις καὶ ἐκ μέρους σας θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλαρέσκεια τῆς γυναικός σας ποὺ δὲν εἶναι κανένα ἀσυγχώρητο σφάλμα. Μὴν ἀφήνετε ἕνα τόσο ἐπουσιῶδες πρᾶγμα νὰ σκιάξῃ τὴν εὐτυχία σας ποὺ εὔχομαι νὰ διατηρηθῇ ἀνέφελη σ' ὅλη σας τὴ ζωή.

»Καὶ τώρα, ἡ σειρά σας, ἀγαπητή μου φίλη. Ξέρετε ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνδρογύνου εἶναι οἱ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις. Ξέρετε ἀκόμη ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ κάνουν πάντα τὶς μεγαλύτερες θυσίες. Αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητᾶ ὁ σύζυγός σας δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα. Συμμορφωθῆτε μὲ τὴν παράκλησή του, (Ὁ ὅρος «ἀπαγόρευσις» εἶναι πράγματι λίγο ἐγωϊστικὸς καὶ τυραννικός). Κι' ὅταν δῇ ὅτι σέβεσθε τὴ γνώμη του, τότε θὰ καταλάβῃ ὅτι ἂν ὑποχωρήσῃ κι' ἐκεῖνος λίγο, δὲν θὰ μειωθῇ ὁ ἀνδρικός του ἐγωϊσμός. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλή μου κι' εὔχομαι νὰ περάσῃ γρήγορα τὸ παροδικὸ αὐτὸ συννεφάκι ποὺ εἶναι τόσο ἀσήμαντο, τόσο ἀσήμαντο...

ΛΟΡΑ»

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Τέσσερα κομψότατα ζεύγη ὑποδημάτων γιὰ τὸ πρωΐ, γιὰ τὸ ἀπόγευμα, γιὰ τὸ σπίτι, καὶ γιὰ τὸ θράδυ. (Σχετικὸ ἄρθράκι παραπλεύρως).

Η ΜΟΔΑ

Τὰ νέα παπούτσια

Τὰ παπούτσια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα συμπληρώματα τῆς γυναικείας τουαλέττας. Ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ κομψὴ μιὰ γυναῖκα ὅταν εἶναι ἄσχημα παπουτσωμένη ὅσο ὡραία τουαλέττα κι' ἂν φορῇ. Τὰ παπούτσια ἀλλάζουν φυσικὰ φόρμα ἀναλόγως τῆς ὥρας κλπ.

Γιὰ τὸ πρωΐ στὸν περίπατο. Μὲ τὸ ταγιέρ σας ἢ τὸ μαντὼ σπὸρ ποὺ θὰ φορέσετε τὸ πρωΐ γιὰ νὰ πᾶτε περίπατο, στὰ ἐμπορικά, ἢ στὴ δουλειά σας, σᾶς χρειάζονται παπούτσια πρακτικά, ἀπὸ στερεὸ δέρμα μὲ χαμηλὸ τακοῦνι καὶ ἄκρη ἐλαφρὰ στρογγυλεμένη, γιατὶ ἡ τετράγωνη ἄκρη δὲν εἶναι πολὺ τῆς μόδας πιά. Τὰ παπούτσια ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας ἀπὸ δέρμα μπέζ, μὲ χαμηλὸ τακοῦνι, γαρνιρισμένα μὲ βελονιὲς καὶ δεμένα μὲ κορδόνια, εἶναι πολὺ κατάλληλα γιὰ τὴν χρήση αὐτή.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα. Οἱ ἀμπιγιὲ ἀπογευματινὲς τουαλέττες σας, ἀπὸ μεταξωτὸ ἢ λεπτὸ λαινάζ ἀπαιτοῦν ἕνα παπούτσι μὲ κομψὴ γραμμή, ὑψηλὸ τακοῦνι καὶ ἄκρη μυτερή. Τὸ παπούτσι ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας εἶναι πολὺ μοντέρνο ἀπὸ μαῦρο σατὲν μὲ μπορντοῦρα ἀπὸ χρυσὸ δέρμα καὶ τακοῦνι Λουὶ Κένζ.

Γιὰ τὸ σπίτι. Στὸ σπίτι συνηθίζονται πολὺ σκαρπίνια ἀπὸ χρυσὸ ἢ χρωματιστὸ δέρμα σὲ φόρμα ἀρχαίου κοθόρνου μὲ τακούνια καὶ πάτ ἀπὸ βερνικωμένο δέρμα μαῦρο ἢ κόκκινο. Πολὺ συχνὰ ὁ χρωματισμὸς των ἐκλέγεται ἀσσορτὶ μὲ τὴν ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ.

Γιὰ τὸ θράδυ. Τὰ πιὸ πλούσια καὶ πιὸ φασοννὲ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ θραδυνὰ σανδάλια: Σατέν, μπροσέ, ὑφάσματα κεντημένα κ.λπ. Συνηθίζεται ἐπίσης πολὺ τὸ χρυσὸ ἢ ἀσημένιο δέρμα. Μπούκλες καὶ κουμπιὰ ἀπὸ ἀστραφτερὸ στράς δίνουν ἕναν πολυτελῆ καὶ κομψὸ τόνο στὰ χαριτωμένα αὐτὰ παπούτσια.

Γαρνιρίσματα μὲ κορδέλλες

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐνοούμενα γαρνιρίσματα τῆς μόδας εἶναι ἐφέτος ἡ κορδέλλα: Σὲ φιόγκους, σὲ ζῶνες, σὲ κορδόνια, μπορντοῦρες, ὅπως κι' ἂν χρησιμοποιηθῇ, δίνει πάντα ἕνα κομψὸ φανταιζὶ τόνο στὴν γυναικεία τουαλέττα. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε ἕξη διαφόρους τρόπους χρησιμοποιήσεως τῆς κορδέλλας.

1. Σ' ἕνα κορσὲ σχεδιάζει δύο «λασὲ» ἀπὸ βελούδινη κορδέλλα ποὺ καταλήγουν σ' ἕνα μικρὸ φιόγκο. Οἱ βελούδινες κορδέλλες εἶναι στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ μικρὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι.

2. Μιὰ γραβάτα ἀπὸ κορδέλλα περιβάλλει τὸν λαιμὸ καὶ καταλήγει σὲ δυὸ ἄκρες καὶ γαρνίρεται μὲ τὸ κέντημα τῶν ἀρχικῶν ἐκείνης ποὺ τὴν φορεῖ.

3. Μιὰ κορδέλλα ἀπὸ σατέν, περνώντας ἀπὸ τὶς ντεκοὺπ ἑνὸς φορέματος ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ, τοῦ δίνει μεγάλη κομψότητα. Καταλήγει σὲ φιόγκους στὸν ὦμο καὶ στὴν μέση.

4. Μερικὲς βελούδινες κορδέλλες σχεδιάζουν στὸ κορσὲ ἕνα χαριτωμένο εἶδος μπολερό. Στὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια δένουν σὲ φιόγκο, ποὺ συγκρατεῖ μὲ χάρη τὴν ἀνύψωση τοῦ ντραπέ.

5. Σὲ μιὰ τουαλέττα ἀπὸ σατέν, ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ σκοῦρο λαινάζ, μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ κορδέλλα βάζει τὴν χαρούμενη νότα ἑνὸς φωτεινοῦ ἢ ζωηροῦ χρωματισμοῦ.

6. Οἱ καζάκες εἶναι πολὺ στὴ μόδα. Τὶς γαρνίρουν γενικὰ μὲ μιὰ μπορντοῦρα ἀπὸ βελοῦδο, ὑπογραμμίζοντας τὸν γῦρο τοῦ γιακᾶ, τῶν μανικιῶν καὶ τῆς μπασκας. Στὴν μέση ἐμπρὸς ἕνα κοκέτικο βελούδινο φιογκάκι, ἀντικαθιστᾶ τὴν ζώνη.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἐξωφρενισμοί...

Ἐπειδὴ πέρνω πολλὰ γράμματα στὰ ὁποῖα μ' ἐρωτοῦν πολλὲς ἀναγνώστριες νὰ τοὺς ἀπαντήσω ποιὰ φροῦτα εἶναι τὰ πιὸ ὠφέλιμα καὶ συντελεστικὰ γιὰ τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν ἀνθηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος των, πράγματα ποὺ ἐδιάβασαν —καθὼς μοῦ γράφουν — σ' ἕνα περίφημο ξένο περιοδικό, ἢ τέλος ἔμαθαν ἀπὸ καλῶς πληροφορημένες φιλενάδες των!!! μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀσχοληθῶ σήμερα λεπτομερῶς καὶ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Δυστυχῶς ἡ εὐπιστία τῶν γυναικῶν στὴ χρησιμοποίηση διαφόρων μέ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 60)

Ἕξη χαριτωμένες γαρνιτοῦρες μὲ κορδέλλα (Σχετικὸ ἄρθράκι παραπλεύρως).

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

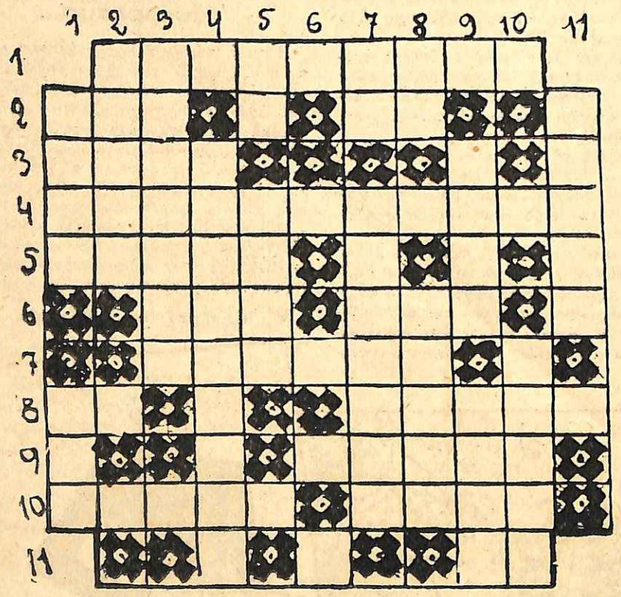

Ὀριζοντίως:

1) Ἡ σύζυγος τοῦ Ἄνακτος.
2) Ἀνθός.—Δίφθογγος.
3) Ἀπαραίτητον εἰς τὸ φαγητόν.
4) Ἡ ἐπιστήμη, ἥτις ἐξετάζει τὰ βότανα.
5) Πολύτιμον μέταλλον.
6) Καύσιμος ὕλη. — Εἶχε σύζυγον τὸν Κρόνο.
7) Σπρώξιμο.
8) Βυζαντινὴ νότα. — Τύπτω.
9) Ἀποκτᾶται μὲ τὸν καιρό.
10) Τὴν παθαίνουν τὸν χειμῶνα τὰ ἑρπετά. — Περιοχὴ τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.
11) Γράμμα.

Καθέτως:

1) Νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. — Ἀρχαῖος Θεὸς τῶν Δασῶν.
2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
3) Ξαναλυώνω.
4) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5) Νῆμα. — Γυναικεῖον ὄνομα.
7) Ἄνθη. — Ὄχι πεζές.
8) Προσωπικὴ ἀντωνυμία.—Τζάκι.
9) Τὸ ἀντίθετον τῆς νόσου (ἀνορθ.). Ὀροπέδιον τῆς Περσίας (ἀνορθ.).
10) Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἰταλίας.
11) Ἀνάμικτον (ἢ μῖγμα).

(Ἀποστολεὺς ὁ κ. Ἐμ. Χαλαβάζης).

—◻◻—

Τὰ πορτοκάλλια

Ἰδοὺ ἕνα μικρὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ λύσετε χωρὶς μολοῦβι καὶ χαρτὶ καὶ μέσα σ' ἕνα λεπτό: Ἂν ἕνας ἔμπορος ἀγοράση 600 πορτοκάλλια πρὸς δραχμὰς 2 τὰ 5, μπορεῖ, ξαναπουλώντας τα πρὸς 2 φρ. τὰ 5, νὰ ἔχη κέρδος; Ἂν ναί, τότε ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ κέρδος;

—◻◻—

Τὰ δύο μολύβια

Κυττάξτε καλὰ τὴν παρακάτω εἰκόνα καὶ πῆτε μας μέσα σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα, ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο μολύβια εἶναι /σ μακρύτερο.

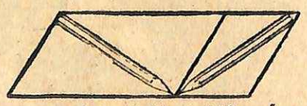

—◻◻—

Νὰ βρῆτε τὰ ζευγη

Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Διονύσης εἶναι ἀδελφοί. Ὁ Μπερνὰρ καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶναι ἐπίσης ἀδέλφια. Ἡ Καρολίνα καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἀδελφές. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀγνή, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Μπέρτα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὅλοι αὐτοὶ παντρεύονται. Κάθε ἀγόρι δηλ. παντρεύεται καὶ μία ἀπὸ τὶς νέες ποὺ ἀναφέραμε. Γνωρίζοντας τώρα, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος παντρεύεται τὴν ἀδελφὴ τοῦ συζύγου τῆς Καρολίνας, ὅτι ὁ Μπερνὰρ παίρνει τὴν ἀδελφὴ τῆς συζύγου τοῦ Ἐδμόνδου, ὅτι ὁ Κάρολος παντρεύεται τὴν ἀδελφὴ τοῦ συζύγου τῆς Ἐλισάβετ, ὅτι ὁ Διονύσης παντρεύεται τὴν ἀδελφὴ τοῦ συζύγου τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος παντρεύεται τὴν ἀδελφὴ τῆς συζύγου τοῦ Μπερνάρ, γνωρίζοντας ἐπίσης ὅτι ἡ Ἀγνὴ παντρεύεται τὸν ἀδελφὸ τοῦ συζύγου τῆς Μπέρτας, ὅτι ἡ Μπέρτα παντρεύεται τὸν ἀδελφὸ τοῦ συζύγου τῆς Ἀγνῆς, ὅτι ἡ Καρολίνα παντρεύεται τὸν ἀδελφὸ τῆς συζύγου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι ἡ Ἄρτεμις παντρεύεται τὸν ἀδελφὸ τῆς συζύγου τοῦ Διονύση καὶ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ παντρεύεται τὸν ἀδελφὸ τῆς συζύγου τοῦ Καρόλου, μπορεῖτε νὰ ὁρίσετε τὰ ζεύγη;

—◻◻—

Ζητοῦνται τὰ δυὸ κεφάλια

Ἐξετάστε μὲ προσοχὴ αὐτὰ τὰ 25 κεφάλια. Δύο μοναχὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅμοια.

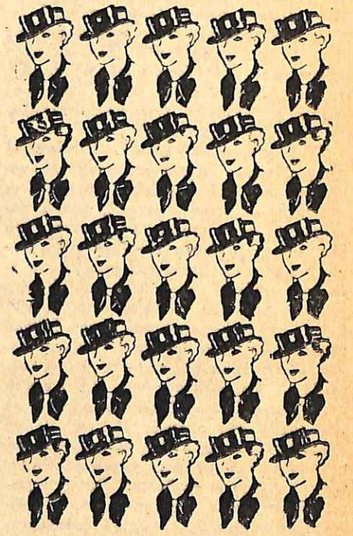

Ὅλα τ' ἄλλα, διαφέρουν κατά τι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἴτε στὸ καπέλλο, εἴτε στὴ γραβάτα, εἴτε στὰ μαλλιά, εἴτε στὰ μάτια, εἴτε στὰ χείλη. Ποιὰ εἶναι τὰ δυὸ ὅμοια κεφάλια;

—◻◻—

Πόσα ἦσαν τὰ παιδιά;

Ἕνας φιλάνθρωπος, προσέφερε σὲ ἕνα ὀρφανοτροφεῖο 124 γλυκὰ γιὰ νὰ μοιρασθοῦν στὰ παιδιά. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τρῶνε ἀπὸ ἕνα γλυκὸ τὸ καθένα. Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα παιδιά, τρῶνε ἀπὸ δύο, καὶ τὰ ἄλλα μισὰ δὲν τρῶνε τίποτε, γιατὶ δὲν ἀγαποῦνε τὰ γλυκά. Πόσα ἦσαν ὅλα τὰ παιδιά;

—◻◻—

Λύσεις προηγουμένων

ΤΟ ΤΟΥΝΝΕΛ

Πρῶτα-πρῶτα, ἕνα τοῦννελ 7 χλμ. 850 μ. δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ μεγαλείτερο τοῦννελ τῆς Γαλλίας. Ἔπειτα, στὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 60)

Μεταξύ μας

Χάρην Κλεομένην. Ἂν τὰ πεζά σας καὶ τὰ ποιήματά σας ἦταν τόσο χαριτωμένα σὰν τὸ γράμμα σας, θὰ τὰ δημοσιεύαμε ἀσφαλῶς. Δυστυχῶς... ἀπέχουν πολὺ κι' ἐξακολουθοῦμε νὰ ἐπιμένωμε στὴ γνώμη μας γιὰ τὸ γράψιμο, σχίσιμο κ.λπ. Βλέπετε ὅτι κι' ἐμεῖς ἀναγκαζόμαστε συχνὰ νὰ λέμε τὶς ἴδιες κοινοτοπίες, μὰ τί νὰ γίνη. Τὰ «Φτερὰ φαντασίας» ἄτεχνα, χωρὶς σωστὸ μέτρο καὶ ρίμα. Στὸ πεζὸ γράφετε καλύτερα, μὰ πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὰ χιλιοειπωμένα αὐτὰ πράγματα ποὺ θάταν δικαιολογημένη ἡ δημοσίευσίς των μόνο χάρις σ' ἕνα ἐξαιρετικὸ ἢ πρωτότυπο γράψιμο, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει μὲ τὰ δικά σας πρὸς τὸ παρὸν τούλάχιστον. Τὴν παράκλησή τοῦ ὑστερογράφου σας θὰ τὴν ἱκανοποιήσωμε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα, γιατὶ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς διαφεύγει.

Κ. Γ. Σ. Τὸ «Αἴνιγμα χωρὶς λύση» ἔχει μερικὰ σημεῖα καλὰ καὶ θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο ἂν δὲν χαλοῦσε τὸ σύνολο ἀπὸ ἀρκετὲς σλυαρίες καὶ ἀφέλειες καὶ περισσότερες κοινοτοπίες. Ἔτσι ὅπως εἶναι «τραινάρει», ὅπως λένε.

Τηλέμαχον Ζαφειριάδην. Ἀνεπιτυχὲς τὸ «Ἔτσι ἐπλανήθηκα». Τοῦ λείπει ἡ ἁρμονία καὶ ὁ ρυθμός.

Δημήτριον Βαλσαμοίρην. Ὁ «Χρόνος» ὑστερεῖ φοβερὰ στὸ μέτρο. Σχετικὰ καλύτερο τὸ «Φθινόπωρο» (καὶ πρὸ πάντων στὰ δύο πρῶτα τετράστιχα) κι' αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Θέλει ἀκόμα δούλεμα ὁ στίχος σας. Στεῖλτε μας κανένα διήγημά σας νὰ τὸ δοῦμε.

Νίκον Μπεσῆν. Πολὺ προσωπικὰ γραμμένο. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἦλθε καὶ παράκαιρα.

Βάσω Τριανταφύλλου. Τὸ γράψιμό σας δείχνει ὅτι ἔχετε ταλέντο ποὺ ἐλπίζομε νὰ ὁλοκληρωθῆ μιὰ μέρα. Τὸ διήγημά σας «Ὁ Πέτρος ἄλλαξε» ἔχει πολλὰ καλὰ σημεῖα. Θέλει ὅμως κάποιο χτένισμα, κάποιο δούλεμα ποὺ θὰ τὸ ἀπαλλάξη ἀπὸ μερικὰ φλύαρα παραγεμίσματα καὶ ἐπαναλήψεις τῶν ἴδιων πραγμάτων. Πρέπει νὰ τοῦ κόψετε δύο χειρόγραφα τουλάχιστον. Τὸ περιμένομε διορθωμένο. Θὰ σᾶς παρακαλέσωμε ἀκόμη νὰ γράφετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐανάγνωστα.

Λ. Δ. Σ. Συμπαθητικὸ τὸ διήγημά σας, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Λίγο ἀπίθανο καὶ ἀνεπαρκῶς ψυχολογημένο. Δείχνει πάντως ὅτι μὲ λίγη περισσότερη προσοχὴ θὰ γράψετε καλύτερα. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Π. Καπ. Θέλει κάποιο χτένισμα ἡ «Ἀναγέννησις» (πρὸ πάντων στὸ 2ο τετράστιχο ποὺ εἶναι λίγο ἀδύνατο) κι' ἐλπίζομε νὰ γίνη δημοσιεύσιμη, γιατὶ ἔχει ἕνα τόνο ἀληθινὸ καὶ δείχνει κάποια πραγματικὴ συγκίνηση. Τὴν περιμένομε διορθωμένη.

Λυκοῦργον Λαμπρινόν. Εἶναι καλὴ ἡ πρωτοτυπία, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὴν σπρώχνετε σὲ ὑπερβολές, ὥστε νὰ καταντᾶ σὲ ἐκζήτηση καὶ στρυ-

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Ἐκδόται:
ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:
ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ.	250
Ἐξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι	1.10
» Ἀμερικῆς	Δολλάρια	6
Τιμὴ Φύλλου	Δραχμαὶ	5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Π. Τσαλδάρη 10 Ὑμηττός)

Κάθε κομψὴ Κυρία
γνωρίζει πλέον, ὅτι τὸ ΝΕΟΝ Κατάστημα

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΣ & Σ^ΙΑ

(μὲ τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τῆς διαλυθείσης Ἑταιρίας («Ν. ΜΟΡΦΝΗΣ καὶ ΠΑΞΙΜΑΔΑΣ») κ κ. Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ, ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Ι. ΑΔΑΛΗΝ καὶ ΧΡ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ)

50^Α ΕΡΜΟΥ 50^Α

προσφέρει ὅ,τι ἀπαιτεῖ
ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας.

Σημειώσατε τὴν διεύθυνσιν:

50^Α ΕΡΜΟΥ 50^Α

Τηλ. 28929

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

φνότητα. Στείλτε μας κάτι πιὸ ἁπλᾶ γραμμένο.

Ἀνδρέαν Σακαλῆν. Τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸ καὶ δείχνει ὅτι χειρίζεσθε τὴν πέννα μὲ εὐχέρεια. Κρατοῦμε τὸ διήγημά σας καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἀργότερα, ἀφοῦ τοῦ περικόψουμε μερικὲς φλυαρίες ποὺ δὲν ἔχουν γενικώτερο ἐνδιαφέρον.

Ἐμμ. Σοφίον. Κατώτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. Μὴν προχειρογράφετε. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Κ. Κ. Τὸ θέμα κοινὸ καὶ πολὺ προσωπικὰ γραμμένο. Στείλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο, γιατὶ γράφετε ἀρκετὰ στρωτά. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Μ. Ν. Ἐγκρίνεται ἡ «Ἀσύλληπτη εὐτυχία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της, ἀφοῦ ἀφαιρέσωμε μιὰ-δυὸ ἐξεζητημένες φράσεις.

Ἄνθην Ἀλλέαν. Σχετικὰ καλύτερο τὸ «Ἔλα νὰ φέρουμε τὴν ἄνοιξη», ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὄχι δημοσιεύσιμο. Ἀδούλευτος ἀκόμη ὁ στίχος σας. Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε κι' ἀποφεύγετε τὶς κοινοτοπίες.

Ντόζιαν Μ. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἕνα μονάχα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Ἐσεῖς τοὐλάχιστον ἔχετε τὸ σπουδαῖο προσὸν νὰ λέτε ἐκεῖνο ποὺ θέλετε σὲ λίγες γραμμὲς καὶ χωρὶς περιττὲς φλυαρίες καὶ παραγεμίσματα, πρᾶγμα ποὺ ἀγνοοῦν πολλοί.

Ἀννούλαν Βαρβαρέσσου. Ἐγκρίνονται τὰ «Χέρια» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους.

Ἀθαν. Δάμπασην. Συμπαθητικὸ τὸ «Ἐσὺ τί λές;» ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Πρωτόλειο ἀκόμη. Τὸ μεσαῖο τετράστιχο πρὸ πάντων εἶναι ἀδύνατο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Ἀνώνυμον. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας «Λυγμολαλιὰ» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο οὔτε στὴν «Σελίδα». Εἶναι ἀτεχνο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ κακόηχες καί... ἀνύπαρκτες ἀκόμη ἐκφράσεις, ὅπως λ. χ. «τὴν ἄρμονη πλάση, τὰ πύκνα δάση, ἡ ζῆ μου, κατοῦθε κ. λ. π.» Ἐπίσης ὑστερεῖ στὸ μέτρο. Διαβάστε ποίηση. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Ἕλσαν. Ἔχει μερικὰ σημεῖα καλὰ τὸ «Ἕξη φορὲς χειρότερη», μὰ στὸ σύνολο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Δέσπω. Ἐγκρίνονται τὰ «Ψυχομιλήματα» καὶ ἡ «Συντριβὴ» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

Τακτικὸν Ἀναγνώστην Γ. Κ. Ἀτεχνο τὸ «Ἀτελιέ». Ὑστερεῖ φοβερὰ στὸ μέτρο καὶ στερεῖται ποιητικῆς ἁρμονίας.

Παῦλον Πρόγιαν. Ἐγκρίνεται ὁ «Ἐρωτικὸς ἐπίλογος» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Δ. Θωμᾶν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀκόμα μιὰ στιγμὴ» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Θᾶνον Δῶρον. Ἔχει ἀρκετὰ σημεῖα καλὰ καὶ ἔξυπνα, μὰ πρὸς τὸ τέλος πολὺ ἀδύνατο καὶ βιαστικογραμμένο. Γιατί;

Γιάννην Θωμόπουλον. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ ποίημά σας, μὰ θέλει ἕνα χτένισμα, ἕνα «ρετοῦς» γενικὸ γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Διορθώστε πρὸ πάντων τὸ δεύτερο τετράστιχο καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ τρίτου.

Η ΜΟΔΑ

Ἐξωφρενισμοί...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 57)

σων καὶ τσαρλατανισμῶν γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ὡραιότητος, φθάνει πολλὲς φορὲς τὸν βαθμὸν τοῦ γελοίου. Τὴν εὐπιστίαν των δὲ αὐτὴν καταχράται ἡ ὀργιάζουσα δυστυχῶς ἐλεύθερα, γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καλλονῆς, ἀγυρτία καὶ ἐφευρίσκει διηνεκῶς νέας μεθόδους καὶ μέσα, τελείως ξένα πρὸς τὴν Ἐπιστήμη, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπομυζᾶ τὰ βαλάντια, ἐνῷ συγχρόνως καταστρέφει τὴν φυσικὴ ὁμορφιά, μὲ τὶς διάφορες ἐξωφρενικὲς καὶ βλαβερὲς μεθόδους. Διαδίδουν λοιπὸν καταλλήλως καὶ συμβουλεύουν τὰ πλέον παράδοξα πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ὁ κοινὸς νοῦς θ' ἀπορρίψῃ ὡς κωμικά. Π. χ. ὅτι τὸ πλύσιμο μὲ ραδικόζουμο δίνει μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψη στὴν ἐπιδερμίδα, ὅτι τὸ μπλάστρωμα τοῦ προσώπου μὲ πατάτες τὸ δροσίζει, τὸ λευκαίνει καὶ τὸ καθαρίζει ἀπὸ κάθε εἶδους σπυριὰ κι' ἐξανθήματα, ὅτι τὸ ἴδιο ἂν γίνῃ μὲ κομμάτια ροδάκινου ἢ μὲ τὸν χυμό του ξανανοιώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ 20 χρόνια, ὅτι τὸ πασάλειμμα μὲ ντομάτες σφίγγει τὸ δέρμα, ὅτι τὸ τρίψιμο τοῦ προσώπου μὲ φράουλες ἢ μὲ τὸν χυμό τους προλαμβάνει καὶ θεραπεύει τὶς ρυτίδες καὶ κλείνει τοὺς πόρους καὶ ὅτι... καὶ ὅτι... καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες ἀηδίες, παραμύθια καὶ τσαρλατανισμούς. Τὸ συμπέρασμα δὲ ὅλων αὐτῶν εἶναι ὅτι μὲ τὴν παραμικρὴ χρήση των, ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλοῦνται διάφορες δερματοπάθειες τοῦ προσώπου (δερμίτιδες ἐκδηλούμενες μὲ φαγοῦρα, πρίξιμο, λειχῆνες, ἐξανθήματα) καὶ ν' ἀναφαίνωνται μεγάλοι κι' ἔντονοι λεκέδες τῆς ἐπιδερμίδος μετ' ἀπωλείας τῆς ὡραίας φυσικῆς της χροιᾶς καὶ τέλος οἱ ἀνεπανόρθωτες ζαροῦλες. Παραλείπω τὴν ἀναφυλαξία, τὴν κνίδωση (ὀρτυκάρια) κ.τ.λ. ποὺ πολλάκις βασανίζουν γιὰ πολὺ καιρὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν νεωτεριστικῶν αὐτῶν μεθόδων. Τότε σῶσον καὶ ἐλέησον! Τροχάδην σ' ἐπιστήμονα δερματολόγο γιατρὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ρητὴ ἀξίωση νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πράγματα ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ἢ ἔστω μὲ μιὰ καὶ μόνον ἁπλῆ συνταγή!! Ἐὰν ὅμως ἡ σωρεία τῶν εὐκολοπίστων αὐτῶν κυριῶν, ἐσκέπτετο ἁπλῶς λογικώτερα, δὲν θὰ ἔφθαναν στὸ σημεῖο αὐτό, διότι θὰ ἤξεραν ὅτι ἁπλῶς καὶ μόνον, ὅταν καθαρίσῃ κανεὶς λίγα χόρτα ἢ πατάτες γιὰ τὴν μαγειρική τοῦ σπιτιοῦ τὰ χέρια λεκιάζουν, κι' ἂν ἐξακολουθητικῶς καὶ καθ' ἡμέραν γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά, καταστρέφεται ἡ φρεσκάδα κι' ἡ λευκότης τοῦ χεριοῦ. Θὰ ἔβλεπαν ἀκόμα, ἰδίως τὸ καλοκαίρι ποὺ ὑπάρχουν τὰ φρούτα, ὅτι καίτοι τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ οἱ πετσέτες τοῦ φαγητοῦ ἐπέρασαν ἀπ' τὴν μπουγάδα, ἐν τούτοις ἔχουν παραμείνει ἐπάνω τους μερικοὶ ἀνεξάλεπτοι λεκέδες, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὰ ἀποτυπώματα τῶν χεριῶν, ἀπὸ τοὺς χυμοὺς τῶν φρούτων, ἰδίως τοῦ ροδάκινου καὶ τῶν ἀγλαδιῶν. Θὰ ἔβλεπαν τέλος τοὐλάχιστον ὅτι τὰ μαχαίρια λεκιάζουν καὶ βρωμίζουν, τὴν ὥρα ποὺ καθαρίζουν ἕνα ροδάκινο, ἕνα ἀχλάδι ἢ μιὰ ντομάτα. Θὰ ἤξεραν δὲ ἀκόμα ὅτι οἱ περισσότερες νοικοκυράδες φοροῦνε εἰδικὰ λαστιχένια γάντια γιὰ τὶς δουλειὲς αὐτὸν πραγματικὸ πρόδρομο τοῦ Ἐδισσῶν.

ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

σοῦτυχε ν' ἀγκαλιάσῃς ποτὲ ἄλλον ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπὸ μένα;

—Μπᾶς καὶ θ' ἀρχίσῃς νὰ ζηλεύῃς;... ἀπήντησε αὐτή, κυττάζοντάς τον μὲ τρυφερότητα.

—Ὄχι, δὲν ζηλεύω, εἶπεν αὐτός. Ἁπλῶς θὰ ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Γιὰ πές μου, πηγαίνεις τακτικὰ γιὰ τὴν προσευχή σου στὸ ἐρειπωμένο ἐρημοκλήσι;...

—Τί σοῦ ἦρθε, Ζάκ; ρώτησεν ἡ Λίζα μὲ ἀγωνία.

Ὁ νέος στεκόταν ἀκίνητος.

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς, λοιπόν; ἐρώτησε.

—Φίλησέ με! Δὲν ἔχω νὰ δώσω ἄλλη ἀπάντηση στὶς κουταμάρες σου.

Τὸν πλησίασε γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ διὰ τῆς βίας, ὁπότε ἔνοιωσε κατάστηθα τὴν αἰχμὴ ἑνὸς μαχαιριοῦ.

"Εκανε νὰ τραβηχτῇ. Ὁ Ζὰκ ὅμως τὴν ἄρπαζε καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμη πάνω στὸ στῆθος του. Κι' ἔτσι μπῆκε μέσα στὶς σάρκες καὶ τῶν δύο τὸ μαχαῖρι. "Ενα μαχαῖρι μὲ διπλῆ αἰχμὴ ποὺ ὁ Ζὰκ εἶχε ἀγοράσει τὸ ἴδιο πρωὶ ἀπὸ ἕνα παλιατζίδικο.

...Κι' ἐνῷ ὁ Ζὰκ ἀκουμποῦσε τὰ χείλη του στὰ χείλη τῆς Λίζας γιὰ νὰ πνίξῃ τὰ βογγητά της, κεῖ κάτω, κοντὰ στὸ ἐρειπωμένο ἐρημοκλήσι, ἡ Ζανέτ, ἡ ὑπηρέτρια τῶν Μπλαιρέ, ποὺ εἶχε κλέψει ἀπ' τὴν κυρία της τὴ μυρωδιά της, ἔσφιγγε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἀγαπημένο της.

ΖΑΝ ΝΤΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 58)

1811 δὲν ὑπῆρχαν σιδηρόδρομοι γιὰ νὰ ὑπάρχουν καὶ τοὔννελ.

Ἐπίσης, στὰ 1875 δὲν ὑπῆρχε ἠλεκτροκίνησις. Ἐπὶ πλέον, στὴν εἰκόνα μας, ἡ γραμμὴ εἶναι μονὴ καὶ ὄχι διπλῆ, συνεπῶς, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ διασταύρωσις τῶν τραίνων ποὺ ἀνεφέρετο στὸ προηγούμενο φύλλο καὶ τὸ δυστύχημα.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὑπάρχουν τέσσαρες στέγες μὲ κεραμίδια καὶ σαράντα μὲ πισσόχαρτο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 57ῳ

Ὀριζοντίως:

1) Βερλαίν. 2) Ἕλκα. 3) Σκῆπτρα. 4) Ναῦλα. 5) Ἀνάσσει. 7) Μίσθωμα. 8) Σενιέ. 9) Ἰδεῶδες. 10) ... Κρίνος. 11) Νικῶμαι.

Καθέτως:

1) Γλύπτης. 2) Εἰκών. 3) Ἀπήνεια. 4) Λεπίς. 5) Σημεῖον. 7) Νεαγίας. 8) Θεωρῶ. 9) Σκευωρῶ. 10) Μνεία. 11) Ἱσπανία.

τὲς καὶ ἀκριβῶς γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὸ λέκιασμα καὶ τὸ ραπάνισμα τῶν χεριῶν των, ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζουν ἕνα δουλεμένο χέρι, ποὔναι ἀληθινὰ ἕνα πρᾶγμα πολὺ ἀντιαισθητικό.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ἰατρὸς

ΑΛΛΩΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Κ. Κ. Κ. Καλάμας. Εὐχαριστηθήκαμε πολὺ διότι ἐπιτύχατε μὲ τὴν συνταγὴν καὶ τὶς συμβουλὲς τοῦ δερματολόγου μας τὴν παῦση τῆς τριχοπτώσεως καὶ τόνωση τῶν μαλλιῶν σας. Γιὰ τάλλο ζήτημα ποὺ ζητᾶτε τώρα τὴν συμβουλή μας μᾶς δὲν μᾶς κατατοπίζετε ὅπως πρέπει. Γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω καὶ πάλιν ἀποτελεσματικὰ παρεκάλεσα τὸν κ. Λαδᾶ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως καὶ λεπτομερῶς. Ὥστε γράφτε του ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὸ πρόσωπό σας δηλ. ποῦ λιγδιάζει, ποῦ εἶνε ξηρό, οἱ πόροι σὲ πιὸ μέρος εἶνε πολὺ ἀνοικτοί, ἂν θγάζετε λειχῆνες κι' αὐτὸς θὰ σᾶς γράψῃ ὅ,τι πρέπει. Ἐσωκλείσατε γραμματόσημο γιὰ τὴν ἀπάντησή καὶ γράψτε του καὶ τὴ διεύθυνσή σας.

Μέγαν Ἀλέξανδρον, Πειραιά. Τὸ γράμμα σας εἶναι πολὺ ἀντιφατικό, ἀγαπητὲ φίλε. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾶτε τὴν κοπέλλα αὐτὴ μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς καρδιᾶς σας, ὅπως μοῦ γράφετε στὴν ἀρχή, καὶ στὸ τέλος νὰ ὁμολογῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε «ἀμφοτέρας τὰς ἀδελφάς» καὶ μάλιστα ἀρχίσατε νὰ κλίνετε πρὸς τὴν μικρότερη; Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω εἶναι νὰ ἐξετάσετε καλὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ ὅταν ἐξακριβώσετε ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ ἀγαπᾶτε πραγματικά, νὰ ὁμολογήσετε μὲ εἰλικρίνεια καὶ τιμιότητα τὴν ἐκλογή σας, προτοῦ προχωρήσουν τὰ πράγματα καὶ κάνετε δυστυχισμένη τὴν μιὰ ἀπὸ τὶς δύο. Μοῦ φαίνεται ὅμως λίγο παράξενο πῶς ἕνα «παράφορο» αἴσθημα ὑποχωρεῖ ἔτσι εὔκολα μόλις παρουσιασθῇ μιὰ ἄλλη κοπέλλα ὡραιότερη.

Ζ. Π. Ἐν πρώτοις νὰ παύσετε τὸ σαπούνι. Νὰ πλένεσθε μὲ κρύο νερό. Μετὰ τὸ πλύσιμο πρωὶ καὶ βράδυ μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν, νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας.

Alcool blanche eamphre	30 gr.
Teint de benzoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	100 »

Δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀσπράδι αὐγοῦ ποὺ θὰ τὸ βγάζετε μετὰ 10 λεπτὰ μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε κρέμες. Μετὰ κοῦραν 45 ἡμερῶν ξαναγράφτε μου.

Μ. Καίτην, Ἐνταῦθα. Ν' ἀποτανθῆτε γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε, προσωπικῶς στὸν ἰατρὸν κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) 11—1 καὶ 5 1)2—8. Ἐκεῖνος θὰ ἐξετάσῃ τὸ τρίχωμα καὶ θὰ σᾶς κατατοπίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου.

Μελλόνυμφον Ι. Κ. Ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ψευδωνύμου καλλίτερα θὰ ἐταίριαζε, ἀγαπητὴ φίλη, τὸ ψευδώνυμο «Μωρὰ παρθένος». Μὰ τὴν 12ην ὥραν ἔρχονται νὰ ζητοῦν θαύματα κι' ὁμορφιές; Πάντως, γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω πιὸ ἀποτελεσματικὰ καὶ ταχύτερα, παρεκάλεσα τὸν κ. Λαδᾶ νὰ σᾶς δεχθῇ καὶ νὰ σᾶς καθοδηγήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸ λεπτομερέστερα, στὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας σας. Θὰ ἐξεταστῆτε δωρεάν.

Πολλίτισαν, Ν. Ἰωνία. Ὁ κ. Λαδᾶς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τριχοβαφές. Γιατὶ ὅλες γενικῶς εἶναι ἐπιβλαβεῖς τόσον γιὰ τὰ μαλλιά, ὅσον καὶ γενικῶς γιὰ τὴν ὑγεία. Συνεπῶς ἀποφεύγω νὰ συνιστῶ οἱανδήποτε τριχοβαφὴ ἢ τὸν τρόπον χρήσεώς των, ἀκριβῶς γιὰ τὸ καλὸν τῶν ἀναγνωστριῶν. Μπορεῖτε κάλλιστα νὰ καταφύγετε σὲ κανένα ἰνστιτοῦτο ἢ κουρεῖο νὰ σᾶς βάψουν. Ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύομεν μὴ κάνετε τέτοια ἀρχή. Γιατὶ γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ μετανοιώσετε. Ἀνώτερα καλλυντικὰ δὲν ὑπάρχουν ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, Ἐκτὸς ἂν ἔχετε ἀκοῦ τὴν κακὴ συνήθεια διηνεκῶς νὰ τ' ἀλλάζετε. Μιὰ κι' εἶσθε εὐχαριστημένη, γιατὶ ζητᾶτε καὶ πιὸ καλλίτερα; Εἶναι πρὸ παντὸς πρόσφατα κι' ἀγνά. Ἢ μήπως γιατὶ δὲν εἶναι ἀκριβά, ζητᾶτε, καθὼς μοῦ γράφετε, ἀκριβώτερα;

Σόνια Κ. Κι' ἐγὼ ἀποκλείω τὸν κορσέ. Χρειάζεσθε μιὰ ἐλαφρὰ ζώνη, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ συγκρατοῦνται τὰ σπλάγχνα καὶ τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ τὴν φο-

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες ὀδοντοϊατρῶν συνιστοῦν τὴν Κολυνὸς γιὰ τὰ παιδιά.

Οἱ λεπτοὶ ὀδόντες καὶ τὰ λεπτὰ οὖλα τῶν παιδιῶν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ μαλακὸν ὑγιές, ἀντισηπτικὸν καθάρισμα, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν οἱ ὀδοντοϊατροί. Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγῳ τῆς εὐχαρίστου καὶ δροσιστικῆς γεύσεώς της. Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας εἰς τὸ νὰ καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Θὰ προστατεύσετε τὰ οὖλά των καὶ τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των καὶ ἔτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα των ἀρωματισμένον καὶ καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ,,

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

φῆτε νύχτα καὶ ἡμέραν. Γιὰ τὴν καλὴ ἐφαρμογή της καὶ τὴν κατασκευή, σᾶς συνιστῶ τὸν εἰδικὸν ἐπιστήμονα ἰατρὸν κ. Γ. Μαλάμον (Ζήνωνος 4). Γιὰ τὸ πρόσωπό σας θὰ ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς τακτική: Θὰ πλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερό. Θὰ χρησιμοποιῆτε ἀπαραιτήτως δίς τῆς ἑβδομάδος ἀσπράδι αὐγοῦ ποὺ θὰ τὸ ἀφαιρῆτε μετά, 10 λεπτὰ κι' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Θ' ἀλείφεσθε τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ τὴν ἑξῆς κρέμα ποὺ μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε καὶ γιὰ τὸ λαιμό:

Huile d' amandes douces	50	gr.
Cire blanche de melisse	12,50	»
Parafine molle	12,50	»
Borax	1	»
Eau de roses	25	»
Hulle de roses q. s. pour aramatiser.		

Πρὸ τῆς πούδρας χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges	125	gr.
Glycerine	8	»
Teint de benjoin	10	»

Μετὰ δίμηνον κοῦρα ξαναγράφτε μου.

Μανουέλλα Ο. Χ. Πολὺ εὐχαρίστως γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἐπιθυμία σας. Ὁ κ. Λαδᾶς δέχεται Σόλωνος 40-11—1 καὶ 5 1)2—8 καθημερινῶς. Θὰ ἐξετασθῆτε δωρεάν, λέγοντας τὸ ψευδώνυμόν σας.

Θλιμμένην Ὑπαρξιν Μ. Τ. Θ' ἀκολουθήσετε ἐπακριβῶς τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνω ἀνωτέρω πρὸς τὴν «Σόνια Κ.» καὶ μετὰ δίμηνο κοῦρα θὰ μοῦ ξαναγράψετε καὶ σεῖς. Ὅλα ὀφείλονται στὴν ξηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας. Θὰ μείνετε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν συνταγῶν αὐτῶν.

Μικροῦλα Χ. Νὰ πλένεσθε μὲ δροσερὸ νερό. Μετὰ τὸ πλύσιμο πρωὶ καὶ βράδυ, μ' ἕνα βαβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν, νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο:

Alcool blanche camphré	30	gr.
Teinture de benzoin	15	»
Eau de cologne	60	»

Τὴν λοσιὸν αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε κατ' ἀρχὰς ἀραιωμένη. Δηλ. ἕνα τέταρτο τοῦ ρακοπότηρου λοσιὸν καὶ 3)4 νερό. Κάθε 10 ἡμέρες τὴν πυκνώνετε μέχρις ὅτου στὸν μῆνα νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε αὐτούσια χωρὶς νερό. Κάθε βράδυ δὲ μετὰ τὴν λοσιόν, ἀφοῦ περάσῃ λίγη ὥρα, ἀλείφετε τὰ σπυριὰ μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Camphré	0,10	cent.
Acide salicylique	0,10	»
Oxyde de zinc	1	gr.
Vazeline	4	»
Lanoline	4	»

Νὰ μὴ τὰ σπᾶτε, γιατὶ θὰ γεμίσῃ ὅλο τὸ πρόσωπό σας. Ν' ἀποφεύγετε τὰ ἀλμυρά, τὰ παστά, τὶς σάλτσες καὶ τὰ χοιρινά. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ πάρετε μουρουνέλαιο.

Κέλλυ, Πειραιᾶ. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ μαρτύριό σας, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κάνετε γενικὰ λουτρὰ μὲ Carbonate de soude. Γιὰ ἕνα τέτοιο λουτρὸ θαλύσετε 250 γρ. καρμπονάτ μέσα σὲ μιὰ μπουκάλα ζεστὸ νερὸ κι' ὕστερα τὸ διάλυμα αὐτὸ τὸ ρίχνετε μέσα στὸ λουτρό σας μὲ τὴν θερμοκρασία ποὺ συνηθίζετε νὰ τὸ πέρνετε. Τρία μπάνια τὴν ἑβδομάδα ἀρκοῦν. Ἐπίσης κάνετε ἐπάλειψη τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὸ κάτωθι φάρμακο, ἅπαξ τῆς ἡμέρας:

Formoline	1	gr.
Teinture de belladone	10	»
Eau de cologne	100	»

Γεροντοπαλλήκαρο. Γιὰ τὰ σπυριὰ τοῦ προσώπου σας κάνετε ὅ,τι γράφω ἀνωτέρω πρὸς «Μικροῦλα Χ.» Γιὰ τὴν τριχόπτωσή σας κάθε βράδυ νὰ κάνετε μιὰ καλὴ φριξιὸν τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο:

Alcool	100	gr.
Naptol	10	»

Κάθε ἑβδομάδα δὲ ἕνα καλὸ λούσιμο μὲ κατραμοσάπουνο. Μετὰ δίμηνο ξαναγράφτε μου.

Μ' Χ. Σᾶς παραπέρπω καὶ σᾶς σ' ὅ,τι συμβουλεύω στὴν «Μικροῦλα Χ.» Καὶ τῶν δύο σας ἡ περίπτωση εἶναι ἀκριβῶς παρομοία. Μετὰ δίμηνο νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΛΟΡΑ

Δοκιμάσατε διὰ νὰ πεισθῆτε πῶς ἡ μαγικὴ ἰδιότης τοῦ ΤΑΝΤΖΗ νὰ ἀλλάζῃ χρῶμα ἀναδεικνύει τὴν φυσική σας ὀμορφιά. Παρατηρήσατε πῶς τὰ κραγιόνι, τὸ κομπριμὲ καὶ ἡ πούδρα ΤΑΝΤΖΗ ἀφομοιοῦνται μὲ τὴν ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδος σας. Προσέξατε πόσο φυσικὸ φαίνεται τὸ μακιγιάρισμα μὲ τὰ καλλυντικὰ ΤΑΝΤΖΗ.

ΑΡΧΙΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΝΑ ΓΙΝΕΣΘΕ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΤΕΡΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28-104

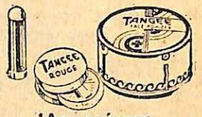

Τὸ Καλλίτερο Κραγιόνι τοῦ Κόσμου
TANGEE
ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟ ΒΑΜΜΕΝΟ ΥΦΟΣ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις!
Τὸ κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ προσφέρεται σὲ φυσικὴ καὶ σὲ ἐντονώτερη ἀπόχρωσι διὰ τὸ βράδυ

ΑΛΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΛΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Πωλοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ Κνετρικὰ καταστήματα εἰδῶν οἰκιακῆς χρήσεως. Σῆμα κατατεθὲν Α.Β.Ρ.Ο. Προϊόντα ἐργοστασίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α, Ε, Τηλ. 89-278.

SPECIAL
Τὸ καλλίτερο Ραδιόφωνο τοῦ Κόσμου
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ.Σ.ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΤΗΛΕΦ. 21.590 - ΚΑΛΛΙΘΕΑ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.239

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. Α. Ν., Πάτραις. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ὠτορινολαρυγγολόγο γιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως τυχὸν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνωμαλία. Ἄλλωστε ὁ εἰδικὸς αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὴν κατάλληλον θεραπείαν. Πολλοὶ διατάσσουν ἐνέσεις οἰνοπνεύματος, ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ εἰδικοῦ.

Καλλιτέχνην. Μολονότι μοῦ γράφετε τόσα, εἶναι ἐν τούτοις ὅλα σχεδὸν ἄχρηστα γιὰ μένα. Δὲν κατώρθωσα νὰ βγάλω κανένα ἀπολύτως συμπέρασμα τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ τί ζητᾶτε. Τὸ πρῶτο θέμα εἶναι τελείως ἀκατανόητο, τὸ δεύτερο δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ζητᾶς καὶ τὸ τρίτο ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ πρώτη κατάστασις εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ καὶ κάθε ἀπόπειρα θὰ εἶναι ματαία. Μιὰ λοιπὸν συμβουλὴ ἔχω νὰ σᾶς δώσω: Ἐπισκεφθῆτε με στὸ γραφεῖο μου τὶς ὧρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιδαρυνθῆτε μὲ τίποτε. Δηλώσατε μόνον τὸ ψευδώνυμό σας, ζητῶντας τὸν Ἰατρὸ τῆς «Ἑβδομάδος». Μόνον μιὰ προσωπικὴ ἐξέτασις θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Ἄγνωστον Χ. Εἶχα ὅλην τὴν καλὴ διάθεση νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν ποὺ σᾶς κατέχει, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Θὰ ἐπιφυλαχθῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε, δίδοντάς μου τὰς πληροφορίας ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω, ὥστε ἡ ἀπάντησή μου νὰ εἶναι σαφὴς καὶ κατηγορηματική. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ αἵματος ποὺ μοῦ ἐσωκλείσατε δὲν σημαίνουν ἀπολύτως τίποτε, καθότι καὶ μετὰ θεραπείαν τριῶν μηνῶν, τὸ αἷμα, ἔστω καὶ ἂν ἦτο μὲ τρεῖς σταυρούς, βγαίνει καθαρό, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ ὅτι ὁ ἄρρωστος ἔγινε καλὰ καὶ πρέπει νὰ σταματήσῃ τὴν θεραπείαν του. Τὸ αἷμα ὅταν δείξῃ ἀρνητικό, δὲν σημαίνει δυστυχῶς ὅτι ἔχει γίνει κανεὶς καὶ καλὰ καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ βασίζεται ὁ ἀσθενὴς στὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος. Εἶναι μιὰ πλάνη, ἡ ὁποία μπορεῖ μοιραίως ἀργότερα νὰ τὸν ὁδηγήσῃ σὲ συμφορὰς ἀνεπανορθώτους. Γιὰ νὰ πῆ, λοιπόν, κανεὶς ὅτι ἔγινε καλά, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του τὸ ποσὸν τῶν φαρμάκων τὰ ὁποῖα χρησιμοποίησε. Δηλ. πόσες ἐνέσεις ὑδραργύρου καὶ τῶν πόσων, καθὼς καὶ τὸ εἶδος, πόσες ἐνέσεις βισμουθίου καὶ πόσες ἐνέσεις ἀρσενικοῦ μὲ τὰ νούμερα, καθὼς καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον ἔγινε ἡ θεραπεία καὶ τέλος πῶς ἐχαρακτηρίσθητε συφιλιδικός: ἀπὸ ἕλκος, ἀπὸ ἐξάνθημα, ἀπὸ ἐξέταση αἵματος, ἀπὸ τί; Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφῶς. Ἄλλως δὲν γίνομαι συνένοχος γιὰ τίποτ' ἀπολύτως.

Ἀπελπισμένον τῆς ζωῆς Α. Π. Χ. Νομίζω ὅτι δὲν φταίει ἀπολύτως ἡ θεραπεία ποὺ δὲν ἔδωσε ἀποτελέσματα. Μᾶλλον φταίει ὁ τρόπος ἐνεργείας, καθότι δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ δευτέρα περίπτωσις ποὺ σὲ διάστημα διμήνου ἢ τὸ πολὺ τριμήνου θεραπεύεται μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα, σὲ βαθμὸ δηλ. νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς μόνον ὡς ἕνα κακὸ ὄνειρο. Σεῖς ὅμως ἀτυχῶς ἀποκλείετε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σᾶς γράψω νὰ περάσετε νὰ μὲ δῆτε, γιατὶ θὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτόν σας μειωμένον. Οὐδεμία, ἀγαπητέ μου, μείωσις ἠθικὴ ὑπάρχει στὴν προκειμένη περίπτωση. Σεῖς δὲν φταῖτε, εἶναι μιὰ ἁπλὴ διαμαρτυρία περὶ τὴν διάπλαση. Ὑπάρχει ἔλλειψις ἑνὸς ὡρισμένου εἴδους ὁρμόνης στὸν ὀργανισμό σας, εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ εἰσαχθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα στὸν ὀργανισμό σας, γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἰσοζύγισις, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις αὐτή. Σεῖς, ὅπως τοὐλάχιστον φαίνεται στὸ γράμμα σας, ἔχετε ἀπόφασιν νὰ ἀπαλλαγῆτε, καθότι καὶ μόνος σας ἀναγνωρίζετε ὅτι θὰ ἔχετε δυσαρέστους συνεπείας, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ φαντάζεσθε τελειωτικά. Τὸ τέλος θὰ εἶναι πολὺ ὀδυνηρό, γι' αὐτὸ μιὰ καὶ μόνη συμβουλὴ σᾶς δίδω: κάμετε τὸν κόπον καὶ ἐπισκεφθῆτε με στὸ γραφεῖο μου τὶς ὧρες ποὺ

Τὰ χέρια γηράσκουν συνλομώτερα

ἀπὸ τὸ πρόσωπο; Ναί, διότι ἡ περιποίησή των συχνὰ παραμελεῖται. Χέρια ποὺ περιποιεῖσθε μὲ Λεοκρὲμ μετὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάθε πλύσιμο μένουν πάντα μαλακὰ σὰν θελοῦδο καὶ τρυφερά.

Leokrem

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝΙ
μὲ τὴν μαγικὴ
ἰδιότητα νὰ ἀλλάζῃ
χρῶμα στὰ ΧΕΙΛΗ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμάς:

18 Καράτ.	τὸ	ζεῦγος	δρχ.	850
14	»	»	»	700
12	»	»	»	650
10	»	»	»	600
8	»	»	»	500
6	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία καὶ ἠγγυημένη ἐπισκευὴ ὡρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὡρολογίων ἀμεριχανικῶν Γόλθαμ. Ἔλτζη, Ἑλληνός, Ζενίθ, Ὠμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ
Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

Τροφή, κατοικία, φωτισμός, λουτρά, πλυντικά. Τιμή: 1.800 καὶ 2.000 Δρχ. ἀναλόγως τῆς θέσεως.
Πληροφορίαι: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91
Τηλ. 81. 724.

βρίσκομαι ἐκεῖ, κάμνοντας χρῆσιν τοῦ ψευδώνυμου ποὺ μετεχειρίσθητε καὶ μ' αὐτὸ θὰ παραμείνετε Φανταστῆτε ὅτι πηγαίνετε στὸν ἀδελφό σας. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπολύτως περίπτωσις ποὺ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ δειλιάσετε. Ἡ ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἀποφασίσατε λοιπὸν καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ σωθῆτε, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι χρειάζεται λίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ Νίκη στεφανώνει τοὺς ἀνδρείους.

Τ α κ τ ι κ ὸ ν Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν Μ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ βάρος σας δὲν εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά σας, ὑπολείπεται. Αὐτό, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῇ, καθότι ἀφοῦ τόσα κάμνετε κι' ὅμως τὸ βάρος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ σταθερό, σημαίνει ὅτι ὁ ὀργανισμός σας τὸ καίει τὸ λίπος, δὲν τὸ ἀποταμιεύει, ὥστε κάθε ἀπόπειρα νἆναι μιὰ ματαιοπονία. Δὲν νομίζω, ὅμως, ὅτι τὸ βάρος σας εἶναι καὶ λίγο, πάντως ἕνας τρόπος ἀκόμη ὑπάρχει: δοκιμάσατέ τον, καὶ ἴσως ἀπ' αὐτὸν βρῆτε μιὰ καλλιτέρευση. Προτιμᾶτε στὸ φαγητό σας τὰ λιπαρὰ καὶ ἀμιλῶδη. Ἐπίσης τὸ πρωῒ πίνετε λίγο νερὸ καὶ ἀποφεύγετε τὰ ξυνά. Καλὸν εἶναι μὲ τὸ φαγητό σας νὰ πίνετε καὶ λίγο κρασί. Μπορεῖ ὅλα αὐτὰ μαζὶ νὰ σᾶς αὐξήσουν τὸ βάρος. Τέλος μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ δισκία Φυτίνης Σίμπα. Εἶναι πολὺ καλὰ καὶ τονωτικὰ καὶ ὀρεκτικὰ καὶ ὁπωσδήποτε θὰ σᾶς ὠφελήσουν.

Ε. Κ. ἀ π ε λ π ι σ μ έ ν η ν. Τὸ ὅτι δὲν ἦλθε τὸ ἀποτέλεσμα, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ θεραπεία ἀπέτυχε· κάθε ἄλλο. Τοῦτο σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι χρονιωτάτη καὶ ἕνεκα τούτου ἐπιμένει καὶ χρειάζεται συνέχισις τῆς θεραπείας. Μόνον αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος καὶ κανένας ἄλλος. Συνεχίσατε, λοιπόν, τὴν θεραπείαν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ὑποχωρήσῃ τελικῶς ἡ κατάστασις αὐτή. Ὅσο γιὰ τὶς ἐνέσεις ποὺ γράφετε, ὄχι ὅτι δὲν εἶναι καλὲς τὸ ἴδιο φάρμακο εἰς μεγαλειτέραν πολὺ δόσιν, κατάλληλον γιὰ ἄλλας περιπτώσεις πλέον δυσμενεῖς, ὄχι γιὰ τὴν δική σας περίπτωση.

Ἀ ν ε π α ν ό ρ θ ω τ ο ν κ α κ ό ν. Σεῖς ἀποκλείετε τὸν λαρυγγολόγο, πῶς ὅμως νὰ γίνῃ ποὺ φοβοῦμαι μὴ τυχὸν καὶ ἡ αἱμορραγία προέρχεται ἀπὸ κανένα πολύποδα ἢ κιρσό; Πῶς νὰ μαντέψω ἐγὼ τί συμβαίνει καὶ σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα θὰ καταλάβω νὰ σᾶς δώσω φάρμακο, γίνονται ποτὲ αὐτά; Θέλετε δηλαδὴ σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ συνένοχος καὶ νὰ διαιωνίζεται μιὰ κατάστασις ποὺ μοναχὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα θὰ ἔχῃ; Εὐτυχῶς ἔχω ἀκόμη ὀλίγην γνῶσιν, ὥστε νὰ μὴν καταπατῶ ξένα οἰκόπεδα. Δὲν πάρχει λόγος νὰ πᾶτε στοὺς ἰδίους, δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχου" ἀρκετοί, ὥστε μπορεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυρίδα καὶ Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθῆναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

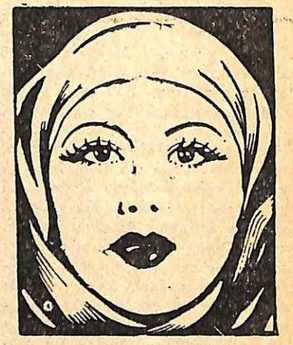

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἕνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γνωρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἑπομένην τῆς πρώτης της χρήσεως ἐξεπλάγην πόσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσῃτε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιφήμου Dr. Stejska τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκχύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα ζώων.

Ὅ,τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε».

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν (χρώματος ρόζ) τὸ βράδυ πρωτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωῒ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶναι στυπτική, τονωτικὴ καὶ θρεπτικὴ καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάρισμα».

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 γ. Τηλ. 53292

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρὸς Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΩΝ · ΑΠΕΙΡΑΤΑΝ

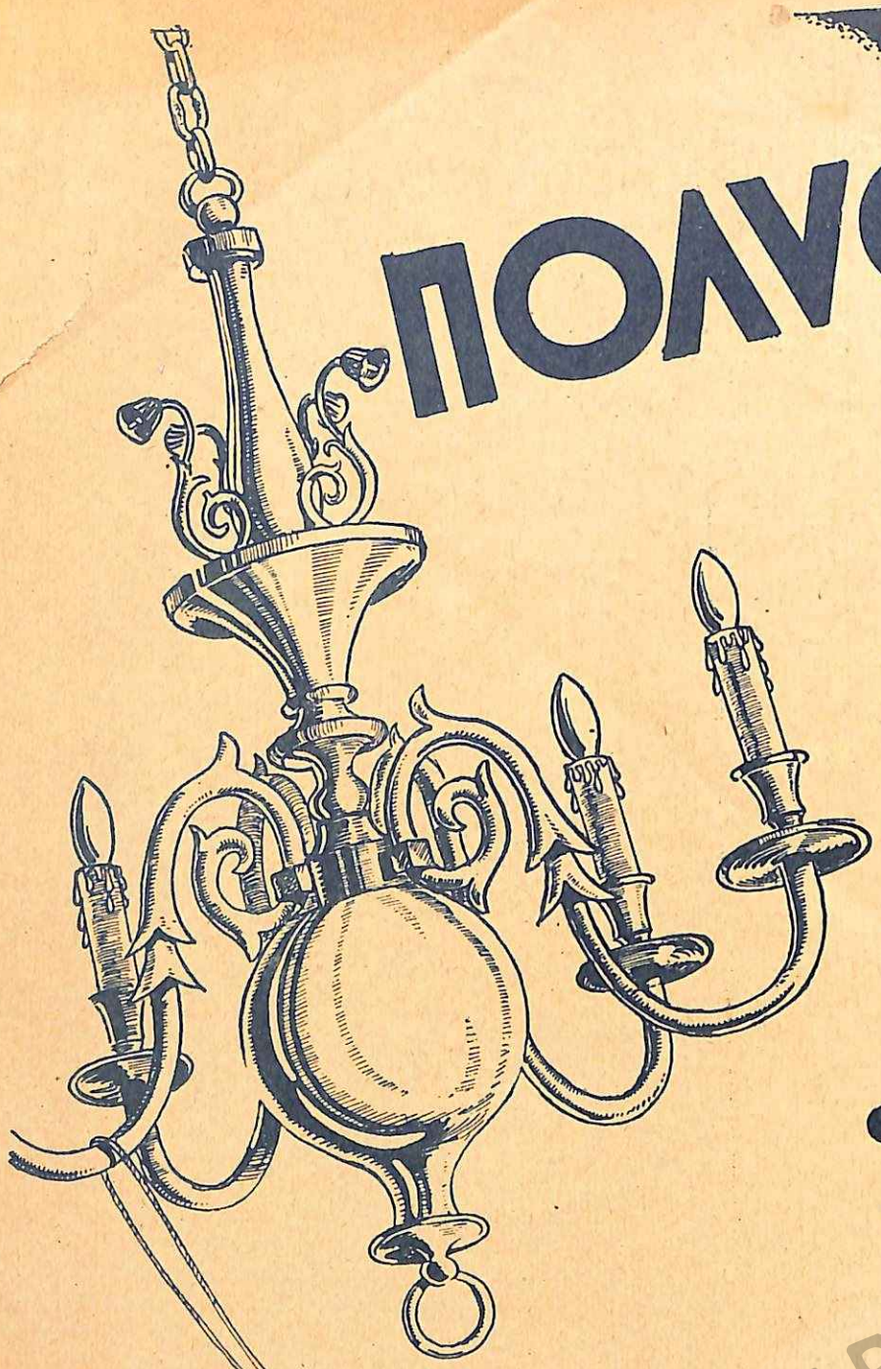

ΠΟΛΥΦΩΤΑ

σὲ μεγάλη
• ποικιλία
• σχεδίων
• κ' τιμῶν

Γιούρδας

ΑΙΟΛΟΥ 61